DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

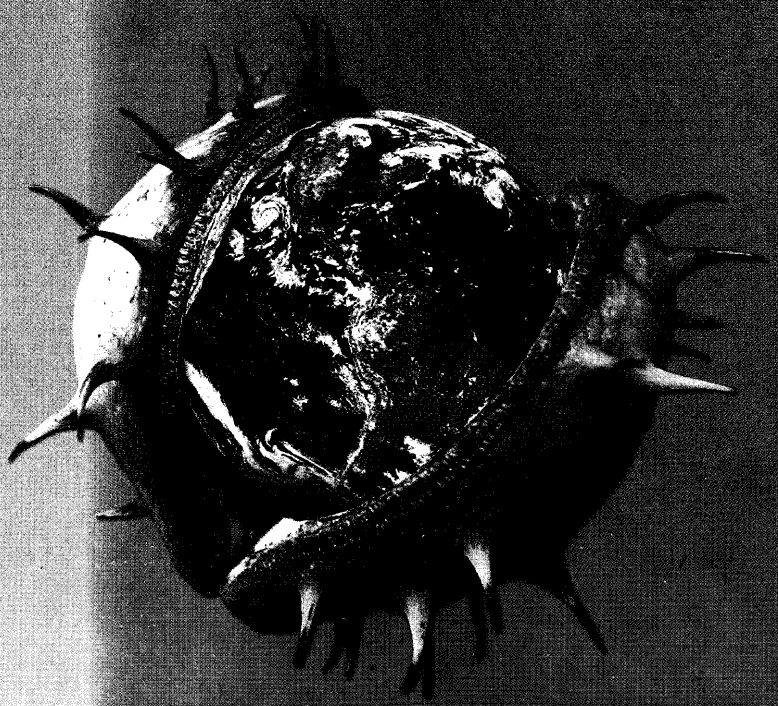
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÇINLAYAN SEDİR 1

Anastasya

Vladimir Megre

Kuraldışı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Anastasya

Vladimir Megre

ÇINLAYAN SEDİR DİZİSİ
BİRİNCİ KİTAP

Türkçesi: Koray Karasulu

Kuraldışı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

© KURALDIŞI YAYINCILIK

Vladimir Megre
Anastasya
Anastasia
Türkçesi: Koray Karasulu

Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 978-975-275-108-8
Haziran 2008, İstanbul

Rusça'da ilk basım: 1996

© 1996, Vladimir Megre
© 2008, Vladimir Megre, Çeviri

Yazarın hakları kanunlarca korunmaktadır, bütün hakları mahfuzdur. Eserde yer alan her tür yazı ve resim, yalnızca hak sahiplerinin yazılı izni alınarak kullanılabilir.

Vladimir Megre
VladimirMegre.com

Yayın Koordinatörü: Gülşen Ülker
Kapak Tasarımı: Arif Özsoy
Sayfa Düzeni: Ebru Öner

Kitap Matbaası'nda basılmıştır

Kuraldışı Yayıncılık
Fener Kalamış Cad. No: 93/7 34726 Kadıköy-İstanbul
Tel: 0216 449 98 05 pbx Faks: 0216 348 00 69
yayin@kuraldisi.com www.kuraldisi.com

Dağıtım
Alemdar Mah. Çatal Çeşme Sok.
No:30 Kat:2 Fırat Han Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 62 52
İnternet Satış: www.kuraldisi.net

İnsan kurallara sığmaz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

İçindekiler

1. Çınlayan Sedir 7

2. Karşılaşma 22

3. Hayvan mı İnsan mı? 28

4. Kim Bunlar? 32

5. Ormandaki Yatak Odası 37

6. Anastasya'nın Sabahı 39

7. Anastasya'nın Işığı 43

8. Tayga'daki Konser 50

9. Kim Yakıyor Yeni Yıldızları? 56

10. Anastasya'nın Gözde Daçnikleri 69

11. Anastasya'nın Öğütlerinden 73
Doktor tohum 73
Arılar kimi sokar? 77
Merhaba, Sabah! 80
Akşam izlekleri 81
Her şeyi kendiliğinden hazır 82

12. Kendi Yıldızının Altında Uyumak 85

13. Çocuğunuzun Yardımcısı ve Eğitmeni 87

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

14. Orman Lisesi 92

15. İnsanlığın Dikkatine 95

16. Uçan Daire mi? Sıradan Bir Şey! 101

17. Süper Bilgisayar Beyin 107

18. Yaşam O'ndaydı ve Yaşam İnsanların Işığıydı 116

19. Dünya Görüşünü Değiştirmek Gerek 120

20. Ölümcül Günah 123

21. Cennete Dokunmak 127

22. Oğlanı Kim Yetiştirecek? 131

23. Bir Süre Sonra 135

24. Garip Bir Kız 137

25. Böcekçikler 145

26. Hayaller, Geleceği Yaratma 148

27. Karanlık Güçlerin Zaman Diliminden 159

28. Güçlü İnsanlar 169

29. Kimsin Sen Anastasya? 179

30. Yazarın Okurlara Mesajı 183

31. Yazarın Girişimcilere Mesajı 205

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

1

Çınlayan Sedir

1994 yılının baharında Sibirya'daki Ob Nehri üzerinde, Novosibirsk'le Salehard arasındaki rotamda dört ay sürecek seferimi tamamlamak için üç nehir gemisi kiralamıştım. Seferin amacı Uç Kuzey'le ticari ilişkiler kurmaktı.

Sefere "Tüccar Konvoyu" adı verilmişti. Yolcu gemilerinden en büyüğünün adı Patris Lumumba'ydı (Batı Sibirya'da nehir taşımacılığı yapan gemilere, başka tarihi kişilik kalmamış gibi *Mariya Ulyanova, Patris Lumumba, Mihail Kalinin* vb. tuhaf isimler veriliyordu). *Patrice Lumumba,* konvoyun kurmaylarını ağırlıyordu; gemide ayrıca Sibiryalı girişimcilerin mallarını sergiledikleri bir de mağaza bulunuyordu.

Konvoyun planı kuzeye doğru üç bin beş yüz kilometre yol kat etmek, Tomsk, Nijnevartovsk, Surgut, Hantı-Mansiysk, Salehard gibi görece büyük yerleşim yerleriyle yalnızca kısıtlı seyir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

mevsiminde malların ulaştırılabileceği daha küçük limanları ziyaret etmekti.

Konvoy gemileri, gündüzleri yerleşim yerlerine yanaşırdı. Mallarımızı satar, düzenli ticari ilişkiler kurabilmek için görüşmeler yapardık. Genellikle gece yol alırdık. Hava koşulları nehirde ilerlemeye elverişli olmadığındaysa, ana gemiyi en yakın limana çeker, yöre gençleri için güvertede eğlenceler düzenlerdik. Buralarda böyle etkinlikler pek azdı. Lokaller ve Kültür Evleri son zamanlarda iyice köhneleşmişti. Kültürel etkinliklerse tümden boşlanmıştı.

Bazen bir gün boyunca en ufak bir yerleşim alanına rastlamadan ilerlediğimiz oluyordu. Kilometrelerce arazinin yegâne ulaşım arteri olan nehirden yalnızca tayga görünürdü. O zamanlar, bu kilometrelerce arazinin ortasında tüm hayatımı değiştirecek bir karşılaşmanın beni beklediğinden habersizdim henüz.

Bir gün Novosibirsk'e dönüş yolundayken ana gemiyi, en yakın büyük yerleşim merkezinden onlarca kilometre uzakta, birkaç evden mürekkep küçük bir köyceğize yanaştırdım. Üç saatlik bir mola planlamıştım; böylece mürettebat karaya çıkabilecek, yöre halkına mallarımızı satabilecek, biz de onlardan ucuza balıkla yabani tayga sebzesi alabilecektik. Mola boyunca, o zaman bana epey tuhaf görünen bir ricayla -beni idareci saydıklarından- yanıma gelen iki ihtiyar yerliyle uğraştım. Biri daha gençti; diğeri, uzun, kır sakallı olanı hiç konuşmuyordu. Hep daha genç olanı konuşuyordu. Beni, geminin yanaştığı limandan yirmi beş kilometre uzaktaki taygaya götürmek için elli tayfamı (hepi topu altmış beş tayfam vardı) ona vereyim diye ikna etmeye çalışıyordu. Tayganın derinliklerinde çınlayan sedir dedikleri bir ağacı kesmeye gideceklermiş. Adamın dediğine göre bu sedir ağacının boyu kırk metre civarıymış ve elle gemiye taşınabilecek kadar küçük parçalar halinde kesilmesi gerekliymiş. Hepimiz muhakkak birer parça almalıymışız. İhtiyar, bunları da daha ufak parçalara bölmeyi, bir parçasını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

kendimize ayırıp diğerlerini de yakınlarımıza, tanıdıklarımıza, böyle bir hediyeyi kabul edecek kim varsa ona vermemizi de öğütledi. Dediğine göre bu olağandışı bir sedir ağacıymış. Parçayı göğse gelecek şekilde bir kolye gibi takmak gerekliymiş. Taktıktan sonra da çimler üzerinde yalınayak durup kolyeyi sol avuçla çıplak göğse bastırmalıymış. Bir dakika sonra sedirden tatlı bir sıcaklık yayıldığı hissedilir, vücudu hafif bir ürperti sararmış. Ara sıra, canın çektiği zaman sedirin vücuda değmeyen yüzünü parmak uçlarınla ovarak parlatmalıymışsın; göğse gelen tarafını da başparmakla tutmalıymışsın. İhtiyar kendinden emin bir tavırla, çınlayan sediri takan birinin üç ay sonra mutlaka kendini daha iyi hissedeceğini, pek çok hastalıktan kurtulacağını iddia ediyordu.

"AİDS'ten bile mi?" diye sordum ve bu hastalık hakkında basından öğrendiklerimi kısaca anlattım. İhtiyar tereddütsüz cevap verdi: "Her tür hastalıktan!"

Fakat ona göre bu sıradan bir konuydu. Kolyenin asıl yararı, onu taşıyanı daha iyi, başarılı ve istidatlı yapmasıydı.

Sibirya taygalarındaki sedir ağacının sağaltıcı etkilerine dair bir şeyler biliyordum ama duyguları, yetenekleri etkilemesi, o zamanlar bana inanılmaz gelmişti. Bu ihtiyarlar, kendi deyişleriyle olağandışı sedirleri için benden para koparmaya çalışıyor olmasınlar sakın, diye düşündüm. Sonra da ihtiyarlara, "büyük topraklarda" kadınların altın ve gümüş mücevherler takmaktan hoşlandıkları için bir tahta parçasına para ödemeyeceklerini, dolayısıyla benim de beş kapik vermeyeceğimi açıklamaya koyuldum.

"Altının, bu sedirin bir parçası yanında zerre değeri olmadığını bilmediklerinden takıyorlar" diye cevapladı ihtiyar. "Hem bunun için bize para vermenize gerek yok, hatta yanında biz size kurutulmuş mantar veririz, bir şey istediğimiz falan yok..."

Yaşlarına hürmeten tartışmaya girmeyip şöyle dedim: "Belki sizin sediri takmak isteyenler olabilir... İyi bir oymacı elini bu işe atar da ortaya olağandışı güzellikte bir ürün çıkartırsa takarlar..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Ama ihtiyarın buna cevabı, "Oyulabilir elbette ama ovmak daha iyi" oldu. "Her içinden geldiğinde kendi parmaklarınla ovarsan daha da iyi; o zaman sedir daha güzel görünür."

Bu esnada daha "genç" ihtiyar, aceleyle yıpranmış ceketinin, sonra da gömleğinin düğmelerini açıp göğsündeki kolyeyi gösterdi. Kabarık, yuvarlak ya da oval bir nesne gördüm. Rengârenk -mor, koyu kırmızı, kızıl sarı- belli belirsiz desenlerle doluydu, ağacın damarları ufak derecikleri andırıyordu. Sanat eserlerinden pek anlamam ama çeşitli resim galerilerini, müzeleri gezmişliğim vardır. Dünyanın seçkin şaheserleri beni etkilememişti fakat ihtiyarın boynunda asılı olan kolye, Tretyakov Galerisi'ni ziyaretlerimde hiç duymadığım bir his ve büyük bir heyecan yarattı içimde. İhtiyara, "Sedirinizi kaç yıldır ovuyorsunuz?" diye sordum.

"Doksan üç" diye cevapladı ihtiyar.

"Peki, kaç yaşındasınız?"

"Yüz on dokuz."

O anda bu cevaba inanmadım; zira yetmiş beşten fazla göstermiyordu. Şüphelerimi fark etmeyen, etse de hiç umursamayan ihtiyar biraz heyecanla, insanın sedir parçasını sadece parmaklarını kullanarak parlatmasıyla dahi hepi topu üç yılda güzelleştireceğine beni ikna etmeye çalışıyordu. Sonra da gitgide güzelleşirmiş, özellikle bir kadın takarsa. Takanın vücudundan insan yapımı, suni kokularla kıyas kabul etmeyecek, harika bir koku yayarmış.

Gerçekten ihtiyarlardan tatlı bir koku yayılıyordu; sigara içtiğim için tüm tiryakiler gibi koku alma duyum körelmiş olmasına rağmen ben bile fark etmiştim.

Başka bir tuhaflık daha vardı...

Adamın konuşmasının, cümlelerinin, kullandığı deyimlerin, şivesinin, düşüncelerinin ve vargılarının Kuzey'in bu ücra köşesinin sakinlerine pek uymadığını da fark etmeye başlamıştım. Ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

zılarını hâlâ hatırlıyorum, tonlamalarını bile. İhtiyar şöyle diyordu: "Tanrı, sediri, kozmik enerjiyi biriktirsin diye yarattı...

"Seven insan, bir ışın yayar. Bu ışın saniyenin binde biri kadar bir sürede gezegenlere, oradan da Dünya'ya yansır ve tüm canlılara hayat verir...

"Güneş de bu ışının tamamlanmamış bir tayfını yansıtan gezegenlerden biridir...

"İnsandan evrene yansıyan, uzayda yol alabilen, sadece aydınlık ışındır. Evrenden yeryüzüne dönen de sadece hayırlı, olumlu ışın...

"Habis duyguların tesiri altındaki insan, karanlık ışınlar yayar. Karanlık ışınlar yükselemez ve Dünya'nın derinliklerine gömülür. Yeryüzüne tekrar yansımaları da volkanik patlamalar, depremler, savaşlar şeklinde olur.

"Bu karanlık ışınların insana doğrudan etkisi, ondaki habis duyguları arttırmaktır.

"Bir sedir ağacı, beş yüz elli yıl yaşar. Milyonlarca iğne yaprağıyla gece gündüz demeden o aydınlık enerjiyi ve tayfını yakalayıp biriktirir. Sedirin ömrü boyunca üzerinden geçen tüm cisimler aydınlık enerjiyi yansıtır.

"Sedirin ufacık bir parçası bile, dünyadaki insan yapımı tüm enerji tesislerinin insan için üretebileceğinden daha yararlı enerji barındırır.

"Sedir, insan enerjisini evren aracılığıyla yakalayıp depolar ve gerektiğinde geri verir. Evrende, yani insanda ya da yeryüzündeki yaşayan ve gelişen tüm canlılarda yeteri kadar kalmadığında geri verir.

"Enerjiyi biriktiren sedirler, nadiren de olsa kimi zaman bu enerjiyi geri vermez. Böyle sedirler beş yüz yaşına geldiklerinde çınlamaya başlar. Ağaç bu pes tonlu çınlamalarla konuşur, kendisini kessin, biriktirdiği enerjiyi dünyanın hayrına kullansın diye insanlara işaret verir. Sedirin çınlaması bu manaya gelir işte. Üç

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

yıl boyunca çınlar. Üç yıl boyunca insanlarla iletişim kuramazsa, evrenden alıp biriktirdiklerini insana doğrudan verme imkânını kaybeder. İşte o zaman enerjiyi içinde yakmaya başlar. Bu ıstıraplı yanma-ölme süreci yirmi yedi yıl sürer.

"Geçenlerde böyle bir sedir bulduk. Hemen hemen iki yıldır çınladığını anladık. Çınlaması hafiflemiş. Hem de çok. Muhtemelen uzun süredir çınlamasını duyurmaya çabalıyor, sadece bir yılı kalmış. Parçalara ayrılıp insanlara dağıtılması gerek..."

İhtiyar uzun süredir konuşuyor, ben de her nedense uslu uslu dinliyordum. Bu tuhaf, ihtiyar Sibiryalının sakin, güvenli bir sesi vardı; heyecanlandığı zamanlardaysa bir müzik aleti çalar gibi parmak uçlarıyla hızlı hızlı sedir parçasını ovalıyordu.

Kıyı soğuktu; nehirden karaya doğru bir güz rüzgârı esiyordu. Soğuk rüzgâr, şapkasız ihtiyarların ağarmış saçlarını karıştırıyordu; konuşan ihtiyarın yıpranmış ceketiyle gömleğinin düğmeleri de hâlâ açıktı. Rüzgâr vuran çıplak göğsündeki kolyesini durmadan ovalıyordu. Bir yandan da sedirin önemini anlatmaya çalışıyordu hâlâ.

Benim şirkette çalışan Lidya Petrovna tekneden kıyıya indi. Mürettebatın teknede toplandığını, demir almak için benim konuşmamın bitmesini beklediklerini bildirdi. İhtiyarlarla vedalaşıp güverteye çıktım. İhtiyarların ricasını iki sebepten yerine getiremezdim: Teknenin hareketini üç günlüğüne de olsa ertelemek ciddi bir para kaybına yol açacaktı. İhtiyarların anlattıkları da o sırada bana, boş bir inan ya da yöresel bir efsane gibi gelmişti.

Ertesi gün, şirket toplantısı esnasında, Lidya Petrovna'nın, boynundaki sedir kolyesini ovaladığını fark ettim. Sonradan bana anlattığına göre, ben güverteye çıkarken o biraz daha kalmış kıyıda. Konuştuğum ihtiyar, ben aceleyle güverteye çıkarken şaşkınlık içinde arkamdan bakakalmış, sonra da ihtiyar arkadaşına dönüp heyecanla, "Ne oldu şimdi?" demiş. "Niye anlamadı ki? Bunların dilinden hiç anlamıyorum. İkna edemedim...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Beceremedim! Almadı! Hiçbir şey almadı... Ama niye? Söylesene Baba, niye?"

Daha ihtiyar olan, elini oğlunun omzuna koyarak, "İnandırıcı değildin evlat" diye cevap vermiş. "O da anlamadı işte." "İskeleden ayrılırken" diye devam etti Lidya Petrovna, "Seninle konuşan ihtiyar birden yanıma koşup kolumdan çekiştirerek çimenliğe götürdü beni. Cebinden telaşla bir parça ip çıkararak bu sedir parçasına geçirip boynuma taktı, sonra elimi tutup avucumla sediri göğsüme bastırdı. Tüm vücudumda bir ürperme hissettim. Bunları o kadar hızlı yaptı ki ağzımı açıp bir şey deme fırsatı bulamadım. Yanından ayrılınca ardımdan, 'İyi yolculuklar!' diye seslendi, 'Mutluluklar! Seneye yine gelin ne olur! Talihiniz açık olsun! Sizi bekleyeceğiz! İyi yolculuklar!' Tekne uzaklaşırken bize el sallayıp durdu, sonra birden çimenlere çöküverdi. Dürbünle onları izliyordum. Seninle konuşan sonra da bana kolyeyi veren ihtiyar, omuzları titreyerek çimenlerde oturmaya devam ediyordu. Daha yaşlı görünen, uzun sakallıysa üzerine eğilmiş onun başını okşuyordu."

Ticari sorunlar, muhasebe hesapları, sefer sonu yemeği türünden işlerle uğraşırken tuhaf Sibiryalı ihtiyarları unutuvermiştim.

Novosibirsk'e dönüşümüzde acıdan kıvranıyordum. Teşhis, onikiparmak bağırsağı ülseri ve omurilik eğilmesiydi.

Konforlu hastane koğuşunun sessizliği, günlük hayatın telaşesine karşı çevremde bir kalkan oluşturmuştu. Tek kişilik lüks odam, bana dört aylık seferimin sonuçlarını tartıp ilerisi için iş planları yapma imkânı vermişti. Fakat belleğim, her şeyi geri plana atmış gibiydi ve her nedense ihtiyarları, onlarla sohbetimi gözümün önüne getirip duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Sedirler üzerine bulunabilecek her türlü doküman, isteğim üzerine hastaneye getirildi. Okuduğum her şey beni gittikçe şaşkına çevirdi ve sonunda ihtiyarların hikâyesine inanmaya başladım. Anlattıklarında epey gerçek payı var gibiydi, belki de hepsi doğruydu!

Halk tababeti kitaplarında sedirin sağaltıcı etkisinden epey bahsediliyordu. Yazılanlara bakılırsa, sedirin iğne yapraklarından kabuğuna dek her bölümünün müthiş sağaltıcı etkisi varmış. Sibirya sedirinin kerestesi harika görünürmüş ve pek çok usta zanaatkâr tarafından oymacılıkta, mobilyacılıkta, müzik aleti gövdesi yapımında kullanılırmış. Sedirin iğne yaprakları, yüksek fitonsid özellikteymiş ve havayı bakterilerden arındırırmış; sedir kerestesinin de kendine has, çok tatlı, huzur verici bir kokusu varmış. Ufak bir parça sedir, evleri güvelerden korurmuş.

Ayrıca, popüler bilim kitapları, kuzey bölgelerinde güneydekilerden çok daha kaliteli sedirlerin yetiştiğine dikkat çekiyordu.

Daha 1792 yılında akademisyen P. S. Pallas, Sibirya sedirinin meyvesinin erkeklik gücünü tazelediğini, insanı gençleştirdiğini, bağışıklık sistemini güçlendirdiğini, pek çok hastalığa karşı direnci artırdığını yazmış.

Dolaylı ya da dolaysız olarak sedir ağacıyla bağlantılı bir dizi tarihi olay da mevcuttu. İşte onlardan biri:

Sibirya'nın içlerinde, sedir ağaçlarının yetiştiği bir bölgede büyümüş, yarı cahil bir mujik olan Grigoriy Rasputin, ellili yaşlarında Moskova'ya gelmiş, kehanetleriyle sonradan dâhil olacağı imparatorluk ailesini dahi etkilemiş, cinsel gücüyle ün yapmıştı. Grigoriy Rasputin'in suikast esnasında vücudu kurşunlarla delik deşik edilmesine rağmen hâlâ nefes alması katillerini şaşkına çevirmişti. Belki de işin sırrı, sedir ağaçları bölgesinde, sedir kozalakları yiyerek büyümesindedir, kim bilir?

Dönemin gazetecileri onun dayanıklılığını şöyle aktarmışlar: "Elli yaşındayken, sefahat âlemine öğle üzeri başlar, sabah dörde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

dek devam ederdi; zamparalığın ve içki âleminin ardından, doğruca saat sekize dek dua ettiği sabah ayinine gider sonra hiçbir şey olmamış gibi evinde çayını içen Grişka saat ikiye kadar ziyaretçileri kabul eder ve nihayet yanına bir grup kadın alarak hamama, oradan da şehir dışındaki bir restorana yollanır ve bir önceki geceyi tekrarlardı ki normal bir insan, böyle bir hayatı kaldıramaz."

Günümüzde, güreş sporunda hâlâ geçilememiş, pek çok dünya ve Olimpiyat şampiyonluğu bulunan Aleksandr Karelin de Sibiryalı'dır, hem de Sibirya sedirinin yetiştiği bölgedendir. Bu pehlivan da sedir kozalağı yiyerek büyümüştür. Sadece tesadüf mü?

Yalnızca popüler bilim kitaplarında kolaylıkla rastlanabilecek ya da tanıklı ispatlı olayları aktarıyorum. Bu tanıklardan biri de ihtiyardan bir parça çınlayan sedir alan Lidya Petrovna'ydı. Lidya Petrovna otuz altı yaşında, evli, iki çocuk annesi bir kadındı. Mesai arkadaşları ondaki değişikliği fark etmişlerdi. Daha müşfik, daha güler yüzlü oluvermişti. Lidya Petrovna'nın benim de tanıdığım kocası bana, son zamanlarda eşiyle çok daha iyi anlaşmaya başladıklarından söz etmiş, karısının ansızın gençleştiğini, kocasına duyduğu hislerin yoğunlaştığını, kendisine karşı saygısının ve hatta sevgisinin arttığını belirtmişti.

Bunca olay ve kanıt, aslında en kolay bulunabilecek, en önemli kanıtı gölgelemişti ki bunu fark ettikten sonra içimde en ufak bir şüphe kalmadı: İncil. Eski Ahit'te Musa'nın üçüncü kitabında (Levililer 14;4 bap) Tanrı, sedir ağacının yardımıyla insanların nasıl tedavi edileceğini, hatta evlerin nasıl dezenfekte edileceğini anlatıyordu!

Çeşitli kaynaklardan derlediğim olayları, bilgileri bir araya getirdiğimde, yeryüzünde bilinen tüm mucizelerin bu keşfettiğimin gölgesinde kaldığını fark ettim. İnsanın aklını kurcalayan büyük sırlar, çınlayan sedirinkiyle kıyaslandığında önemsiz gelmeye başlamıştı. Artık böyle bir şeyin varlığından şüphelenemezdim. Popüler bilim kitapları ve Vedik el yazmaları, tüm şüpheleri dağıtıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Sedir ağacı İncil'de, hem de Eski Ahit'te kırk iki defa anılıyordu. Musa, on emri taş tabletlerde insanlığa gösterirken, sedir ağacı hakkında Eski Ahit'te yazılanlardan daha çok şey biliyordu muhtemelen.

Doğada, insanın hastalıklarına iyi gelen pek çok bitki olduğunu biliriz elbette. Popüler bilim kitapları, ciddi ve konusunda uzman araştırmacılar, Pallas gibi akademisyenler, sedir ağacının sağaltıcı etkisini doğrularlar ki bu da Eski Ahit'te yazanlarla uyumludur.

Şimdi buraya dikkat!

Eski Ahit, diğer ağaçların adını bile anmazken bir tek sedir ağacını işaret eder. Eski Ahit, sedir ağacı tabiattaki tüm bitkiler arasında sağaltıcı etkisi en güçlü olandır demiyor mu şimdi? İyi ama nedir bu sedir? Ecza deposu falan mı? Hem nasıl kullanmalı? Bir de o tuhaf ihtiyarlar neden çınlayan sediri diğer sedir ağaçlarından ayrı tuttular?

Ama hepsi bu değildi. Eski Ahit'teki şu hikâye, gizemi kat be kat arttırıyordu: Kral Süleyman, sedir ağacından bir tapınak yapacakmış. Lübnan'dan sedir tomruğu getirtmek için de bir başka krala -Hiram- kendi krallığından yirmi şehir vermiş. İnanılmaz! Bir inşaat malzemesi için yirmi şehir vermek! Elbette, başka bir iyilik daha var. Kral Süleyman'ın ricası üzerine "ağaç kesmede usta adamlar"* da gönderilmiş.

Nasıl insanlarmış bunlar? Nasıl bir ustalıkları varmış?

Bugün bile, Sibirya'nın uzak köşelerinde inşaat malzemesi olacak ağaçları seçen ihtiyarlar olduğunu işitmiştim. Ama o zamanlar yani iki bin yıl önce, herkes bunu biliyormuş. Buna rağmen birtakım özel adamlar talep edilmiş. Tapınak inşa edilmiş.

* Krallar 5;6. bap: "İmdi bana Lübnan'dan sedir ağaçları kesmeleri için adamlarına buyruk ver. Benim adamlarım da seninkilerle birlikte çalışsın. Adamların için istediğin ücreti vereceğim. Aramızda Saydalılar kadar ağaç kesmede usta adamlar olmadığını biliyorsun." (ç.n)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

İçinde törenler yapılmaya başlanmış ve... "Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler."*

Bu bulut da neyin nesiydi? Nereden ve nasıl girmişti tapınağa? Neyi temsil ediyordu? Bir enerji bulutu muydu? Bir hayal mi? Bu olayın aslı ve sedir ağacıyla ilgisi neydi?

İhtiyarlar, çınlayan sedirin enerjiyi biriktirdiğini söylemişlerdi.

Hangi sedir daha güçlü peki, Lübnan'ınki mi yoksa Sibirya'nınki mi?

Pallas, sedirin sağaltıcı etkisinin tundranın sınırına yaklaştıkça arttığını söylemiş. Şu halde Sibirya sediri daha güçlü olsa gerek.

İncil'de de şöyle deniyor: "...onları meyvelerinden tanıyacaksınız."** Yani yine Sibirya sediri!

Fakat nasıl oldu da hiç kimse bunlara dikkat etmemişti?

Bu olgular, nasıl bir araya getirilmedi?

Eski Ahit, geçen yüzyılın ve günümüzün bilimi, sedir ağacı üzerine aynı şeyleri söylüyor.

Yelena İvanovna Rerih de *Jivaya Etika/Canlı Ahlak* kitabında şunları yazıyor: "Horasan'da kralın tahta çıkış töreninde bir kadeh sedir ağacı reçinesi sunulurdu. Rahipler bu kadehe Hayat Kadehi derlerdi. Ruhani idraklerini yitirmeleriyle, reçine yerini kana bıraktı. Zerdüşt Ateşi de kadehteki reçinenin yakılmasıyla elde edilirdi."

Şu halde, atalarımızın, sedir ağacının özellikleri, kullanıldığı yerler hakkındaki tüm bilgileri bugüne dek saklı mı kalmıştı yani?

Acaba hiçbir bilgi yok muydu?

Sibiryalı ihtiyarlar ne biliyorlardı?

Sonra ansızın, yıllar önce başıma gelen bir olayı hatırlayıverdim ve tüylerim diken diken oldu. O zamanlar hiç üzerinde durmamıştım ama şimdi...

---

* Krallar 8;11: "Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü RAB'bin görkemi tapınağı doldurmuştu." (ç.n)

** Matta 7:20 : "Böylece sahte peygamberleri meyvelerinden tanıyacaksınız." (ç.n)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Perestroyka'nın ilk yıllarında, Sibiryalı Girişimciler Derneği'nin başkanlığını yaparken, Novosibirsk'teki Bölge İcra Kurulu'ndan bir telefon geldi; önemli bir Batılı işadamıyla yapılacak toplantıda hazır bulunmamı rica ediyorlardı. Adamın, dönemin iktidarından bir tavsiye mektubu da vardı. Toplantıda birkaç girişimciyle kuruldan temsilciler de olacaktı.

"Batılı işadamı" oldukça kelli felli, Doğulu tipinde sıra dışı bir adamdı. Başında bir sarık vardı ve parmakları da pahalı yüzüklerle doluydu.

Her zamanki gibi, çeşitli iş alanlarında kurulabilecek ortaklıklardan bahsedildi. Toplantının ortalarında, "Sizden sedir kozalağı satın almak istiyoruz" deyiverdi. Bu sözleri söylerken her nedense birden gerilmiş, keskin gözleri, odada bulunan işadamlarının tepkisini ölçmek ister gibi fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. Bunu gayet iyi hatırlıyorum zira daha o zaman bu kadar değişmesine şaşmıştım.

Resmi toplantının ardından, Moskovalı kadın çevirmeniyle yanıma geldiler. Kadın, adamın benimle görüşmek istediğini söyledi.

İşadamı gizli bir teklifte bulundu: Bu sedir kozalağı -mutlaka taze olmaları gerekliydi- işini ayarlarsam, belirlenen ücretin yanı sıra hatırı sayılır bir yüzde de kazanacaktım.

Tedarik edilen kozalaklar Türkiye'ye gönderilecekti. Orada bir tür yağ üretiminde kullanılacaktı. Düşüneceğimi söyledim.

Bu yağın ne mene bir şey olduğunu öğrenmeye karar vermiştim. Öğrendim de...

Londra piyasasında sedir kozalağı yağının kilosu beş yüz dolara kadar çıkıyordu! Bize önerilen fiyatsa, aşağı yukarı bir kilo sedir kozalağına iki üç dolar kadardı.

Varşova'da tanıdığım bir işadamını arayarak ondan, böyle bir ürünü doğrudan tüketiciye ulaştırmanın ve kozalağı işleme tekniğini öğrenmenin mümkün olup olmadığını araştırmasını rica ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Bir ay sonra cevap verdi: "Hiç yolu yok. Tekniği öğrenmek de olanaksız. Dahası, bu konuyla ilgilenen Batılı güçler var, en iyisi hiç bulaşmayıp unutmak."

O zaman, Novosibirsk Tüketici Kooperatifi'nde çalışan bir akademisyen olan, yakın dostum Konstantin Rakunov'a danıştım.

Bir miktar kozalak satın aldım ve araştırmayı finanse ettim. Kooperatifin laboratuarında yüz kilo kadar sedir yağı üretildi.

Ayrıca arşiv araştırması yapmaları için adamlar tuttum onlar da aşağıdaki bilgilere ulaştılar:

Devrim öncesi dönemde Sibirya'da "Sibirya Kooperatifi" isimli bir kuruluş mevcutmuş (devrimden sonra bir süre daha varlığını sürdürmüş). Bu kuruluşun üyeleri, sedir yağı da dâhil olmak üzere her tür yağ ticareti yaparlarmış. Harbin'de, Londra'da, New York'ta epey şık temsilcilikleri varmış, Batı bankalarında da kabarık hesapları. Devrimden sonra bu kuruluş dağılmış ve pek çok üyesi de yurtdışına gitmiş.

Bolşevik hükümetin üyesi Krasin, bu kuruluşun başkanıyla buluşmuş ve Rusya'ya dönmesini teklif etmiş. Ama "Sibirya Kooperatifi"nin başkanı, yurtdışındayken Rusya'ya daha çok faydası olacağını söylemiş.

Ayrıca arşiv dokümanlarında, tayga köylerinin pek çoğunda sedir yağı üretmek için ahşap presler (yalnızca ahşap!) kullanıldığı da yazılıydı. Sedir yağının kalitesi, kozalakların toplanma mevsimine ve işlenişine bağlıymış. Fakat toplama mevsimi konusunda ne arşivlerde ne de kooperatifte bir bilgiye ulaşıldı. Sır kayıptı. Sedir yağının sağaltıcı etkisinin eşi benzeri yoktu. Peki, bu yağın üretim sırrı bir göçmen aracılığıyla Batı'ya geçmiş olamaz mıydı? En şifalı sedir kozalağı Sibirya'da yetişirken, yağ üreten tesisin Türkiye'de bulunması nasıl açıklanabilir? Hem de Türkiye'de, Sibirya sediri cinsinden sedirler yetişmezken.

Ya Varşovalı işadamının sözünü ettiği Batılı güçler ne ola ki? Neden bu konuya hiç bulaşmamalı? Bu güçler, olağandışı sağal-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

tıcı özellikleri olan bir ürünü bizim Rus-Sibirya taygasından "kaçırıyor" olmasınlar sakın? Anayurdumuzda, etkili özellikleri yüzyıllar, bin yıllarla teyit edilmiş böyle bir servet varken, neden Batı ilaçlarına milyonlarca hatta milyarlarca dolar ödeyip deliler gibi yutuyoruz? Atalarımızın vâkıf olduğu irfanı nasıl kaybettik? Hem de yakın zamanda, yüzyılımızda yaşamış atalarımızınkini!

İki bin yıl önceki olağanüstü olaylardan bahseden İncil'i anmanın ne gereği var ki? Hangi belirsiz güçler, atalarımızın irfanını ısrarla anılarımızdan silmeye çabalıyor? Bir de, karışma, kendi işine bak diyorlar. Silmeye çalışıyorlar ve başarıyorlar da! İçimi öfke kaplamıştı. Bir araştırma yaptım, sedir yağı eczanelerde ithal ambalajda satılıyordu. Otuz gramlık bir şişe alıp denedim; sanırım şişede en fazla iki damla yağ vardı, geri kalanı bir tür incelticiydi. Bizim Tüketici Kooperatifi'nde elde ettiğimiz yağ ile kıyaslanamazdı. İnceltilmiş iki damlanın fiyatıysa elli bin rubleydi! İthal edeceğimize ihraç edemiyor muyduk yani?! Sırf bu yağın ihracatıyla tüm Sibirya gayet müreffeh yaşardı! Ama atalarımızın tekniğini nasıl olmuştu da unutmuştuk? Şimdi yoksulluğumuza hayıflanıp dururuz işte... Pekâlâ, ne pahasına olursa olsun bir şeyler bulacağım, diye düşündüm. Bu yağı ben üreteceğim, varsın şirketim de iyice zenginleşsin.

Ob seferini tekrarlamaya karar vermiştim; bu kez yalnızca ana gemi *Patris Lumumba*'yı alıp kuzeye gidecektim. Ambara türlü mallar yükledim, geminin sinema salonunu da depoya dönüştürdüm. Yeni bir mürettebat bulmam elzemdi. Bizim şirketten hiç kimseyi de yanıma almadım. Ben harici bir işle meşgulken mali durum da kötülemişti.

Novosibirsk'ten ayrılmamızın ikinci haftasında güvenlik elemanı adamlarım, çınlayan sedir hakkında kimi söylentiler duyduklarını rapor ettiler. Yeni alınan tayfa arasında en kibar tabiriyle "tuhaf adamlar" olduğunu düşünüyorlardı. Mürettebattan bazılarını yanıma çağırtıp taygaya yapacağımız seferden söz ettim. Ki-

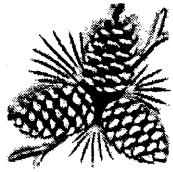
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

misi kendi isteğiyle kabul etti. Kimisi de işe girerken bundan bahsedilmediği için ekstra ücret talep etti; geminin konforlu koşullarında çalışmak başka, taygada yirmi beş kilometre yürüyüp sırtında yükle geri dönmek başkaydı elbette. O sırada mali durumum pek de iyi değildi. Sedirleri satmayı tasarlamıyordum. Zaten ihtiyarlar da hediye edilmesi gerektiğini söylemişlerdi. Hem sedir ağacından ziyade yağ üretmenin sırrıyla ilgiliydim. Elbette ağaçla ilgili her şeyi öğrenmek de ilginç olurdu.

Güvenliktekiler yüzünden giderek birilerinin, özellikle kıyıya indiğim zamanlarda beni izlemeye çalıştığı vehmine kapılmıştım. Ama amaçları belirsizdi. Hem kim beni takip ettirecekti? Epey kafa yorduktan sonra şöyle bir karar verdim: hata yapmamak için herkesten kurnaz davranmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

2

Karşılaşma

Hiç kimseye bir açıklama yapmadan, geminin bir yıl önce ihtiyarlarla görüştüğüm yerin yakınında durmasını emrettim. Köye ufak bir motorlu tekneyle gittim. Gemi kaptanına da olağan rotayı takip etmesi talimatını vermiştim.

Köylülerin yardımıyla ihtiyarları bulup çınlayan sedirleri kendi gözümle görmeyi ve ağacı gemiye taşımanın en makul yolunu görüşmeyi umuyordum. Motoru bir taşa bağladıktan sonra en yakın eve yürümeyi kuruyordum ki yamaçta tek başına bir kadın fark edip onunla konuşmaya karar verdim.

Pamuklu, eski bir ceketle uzun etek giymişti; ayağında da ekseriyetle Kuzeylilerin giydiği türden lastik galoşlar vardı. Başındaki şalını, alnıyla boynunu da kapatacak şekilde sarmıştı. Yaşını kestirmek güçtü. Selam verdim ve geçen yıl orada karşılaştığım iki ihtiyarı sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Geçen yıl konuştukların dedemle büyük dedemdi Vladimir" diye cevap verdi.

Şaşırmıştım. Sesi genç, telaffuzu düzgündü; bana "sen" diye üstelik adımla hitap etmişti. İhtiyarların adını hatırlamıyordum, hatta tanıştığımızdan bile emin değildim. Bu kadın adımı biliyorsa tanıştık muhtemelen, diye düşündüm. Ben de ona "sen" diye hitap etmeye karar verip, "Ya senin adın ne?" diye sordum.

"Anastasya" diye cevap verdi ve öpmemi bekler gibi elini uzattı.

Pamuklu ceketi, lastik galoşlarıyla bir köylü kadının ıssız sahilde bir sosyete hanımefendisi gibi davranıp, öpmem için elini uzatması beni güldürmüştü. Elini sıktım. Elbette öpmeye falan kalkmadım. Anastasya utangaççа gülümsedi ve beni taygaya, ailesinin yaşadığı yere götürmeyi önerdi.

"Yalnız yaklaşık yirmi beş kilometre yürümemiz gerekecek. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Biraz uzakmış doğrusu. Peki bana çınlayan sediri gösterebilecek misin?"

"Göstereceğim."

"Bunlar hakkındaki her şeyi biliyor musun, bana da anlatır mısın?"

"Bildiğim kadarını anlatırım."

"Gidelim o zaman."

Anastasya yolda, ailesinin kuşaklar boyunca sedir ormanında yaşadığını anlattı; dediğine bakılırsa ataları binlerce yıldır oradaymış. Uygar toplumumuzla nadiren temasları olurmuş. O da yaşadıkları yerde değil, epey uzakta, avlanmak ya da yerleşmek amacıyla gittikleri daha büyük yerleşim merkezlerinde. Anastasya da iki büyük şehirde bulunmuş: Tomsk ve Moskova. Ama sadece bir gün kalmış. Gecelememiş bile. Tek amacı, şehirliler hakkındaki düşüncelerinin doğru olup olmadığını kendi gözleriyle görmekmiş. Meyve ve kurutulmuş mantar satarak gezileri için

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

gereken parayı biriktirmiş. Bu gezisi için köylü bir kadın Anastasya'ya kendi kimlik belgesini vermiş.

Anastasya, şifalı çınlayan sediri insanlara verme konusunda dedeleriyle aynı fikirde değildi. "Niye?" diye sorduğumda, sedir parçalarının iyilerin yanı sıra kötü yaradılışlı insanların da eline geçeceğini söyledi. Bu kötüler kısa süre sonra da tamamını ele geçirirlerdi. Neticede sedir parçaları yarardan çok, zarar getirecekti. Ona göre sadece iyi insanlara yardım edilmeliydi. İnsanlık ancak böyle daha iyiye giderdi. Herkese yardım etmek, iyiyle kötü arasındaki dengesizliği ya değiştirmeyecek ya da daha kötüye gitmesine neden olacaktı.

Sibiryalı ihtiyarlarla karşılaşmamdan sonra sedirin olağanüstü özellikleriyle ilgili popüler bilim kitaplarını, bazı tarihi ve bilimsel çalışmaları incelemiştim. Şimdi de Anastasya'nın sedir ormanı sakinlerinin yaşam tarzlarıyla ilgili anlattıklarını kavramaya çalışıyor, daha çok şey öğrenmek istiyor ve "Neye benziyor bu?" diye düşünüp duruyordum.

Onları, gazeteci Peskov sayesinde tanıdığımız ünlü Lıkov* ailesiyle karşılaştırdım. Bu aile uzun yıllar taygada yapayalnız yaşamıştı. Haklarında *Komsomolskaya Pravda* gazetesinde "Tayga Çıkmazı" başlıklı bir haber dizisi yayımlanmış ayrıca televizyon programları falan yapılmıştı. Lıkovlar'la ilgili izlenimim doğayla barışık yaşamayı iyi kötü becerseler de çağdaş uygarlığımız söz konusu olunca basbayağı "kara cahil" kalan insanlar olmalarıydı. Bu sefer farklı bir durum vardı. Anastasya, hiç anlayamadığım bir şekilde, medeniyete dair epey bilgisi varmış izlenimi yaratıyordu insanda. Şehir hayatını gayet iyi biliyormuş gibi rahat konuşuyor, makul fikirler yürütüyordu.

---

* 1978 yılında bir grup jeolog, İrkuts'taki taygada yıllardır dış dünyadan kopuk yaşayan Lıkovlar'la karşılaşır. Altı kişilik aile üyelerinden ömründe tekerlek gören dahi yoktur. Gazeteci Vasiliy Mihayloviç Peskov bu aileyle ilgili bir dizi haber yapar, ardından da *Tayga Çıkmazı* başlığıyla bir kitap yazar. Dönemin Sovyet gazetelerinde aile Çağdaş Robinsonlar olarak anılır. (ç.n)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Ormanın derinliklerine doğru yaklaşık beş kilometre kadar yürüdükten sonra mola verdik. Anastasya pamuklu ceketini, şalını, uzun eteğini çıkarıp bir ağacın kovuğuna koydu, üzerinde sadece kısa, ince bir elbise kalmıştı. Şaşkına dönmüştüm. Mucizelere inansaydım, bunu mucizevi bir dönüşüm sayardım.

Karşımda, uzun altın sarısı saçlarıyla görkemli bir endama sahip genç bir kadın duruyordu. Sıra dışı bir güzelliği vardı. Handiyse, en prestijli güzellik yarışmalarının kraliçelerinin bile onunla rekabet etmesi imkânsızdı; sonradan gayet zeki olduğu da ortaya çıkacaktı. Bu tayga dilberi her haliyle çok çekiciydi.

"Herhalde yorulmuşsundur" dedi. "Dinlenmek ister misin?"

Yere oturduk, ben de yüzünü daha yakından inceleme fırsatı buldum: Hiç makyaj yapmamıştı, muntazam yüz hatları, pürüzsüz bir cilt; Sibirya'nın içlerinde yaşayan halkın kaba yüzüyle hiçbir ortak yanı yoktu. Kocaman, grimsi, açık mavi gözleri vardı ve dudakları hafifçe gülümser gibiydi hep. Kısa, ince elbisesi, üzerinde gece elbisesi gibi duruyordu; hava on iki, on beş derece civarındaydı ama vücudunda üşüme belirtisi görülmüyordu.

Bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Çantamdan birkaç sandviç ve iyi cins konyakla dolu yassı mataramı çıkarıp Anastasya'ya da ikram ettim ama konyağı da, sandviçi de geri çevirdi. Ben yemeğimi yerken Anastasya, çimlerin üzerine uzanıp kendini güneşin okşayışına bırakmak ister gibi keyifle gözlerini kapadı. Güneş ışınları açık avuçlarından altın gibi yansıyordu. Neredeyse yarı çıplaktı ve harika görünüyordu.

Ona bakıp içimden şöyle geçirdim: "Neden kadınlar ezelden beri fütursuzca açılıp saçılır, dekolte ve mini elbiselerle bacaklarını, göğüslerini, sahip oldukları her şeyi gösterirler sanki? Çevrelerindeki erkeklere 'Bakın ne kadar harikayım, ne kadar açık ve ulaşılabilirim' türünden bir davet değil mi bu? E, erkek ne yapacak peki? Bedensel arzularına direnip kadından ilgisini esirgeyerek onu küçümsesin mi yoksa ilgi gösterip Tanrının yasalarını mı çiğnesin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Yemeğimi bitirdikten sonra, "Anastasya, taygada tek başına dolaşmaktan korkmuyor musun?" diye sordum.

"Burada korkacak hiçbir şey yok" diye cevap verdi Anastasya.

"Peki iki, üç adamla, misal jeologlarla ya da avcılarla karşılaşsan kendini nasıl korurdun, merak ediyorum?" diye sordum.

Tek sözcük etmeden sadece gülümsedi.

Böyle son derece çekici, genç, güzel bir kadın, nasıl hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmaz, diye geçirdim içimden. Sonra olanlar için bugün bile utanç duyuyorum... Kollarımı omzuna dolayıp, sarılmak için onu kendime çektim. Esnek vücudunun güçlü olduğu anlaşılıyordu ama fazla karşı koymadı. Yalnız başka hiçbir şey yapamadım. Bilincimi yitirmeden önce en son hatırladığım, "Buna gerek yok, sakin ol" demesiydi. Ondan hemen önce de inanılmaz bir korkuya kapıldığımı hatırlıyorum. Ama anlaşılmaz, tıpkı evde yapayalnız kalmış bir çocuğun bir şeylerden korkmasını andıran bir korkuydu.

Kendime geldiğimde, karşımda diz çökmüş oturuyordu; bir elini göğsüme koymuş, diğerini de yukarıda bir yerlerdeki birine sallıyordu sanki. Gülümsüyordu ama bana değil, etrafımızdaki ya da üzerimizdeki görünmeyen birilerine. Anastasya bu hareketleriyle görünmeyen dostuna onun için endişelenmemesini anlatmaya çalışır gibiydi. Sonra gözlerinde sakin, tatlı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı:

"Sakin ol Vladimir, hepsi geçti."

"Ama neydi bu?" diye sordum.

"Ahenk, bana karşı tavrına, içinde uyanan isteğe anlam veremedi. Sonradan sen de her şeyi anlayacaksın."

"Ne ahenginden bahsediyorsun? Bal gibi sendin! Sen direndin işte."

"Ben de anlam veremedim. Hem de hiç anlamadım."

Doğrulup çantamı yanıma çektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Olur şey değil. Anlam verememiş! Anlayamamış... Siz kadınlar, erkekleri baştan çıkarmak için her şeyi yaparsınız. Bacaklarınızı gösterir, göğüslerinizi açar, yüksek topuklu giyersiniz. Hiç rahat edemezsiniz ama yine de giyersiniz! Oranızı buranızı kıvıra kıvıra dolaşırsınız sonra iş oraya gelince... 'Ah, istemiyorum, ben o tarz kadınlardan değilim...' Ne demeye kırıtıyorsunuz o zaman? İkiyüzlüler! Ben -ki bir işadamıyım- sizin gibileri çok gördüm. Hepiniz aynı şeyi istersiniz ama kırıtır durursunuz. Misal niye üzerindekileri çıkardın? Hiç de sıcak değil hava! Sonra şuraya uzandın sere serpe, sessizleştin hem de gülümsedin şey ister gibi..."

"Elbiselerden hiç hoşlanmıyorum, Vladimir. Ormanın dışına, insan içine çıktığımda herkes gibi görünmek için giyiniyorum sadece. Güneşin altına da dinlenmek için uzandım, yemeğini yerken seni rahatsız etmemek için."

"Beni rahatsız etmek istememiş... Ama ettin."

"O zaman lütfen beni bağışla, Vladimir. Elbette haklısın, her kadın erkeklerin ilgisini çekmek ister ama sadece bacaklarına ve göğüslerine değil. Tek istediği, fiziksel özelliklerinden daha fazlasını görebilen biricik erkeğin önünden geçip gitmemesidir."

"Ama şu anda, burada kimse gelip geçmiyor! Hem yerde, bacakları çıplak uzanmış bir kadın varken kim daha fazlasını görebilir ki? Siz kadınlar ne mantıksızsınız!"

"Evet, maalesef hayatta bazen aynen dediğin gibi olur... Artık gidebilir miyiz, Vladimir? Yemeğini bitirdin değil mi? Dinlendin mi?"

Kafamdan, "Bu yabani filozofla yola devam etmeye değer mi?" düşüncesi geçti. Yine de:

"Tamam, gidelim" dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

3

Hayvan mı İnsan mı?

Anastasya'nın evine doğru yola koyulduk. Elbiselerini ağaç kovuğunda bırakmıştı. Galoşlarını da. Üzerinde sadece ince, kısa elbisesi vardı. Çantamı taşımaya yardım etmeyi önerdi. Çıplak ayaklarıyla son derece rahat, bir ceylan gibi zarifçe sekerek yürüyor, çantamı içi boşmuş gibi sallayarak kılavuzluk ediyordu.

Bu arada sürekli konuşuyorduk. Onunla farklı konulardan konuşmak çok ilginçti. Herhalde her konuda epey tuhaf, kendine özgü fikirleri olduğundan bana böyle geliyordu.

Anastasya yürürken arada bir kendi etrafında dönüyordu. Bana dönüyor, geri geri yürürken konuşup gülüyordu; konuşmaya öyle dalmıştı ki adımlarına dikkat etmiyordu. Bir kez olsun tökezlememesi, çıplak ayaklarına bir kuru dal bile batmaması çok tuhaftı. Gerçi bir patikadan falan ilerlemesek de yolumuzda bildik tayga engelleri yoktu pek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Bazen bir yaprağa, bir çalıya dokunuyor ya da okşayıp geçiyordu. Bazen de hiç bakmadan eğilip bir parça ot koparıyor ve... yiyordu.

Tam bir hayvan yavrusu gibi, diye düşündüm.

Meyve bulunca koparıp bana da ikram etti, beraber yedik. Öyle aman aman kaslı bir vücudu yoktu. Orta karardı işte. Ne sıska, ne şişman. Yalnız sağlıklı, esnek ve çok güzeldi. Bir de bana epey kuvvetli görünmüştü, refleksleri de gayet iyiydi.

Bir ara tökezleyip düşecek gibi kollarımı öne uzattığımda, müthiş bir hızla dönüp boş eliyle beni göğsümden yakaladı. Düşmüştüm ama ellerim yere bile değmemişti. Beni tek eliyle tutmuştu. Üstelik bunu yaparken benimle konuşmaya devam etmiş, hafifçe olsun eğilmemişti. Doğrulmama yardım etti ve hiçbir şey olmamış gibi yola devam ettik. O anda her nedense çantamdaki tabanca aklıma geldi.

Konuşurken, farkına bile varmadan epey yol almıştık. Anastasya birden durdu, çantamı bir ağacın altına koyup neşeyle, "İşte eve geldik!" dedi.

Etrafıma baktım. Heybetli sedir ağaçlarının ortasında, çiçeklerle kaplı geniş bir açıklıktaydık ama herhangi bir yapı falan yoktu elbette. Bir çardak bile yoktu. Hiçbir şey yoktu! Geceyi geçirecek makul bir yer bile görünmüyordu! Ama o sevinçliydi. Sanki konforlu bir eve gelmişiz gibi...

"Hani ev nerede? Nerede uyuyacağız, nerede yiyeceğiz, yağmurdan nasıl korunacağız?"

"Evim burası Vladimir. Burada her şey var."

Kafam iyice karışmış, kaygılanmaya başlamıştım.

"Neredeymiş o her şey? Hiç olmazsa kamp ateşinde kaynatmak için bir çaydanlık ya da balta ver."

"Çaydanlığım da baltam da yok Vladimir. Ateş yakmasak da olur..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Sen ne diyorsun yahu? Bir çaydanlığı bile yokmuş! Suyum da bitti zaten. Yemek yerken gördün ya. Su şişesini de attım. Sadece iki yudum konyak kaldı. En yakın nehirden ya da köyden bir günlük mesafedeyiz; takatim kalmadı, çok susadım. Hani su nerede? Suyu nereden bulacaksın?"

Sinirlenmeye başladığımı görünce Anastasya da tedirgin olmuştu; beni, elimden tutup açıklıktan ormana doğru sürüklerken, "Sakin ol ama Vladimir! Lütfen. Üzme kendini. Ben her şeyi halledeceğim. Dinleneceksin. Güzelce uyuyacaksın. Ben her şeyi halledeceğim. Üşümeyeceksin de. Susadın mı? Şimdi sana su bulacağım" diye mırıldanıyordu.

Açıklıktan on, on beş metre ileride, çalıların arkasında, ufak bir tayga gölü vardı. Anastasya avuçlarına biraz su alıp burnuma doğru uzattı.

"İşte su. İç lütfen."

"Delirdin mi sen? Ormandaki bir su birikintisinin pis suyu içilir mi hiç? Benim Borcomi* içtiğimi görmedin mi? Biz gemide, çamaşır, bulaşık için bile nehir suyunu özel bir filtreden geçirir, klorlayıp oksitler öyle kullanırız."

"Bu pis bir su birikintisi değil, Vladimir. Temiz ve canlı bir su. Çok da güzeldir! Sizin sularınız gibi yarı ölü değil. Anne sütü gibi gönül rahatlığıyla içebilirsin. Bak."

Anastasya ellerini ağzına götürüp biraz su içti. Ağzımdan şu sözleri kaçırıverdim: "Anastasya, sen bir hayvan mısın? "

"Neden hayvan olayım? Yatağım seninki gibi değil diye mi? Arabam yok diye mi? Hiçbir araç gerecim yok diye mi?"

"Ormanda, hiçbir şeyin olmadan bir hayvan gibi yaşadığın, üstelik bundan hoşnut göründüğün için."

"Evet, burada yaşamaktan zevk alıyorum."

* Maden suyu markası. Gürcistan'ın maden sularıyla ünlü Borcomi kentinde üretilip kentin adıyla anılır. (ç.n)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Bak işte, sen de onaylıyorsun."

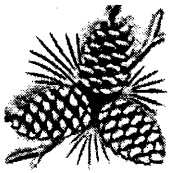
"İnsanı, dünyada yaşayan diğer tüm canlılardan ayıran tek şeyin araç gereç yapabilme kabiliyeti olduğunu mu sanıyorsun, Vladimir?"

"Evet! Daha kesin söyleyeyim hatta: uygar hayat budur."

"Yani kendi yaşamını daha uygar sayıyorsun, öyle mi? Ah, elbette öyle sayıyorsun. Ama ben bir hayvan değilim, Vladimir. Ben insanım!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

4

Kim Bunlar?

Anastasya'yla üç gün geçirip bu tuhaf genç kadının Sibirya taygasındaki yapayalnız yaşamını gözlemleyince, yaşam tarzını az çok kavramaya başlamıştım; aynı zamanda kafamda da bizim yaşamımızla ilgili bazı sorular beliriyordu.

Bu sorulardan bir tanesi aklımdan hiç çıkmıyordu: Eğitim ve öğretim sistemimiz varoluşun özünü idrak etmemize, her insanın kendi hayatında önceliklerini doğru belirlemesine yeterli miydi?

Muazzam bir eğitim sistemi yarattık. Bu sistemi temel alarak çocuklarımızı ve birbirimizi anaokullarında, liselerde, üniversitelerde eğitiyoruz. Bize yeni buluşlar yapma, uzaya gitme imkânı veren bu sistem. Onun sayesinde hayatımızı şekillendiriyoruz. Onun yardımıyla refaha kavuşuyoruz. Kâinatı, atomu ve her türlü olağanüstü olguyu kavramaya çalışıyoruz. Hem medyada hem de bilimsel yayınlarda gayet tafsilatlı sansasyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

nel hikâyeler anlatıp bu konuları tartışmaya bayılıyoruz. Yalnız her nedense bir olgudan inatla kaçınmaya çabalıyoruz. Hem de büyük bir inatla; hatta üzerine konuşmaya dahi çekiniyoruz. Belki de genel eğitim sistemimizi, bilimsel vargılarımızı kolaylıkla yerle bir edip gerçek yaşamlarımızı alaya alacağı için korkuyoruz! Bu yüzden böyle bir olgu yokmuş gibi davranıyoruz. Ama var! Ne kadar başımızı çevirip, görmezden gelsek de var olmaya devam edecek. Peki bunu daha dikkatli incelememizin vakti gelmedi mi artık? Hem, bir araya gelip ortak bir akıl yaratırsak şu soruya da cevap vermemiz mümkün olabilir belki: Onca yandaşı olan, en azından insanların çoğunun inandığı dinleri, türlü öğretileri kuran tüm o büyük düşünürlerin istisnasız hepsi, öğretilerini kurmazdan evvel neden ille ve özelikle bir ormanda inzivaya çekilir, kendilerini tecrit eder? Dikkat edin, dünyanın en büyük akademisinde değil, basbayağı ormanda inzivaya çekiliyorlar!

Neden Eski Ahit'te Musa, ormanlık bir dağda bir müddet inzivaya çekildikten sonra dönüp insanlara bilgeliği yazdığı taş tabletleri sundu?

Neden İsa Mesih, havarilerinden bile uzaklaşarak çölde, dağlarda, ormanda inzivaya çekilir?

Neden MÖ altıncı yüzyılın ortalarında Hindistan'da yaşamış Siddhattha Gotama yedi yıl boyunca ormanda inzivaya çekildi? Münzevi Siddhattha Gotama ormandan çıkar çıkmaz da öğretisini yaymaya başladı! Sonradan Budizm denen öğretisi, bin yıl sonra bile insanları kendine çekebiliyor, Buda adına koca koca tapınaklar inşa edilebiliyor.

Peki aslında yakın geçmişte yaşamış fakat şimdi tarihi kişilik addedilen atalarımız, misal Serafim Sarovskiy ya da Sergiy Radonejskiy neden ormanda inzivaya çekildiler ve nasıl oldu da kısa süre sonra, bir öğütleri için kralları bile ayaklarına getirtecek kadar derin bir bilgelik edindiler?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Sonradan, inzivaya çekildikleri yerde manastırlar, devasa tapınaklar da kurulmuştu. Moskova yakınlarındaki Sergiyev Posad kentinde kurulmuş Troytse-Sergiyev Manastırı'nın bugün bile hatırı sayılır ziyaretçisi vardır. Oysa hepsinin başlangıcı bir orman münzevisidir.

Ama neden? Bu insanların bilgeliğe ulaşmasına yardım eden kim ya da neydi? Onlara bilgeliği veren, varoluşun özünü kavramalarına yardım eden neydi? Ormanda inzivaya çekilmişken nasıl yaşadılar, neler yaptılar, neler düşündüler?

Anastasya'yla bir süre konuştuktan sonra bu sorular kafamı iyice kurcalamaya başlamıştı. Sonradan münzeviler hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Ama bugüne dek bir cevap bulamadım; çünkü her nedense ormanda bu insanların başına neler geldiğine dair hiçbir yerde bir bilgi yoktu.

Galiba cevapları birlikte bulmamız gerekiyor. Belki birileri bu olayın özünü kavrayabilir umuduyla Sibirya taygasında geçirdiğim üç günde olup bitenleri ve Anastasya'yla sohbetlerimize dair hislerimi betimlemeye çalışacağım.

Evvela, bizzat şahidi olduğum ve şüphe götürmeyen bir gerçek vardı: Anastasya da dâhil tüm orman münzevileri, bizim yaşamımızda olup biten her şeyi bambaşka, tamamen kendilerine özgü bir bakış açısıyla değerlendiriyordu. Anastasya'nın kimi görüşleri, mutat görüşlerle taban tabana zıttı. Peki gerçeğe yakın olan kiminkiydi? Bununla ilgili kararı kim verebilir?

Benim görevim, görüp duyduklarımı aktarmaktan ibaret. Böylece başkalarına kendi cevaplarını bulma fırsatını vermiş olurum.

Anastasya ormanda bir evi dahi olmaksızın, yapayalnız yaşıyordu; handiyse yarı çıplak dolaşıyor, yiyecek stoku falan da yapmıyordu. Burada binlerce yıl evvel yaşamış ve bambaşka bir uygarlık kurmuş insanların temsilcisi gibiydi. Bence o ve onun gibiler, bilgece bir yol buldukları için günümüze dek bozulmadılar. Muhtemelen tek makul yol da buydu. Dış görünüşleriyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

sıradan insanlardan farksız görünmeye çalışarak aramızda kaynayıp gittiler; daimi mekânlarındaysa doğayla bir bütün gibiydiler hep. Bu daimi mekânlarını bulmak da çok güç; insan böyle bir yere geldiğini ancak daha güzel, daha düzenli olmasından fark edebilir ki, Anastasya'nın küçük tayga açıklığı da böyle bir yerdi işte.

Anastasya burada doğmuş ve doğanın ayrılmaz bir parçası olmuştu. Bildiğimiz diğer münzevilerden farklı olarak, tüm zamanını ormanda geçirmiyordu. Taygada doğmuştu ama bizim dünyamıza da kısa süreli ziyaretlerde bulunmuştu. Bu arada, Anastasya'ya sahip olmaya kalkışıp da bilincimi yitirdiğim andaki mistik olay da daha anlaşılır olmuştu. İnsan, kediyi, köpeği, fili, kaplanı, kartalı evcilleştirebilir fakat buradaki HER ŞEY evcildi. İşte bu HER ŞEY, Anastasya'nın başına kötü bir şey gelmesine izin vermiyordu. Anastasya, daha bir yaşını bile doldurmamışken, annesinin onu bir çayırda gönül rahatlığıyla tek başına bırakabildiğini anlatmıştı.

"Nasıl oldu da açlıktan ölmedin?" diye sordum. Tayga münzevisi önce hayretle bana baktı, sonra da şöyle cevap verdi: "İnsanın beslenme gibi bir sorunu yoktur ki. Tıpkı nefes alır gibi yemek yemeli insan; yemeğe özel bir ilgi göstermeden, yemek yediğini aklına getirmeden. Tanrı, bu sorunu diğer canlılara ödev kılmıştır; insansa kendi ödevlerini yerine getirerek insan gibi yaşamalı."

Birden parmaklarını şıklattı ve yanı başında beliren bir sincap, hop diye eline sıçrayıverdi. Anastasya hayvanı ağzına yaklaştırdı ve sincap da kendi ağzındaki bir sedir fıstığını onun ağzına bıraktı. Fıstığın kabukları ayıklanmıştı. Bu olay bana pek olağanüstü gelmemişti zira Novosibirsk'teki kooperatifte, insanlara alışmış, yiyecek için gelip geçene sırnaşan hatta veren olmazsa öfkelenen pek çok sincap görmüştüm. Bu kez tersine, bir de tayganın ortasında şahit olmuştum o kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Normalde, yani bizim dünyamızda her şey başka türlü kurulmuştur. Bir dükkânda değil parmaklarını şıklatmak, trampet çalsan bile kimse sana bir şey vermez; oysa Tanrı herkese ödevini verdi diyorsun."

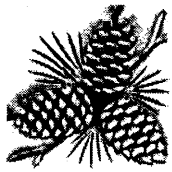
"İnsan, Tanrının yarattıklarını değiştirmek istiyorsa suç kimde? Ama daha iyiye doğru mu değiştirir yoksa kötüye mi, kolaysa anla."

İşte beslenme sorununa dair aramızda geçen konuşma buydu. Ona göre beslenme, para harcama türünden boş işler, günahkâr fikirlerdi ve üzerinde durmaya bile değmezdi. Bizim uygar dünyamızda nasıl olduğunu düşünmeye gerek var mı?

Kitaplardan, basından, televizyondan, kazara vahşi doğanın eline düşüp kurtlar tarafından büyütülmüş çocuklara dair epey şey öğrendik. Buradaysa hep aynı yerde yaşamış, hayvanlarla ilişkileri bizimkinden farklı bir insan soyundan bahsediyoruz. Anastasya'ya, "Ben ceketle dolaşırken sen neden üşümüyorsun?" diye sordum. "Çünkü" dedi, "elbiselere sarınıp soğuktan da sıcaktan da korunan insanın vücudu zamanla çevresindeki doğa koşullarına adapte olma becerisini yitirir. Benim vücudum bu becerisini yitirmediğinden elbiseye ihtiyaç duymuyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

5

Ormandaki Yatak Odası

Vahşi ormanda gecelemeye hazırlıklı değildim. Anastasya, toprak zemine oyulmuş ayı inine benzer bir çukurda bana yatak yaptı. Uzun yolculuğun ardından çabucak derin bir uykuya daldım. Uyandığımda kendimi konforlu, rahat bir karyolada uyumuş gibi harika hissediyordum.

İn, ya da oyuk, genişti; her yerine ince sedir dallarıyla enfes bir koku yayan kuru otlar serilmişti. Şöyle bir gerindiğimde elim tüylü bir kürke değdi; Anastasya bir şeyler avlamıştı herhalde. Kürke sokulup sırtımı yasladım ve biraz daha uyumaya karar verdim.

Taygadaki yatak odasının girişinde beliren Anastasya, uyandığımı görünce aceleyle, "Günün aydınlık olsun Vladimir" dedi. "Yalnız, korkma sakın."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

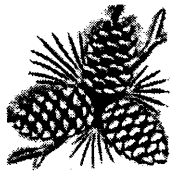
Sonra el çırptı ve "kürk" kıpırdadı... Korkuyla bunun bir kürk olmadığını anladım. Bir ayı, dört ayak üstünde ağır ağır inin çıkışına yöneldi. Anastasya'nın takdir eden okşamasına, elini yalayarak karşılık verdikten sonra da çıkıp gitti. Anlaşılan başımın altına birtakım uyutucu otlar yerleştirmiş, ayıyı da üşümemem için yanımda yatırmıştı. Kendisiyse dışarıda tostoparlak olup uyumuştu.

"Bana bunu nasıl yaparsın, Anastasya? O kocaoğlan beni parçalayabilir ya da ezebilirdi."

"Bir defa kocaoğlan dediğin bir dişi ayı. Sana hiçbir zararı dokunmazdı, gayet uysaldır. En büyük keyfi de bir ödev alıp hakkıyla yerine getirmektir. Bütün gece hiç kıpırdamaz. Burnunu ayaklarımın ucuna koyar ve derin bir uykuya dalar. Yalnız sen uykunda dönüp onun sırtına vurunca biraz irkilmiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

6

Anastasya'nın Sabahı

Anastasya, hava kararır kararmaz uyumak için barınaklarından birine gidiyor, genellikle bir ayı ininde geceliyordu. Hava sıcakken dışarıda, otların üzerinde uyuyordu. Uyanınca ilk işi, doğan güneşi, dallardaki yeni sürgünleri, topraktan fışkıran taze otları fevkalade bir neşeyle selamlamak oluyordu. Sonra ufak ağaçlara koşup gövdelerini sarsıyordu. Dallardan üzerine dökülen polenlerle ya da çiy damlalarıyla banyo yapıyordu. Ardından otlara uzanarak beş dakika kadar keyifle yuvarlanıp geriniyordu. Böylelikle tüm vücudu bir tür nemlendirici kreme bulanmış gibi oluyordu. Hemen ardından ufak göle koşup suya dalıyordu. Hem de ne dalış!

Çevresindeki hayvanlarla ilişkisi, bir insanın evcil hayvanlarla ilişkisini andırıyordu. Bu sabah seremonisi esnasında çoğu Anastasya'yı izliyordu. Ona yaklaşmadan uzaktan izliyorlardı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

ama Anastasya hayvanlardan birini bir el işaretiyle çağırırsa talihli hayvan ona doğru seğirtip ayaklarının dibine koşuyordu.

Sabahları dişi kurtlarla evcil hayvanlarmış gibi oynadığını gözlerimle gördüm. Anastasya kurdun ensesine vurup kaçıyordu. Kurt da onu kovalamaya başlıyor, yetiştiğindeyse Anastasya çevik bir hareketle bir ağacın dalına sıçrayıp tutunarak yön değiştiriyor, yine koşmaya başlıyordu. O hızla ağacın altından geçen kurt da geri dönüp yine kahkahalar atan Anastasya'nın peşine düşüyordu.

Anastasya yemek ve giyinme sorunlarını hiç umursamıyordu. Genelde ya yarı çıplak ya da çırılçıplak dolaşıyordu. Sedir kozalaklarının fıstıkları, kimi otlar, meyveler ve mantarla besleniyordu. Ama sadece kurumuş mantarları yiyordu. Mantarları, fıstıkları hiç kendisi toplamıyor, kış için dahi erzak depolamıyordu. Her şeyi hazırlayıp getiren çevredeki onlarca sincaptı. Sincapların kış için erzak depolamalarında şaşılacak bir şey yok elbet; her yerde, içgüdüsel olarak böyle yaparlar. Beni şaşırtan başka bir şeydi: Yakında bulunan tüm sincaplar, Anastasya'nın parmağını bir kere şıklatmasıyla, uzattığı eline sıçrayıp ona ayıklanmış fıstık vermek için birbirleriyle adeta yarış ediyorlardı. Anastasya yere çömelip dizine bir şaplak attığındaysa, sincaplar emir almış gibi tuhaf bir ses çıkarıyor ve otları, kuru mantarları, diğer yiyecekleri getirip önüne bırakıyorlardı. Üstelik bunu keyifle yapıyormuş gibiydiler. Önce Anastasya'nın onları eğittiğini düşündüm ama o, sincapların bir tür içgüdü yüzünden böyle davrandığını ve bunu, anne sincapların yavrularına öğrettiğini söyledi.

"Belki atalarımdan biri onları eğitmiştir ama bunun ödevleri olduğunu düşünmek daha akla yakın. Hem her sincap, kış için yiyebileceğinin birkaç katı erzak depolar."

"Nasıl oluyor da kışlık kıyafetin yokken donmuyorsun?" soruma da, "Sizin dünyanızda da kıyafeti olmadan soğuğa dayanabilenler yok mu sanki?" diye cevap vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

O anda, soğuk sıcak demeden yaz kış iç çamaşırlarıyla ve yalınayak gezen Porfiriy İvanov'un* yazdığı kitabı hatırladım. Kitapta, bu olağanüstü Rus'un dayanıklılığını sınamak isteyen faşistlerin sıfırın altında yirmi derece soğukta onu çırılçıplak soyup başından aşağı soğuk su döktükten sonra motosikletle dolaştırdıkları da anlatılıyordu.

Anastasya bebekken, sadece anne sütüyle değil, türlü hayvanın sütüyle de beslenmiş. Hayvanlar göğüslerinden dilediği kadar süt emmesine izin vermiş. Herhangi bir yemek yeme alışkanlığı yoktu elbette, asla özellikle yemek yemeye oturmuyor, yürürken ağaç dallarından bir meyve ya da bir sürgün koparıp o anda yaptığı işe devam ediyordu.

Yanında geçirdiğim üç günden sonra ona karşı tavrım değişmişti. Görüp duyduklarımdan sonra, Anastasya benim için bambaşka bir varlığa dönüşmüştü ama hayvana falan değil zira müthiş zekiydi ve hafızası da çok kuvvetliydi. Öyle bir hafızası vardı ki gördüğü, duyduğu hiçbir şeyi unutmuyordu. Kimi zaman, sıradan bir insanın kavrayamayacağı özellikleri olduğunu düşünüyordum. Ama Anastasya'ya buna göre davranmak onu epey üzer, canını sıkardı sanırım.

Özel yetenekleri dolayısıyla etraflarında gizemli, müstesna bir hale yaratan pek çok ünlü insanın aksine Anastasya, yeteneklerinin işleyişini açıklamaya çalışarak sürekli öyle doğaüstü bir yeteneği olmadığına beni temin ediyor; kendisinin de bir insan, bir kadın olduğunu vurguluyor, bunu anlamamı rica ediyordu. Ben de o zamanlar bunu anlamaya, olağandışı yeteneklerine makul açıklamalar bulmaya çalıştım.

Uygar dünyada yaşayan insanın beyni, mümkün olan her yolla yaşamını idame ettirmek, karnını doyurmak, cinsel ihtiyaçları-

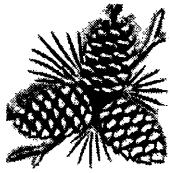
* Porfiriy İvanov (1899-1983), doğayla iç içe olmayı gözeten tanınmış bir sağlıklı yaşam savunucusu. Otuzlu yaşlarında, manevi arınma ve kendisini aşırı soğuğa maruz bırakma yoluyla kanseri yener.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

nı karşılamak gibi işlerle meşguldür. Anastasya'ysa bunlara hiç zaman harcamıyordu. Lıkovlar'ın durumuna düşen insanlar, tüm zamanlarını yemek bulmaya, başlarını sokacak bir baraka yapmaya falan harcar. Doğa onlara Anastasya'ya olduğu kadar yardım etmez. Uygar dünyadan uzak yaşayan tüm kavimler de doğayla o kadar içli dışlı değildir. Anastasya bunu, onların düşüncelerinin yeterince saf olmamasına bağlıyordu. Doğa ve hayvanlar bunu hissedermiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

7

Anastasya'nın Işığı

Ormanda bulunduğum süre boyunca bana en garip, en mistik gelen şey, Anastasya'nın çok uzaklardaki insanların neler yaptıklarını görebilme yeteneği olmuştu. Kim bilir, belki diğer münzeviler de böyle bir yeteneğe sahiptir.

Anastasya bunu görünmeyen bir ışık yardımıyla yapıyordu. Bu ışığın her insanda olduğunu ama farkına bile varmadıklarını, kullanmayı bilmediklerini iddia ediyordu.

"İnsan, doğada var olmayan hiçbir şeyi icat edemez. Televizyonun ardındaki teknoloji bu ışığın vaat ettiği imkânların niteliksiz bir kopyasından başka bir şey değildir."

Görünmez bir ışık olduğundan, birkaç kez açıklamaya, göstermeye, makul kanıtlar sunmaya çalışmasına rağmen önce inanmadım. Sonra bir defasında...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Söylesene Vladimir, sence hayal nedir? İnsanların çoğu hayal görebilir mi?"

"Pek çok insan hayal görebilir sanırım. Hayal de bir insanın kendisini gelecekte görmek istediği gibi görmesidir."

"Güzel. Öyleyse bir insanın geleceğini tasarlayabileceğini, kendisini çeşitli somut durumlar içerisinde görebileceğini inkâr etmiyorsun, değil mi?"

"Etmiyorum."

"Peki sezgi nedir?"

"Sezgi... Herhalde insanın ne yapacağını, neler olacağını kestiremediği durumlarda, insana, nasıl davranması gerektiğini fısıldayan bir tür duygudur."

"Yani, her insanın içinde olağan akıl yürütme yeteneğinin yanı sıra kendisinin ve başkalarının davranışlarını çözümlemesine yardımcı bir şeylerin olduğunu da inkâr etmiyorsun, öyle değil mi?"

"Etmiyorum diyelim."

"Harika! Çok güzel!" diye bağırdı Anastasya, "Şimdi sıra rüyada! Peki rüya nedir? Hemen herkesin gördüğü rüya?"

"Rüya şeydir... Nedir bilmiyorum. Rüya sadece rüyadır işte."

"Peki, peki. Varsın sadece rüya olsun bakalım. Sonuçta, onun da varlığını inkâr etmiyorsun, değil mi? Başkaları gibi sen de, insanın uyku esnasında vücudunun neredeyse tamamen bilincinin kontrolü dışında olduğunu, türlü olaylar görebileceğini bilirsin tabii."

"Eh, bunu kimse inkâr edemez herhalde."

"Hem insan rüyasında konuşabilir, başkalarıyla ilişki kurabilir, hissedebilir de."

"Evet, bunları yapabilir."

"Peki bir insan rüyalarını yönlendirebilir mi, ne dersin? Rüyalarına görmek istediği insanları, olayları katabilir mi? Hani televizyonda olduğu gibi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Herhangi birinin bunu yapabileceğini sanmıyorum. Rüya kendiliğinden gelir işte."

"Yanılıyorsun. İnsan her şeyi idare edebilir. Her şeyi idare etme yeteneğiyle yaratılmıştır. Sana sözünü ettiğim ışık da, insanın bilgisinden, düşüncelerinden, sezgilerinden, duygularından oluşur ve sonuçta, insanın iradesiyle kontrol edebileceği, rüyaya benzeyen bir görüntü yaratabilir."

"Uyurken rüyalarını nasıl kontrol edebilir insan?"

"İlla uyurken değil. Uyanıkken de edebilir. Önceden, kesin olarak düzenlemek gerekir yalnız. Sizin rüyalarınız bu yüzden tam bir karmaşa oluyor. İnsan, doğasında olan kontrol yeteneğinin büyük bölümünü yitirmiş. Bu yüzden rüyayı, yorgun bir beynin gereksiz ürünü sayıyor. Aslında dünyadaki hemen her insan... Dur biraz, hemen şimdi uzaktaki bir şeyi görmene yardım etmemi ister misin?"

"Bir deneyelim."

"Otlara uzanıp gevşe ki vücudun daha az enerji harcasın. Kendini rahat hissetmen gerek. Seni rahatsız eden bir şey yok değil mi? Şimdi en iyi tanıdığın insanı, mesela karını düşün. Onun alışkanlıklarını, yürüyüşünü, giysilerini, şu anda nerede olabileceğini düşün ve gözünün önüne getirmeye çalış."

Şu anda yazlıkta olması gereken karım aklıma geldi. Evi, kimi eşyalarla mobilyaları hatırladım. Sonra bir sürü şey, ayrıntılarıyla aklıma geldi ama hiçbir şey göremedim. Bunu Anastasya'ya söyleyince şöyle cevap verdi: "Tamamen, uykuya dalar gibi gevşeyemedin, sana yardım edeceğim. Kapat gözlerini. Kollarını iki yana uzat."

Sonra parmaklarını parmak uçlarımda hissettim. Uykuya dalmaya ya da uyuklamaya başlamıştım...

...Karım yazlığın mutfağındaydı. Her zaman giydiği ev elbisesinin üzerine uzun bir örgü hırka geçirmişti. Ev soğuktu galiba. Isıtma sisteminde yine sorunlar vardı anlaşılan.

Ocakta kahve pişiriyordu. Elektrikli güveçte de bir şeyler kaynıyordu. Karımın suratı asıktı, keyifsiz görünüyordu. Hareketle-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

ri de cansızdı. Birden başını kaldırdı, pencereye doğru gitti ve yağmura bakıp gülümsedi. Cezvedeki kahve taştı; karım gidip cezveyi aldı ama böyle durumlarda genelde yaptığının aksine hiç kızmamıştı. Sonra kazağını çıkardı...

Kendime geliverdim.

"Evet? Bir şey gördün mü?" diye sordu Anastasya.

"Gördüm. Ama sıradan bir rüya görmediğim nereden belli?"

"Nasıl sıradan? Karını görmeyi planlamıştın ya!"

"Evet, planladım. Gördüm de. Ama tam şu anda, rüyamda gördüğüm gibi mutfakta olduğu ne malum?"

"Emin olmak istiyorsan bugünü ve bu anı unutma, Vladimir. Eve dönünce ona sorarsın. Peki olağandışı bir şey fark etmedin mi?"

"Hiçbir şey fark etmedim."

"Karının pencereye gittiğinde gülümsediğini de mi görmedin? Gülümsedi ve kahvenin taşmasına bile kızmadı."

"Onu fark ettim. Herhalde pencereden bakınca dışarıda onu keyiflendiren bir şeyler gördü."

"Tek gördüğü yağmurdu. Yağmurdan da hiç hoşlanmıyor."

"Öyleyse neye güldü?"

"Ben de ışığımla karına bakıp onu ısıttım."

"Yani senin ışığın ısıtıyor, benimki üşütüyor, öyle mi?"

"Sen duygularını katmadan, sadece meraktan baktın."

"Senin ışığın uzaktan ısıtabiliyor yani, öyle mi?"

"Öyle."

"Peki başka ne yapar?"

"Bazı bilgileri alıp verir. İnsanın keyfini yerine getirebilir, bazı hastalıkları bir ölçüde iyileştirebilir. Enerjiye, duyguların, iradenin ve arzuların gücüne göre daha birçok şey yapabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Geleceği de görebilir misin peki?"

"Elbette!"

"Ya geçmişi?"

"Geçmişle gelecek hemen hemen aynı şeydir zaten. Tek fark, dış ayrıntılardadır. Öz daima değişmeden kalır."

"Neymiş o? Ne değişmeyebilir ki?"

"Misal, bin yıl önce insanlar farklı giysiler giyiyorlardı, günlük yaşamlarında farklı eşyalar kullanıyorlardı; ama öz bunlar değildi elbet. Bin yıl önceki insanlar şimdiki insanlarla aynı duyguları hissediyorlardı. Zamanla değişmeyen, duygulardır. Korku, sevinç, aşk. Düşünsene, Bilge Yaroslav da, Korkunç İvan da veya bir firavun da, tıpkı senin gibi ya da günümüzde yaşayan herhangi bir erkek gibi, bir kadına âşık olmuştu."

"İlginç. Yalnız ne anlama geliyor bu? Her insanın böyle bir ışığı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Elbette her insanda var. İnsanların hâlâ duyguları, sezgileri var ve kendilerini farklı durumlarda hayal etme, farklı rüyalar görme yetenekleri de tümden kaybolmadı ama hepsi karman çorman, kontrol edilmez hale geldi."

"Peki insanları eğitmek falan mı gerekli? Bir egzersiz falan mı yapmalı?"

"Egzersizin faydası olabilir. Yalnız ışığı iradeyle kontrol etmenin zorunlu bir koşulu var, Vladimir..."

"Neymiş o koşul?"

"Düşünceler mutlaka tertemiz olmalı; ışığın gücü, aydınlık duyguların gücüne bağlıdır."

"Hah tamam o zaman! Sanki her şey açıklandı şimdi... Temiz düşüncelerin ne alakası var? Aydınlık duygular da ne?"

"Bunlar ışığın enerjisidir."

"Yeter Anastasya. Artık ilgimi çekmiyor bunlar. Sonra konuşuruz yine."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Özünü zaten anlattım."

"Anlattın anlatmasına da bir sürü koşul var. Hadi başka bir şeyden bahsedelim artık, daha basit şeylerden..."

Anastasya bütün gün düşüncelerden, geçmiş, bugün ve gelecekteki olası tüm somut durumları gözünde canlandırmaktan söz etti durdu.

Anastasya'nın muazzam bir hafızası vardı. Hayalinde ya da ışığı aracılığıyla gördüğü pek çok insanı hatta onların iç dünyalarını hatırlıyordu. Bu insanların yürüyüşlerini, seslerini, düşüncelerini, dünyanın en iyi aktrisine yakışır bir ustalıkla taklit ediyordu. Geçmişte, günümüzde yaşamış ve yaşayan çoğu insanın yaşam deneyimlerini kendinde toplamıştı. Bu deneyimler sayesinde geleceği tasarlayıp başkalarına yardım ediyordu. Bunu uzaktan, o görünmeyen ışığıyla yapıyordu; bir sorununa çözüm bulduğu, iyileşmesine yardım ettiği kimselerse bu işte onun parmağı olduğuna düşünmüyorlardı bile.

Sonradan, her insanın buna benzer, görünmeyen bir ışık yaydığını öğrendim. Akimov adlı bir akademisyen, özel aygıtlar yardımıyla bu ışıkları fotoğraflamış ve *Çudesa i Priklyuçeniya* (*Mucizeler ve Maceralar*) dergisinin 1996, Mayıs sayısında yayımlamıştı. Maalesef biz, bu ışıkları Anastasya gibi kullanamıyoruz. Bilimsel literatürde bu tür ışık olgusuna *bükülme alanı* adı veriliyormuş.

Anastasya'nın dünya görüşü epey özgün ve ilginçti.

"Tanrı için ne diyorsun peki Anastasya? Var mı? Varsa, neden hiç kimse onu görmedi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

"Tanrı, gezegenlerarası bir Akıl, bir Zihin'dir. Tek bir kütleden oluşmaz. Bir yarısı evrenin maddi olmayan âlemindedir. Bir enerjiler bileşimidir. Diğer yarısıysa küçük parçacıklar halinde bütün yeryüzüne, her insana dağılmıştır. Karanlık güçler bu parçacıkları engellemeye çalışır."

"Peki medeniyetimizin geleceği ne olacak sence?"

"Gerçekçi bir gözle bakarsak, gelişimin teknokratik tahripkârlığı sizi ilkel kaynaklara döndürecek."

"Tüm bilim insanlarımızın gelişmemiş yaratıklar olduğunu ve bizi bir çıkmaza sürüklediklerini mi kastediyorsun?"

"Onlar yüzünden sürecin hızlandığını, yani yanlış yolu tuttuğunuzu söylemeye çalışıyorum."

"Ne yani? Onca makine, inşa ettiğimiz onca ev boşuna mı?"

"Evet."

"Burada tek başına yaşamak sıkıcı değil mi Anastasya? Televizyonsuz, telefonsuz, yapayalnız?"

"Ne kadar ilkel nesnelerden bahsediyorsun; insanlık, bunların hepsine ta en başından beri sahipti zaten, hem de daha mükemmel hallerine. Bende de var tabii."

"Televizyon, telefon mu?"

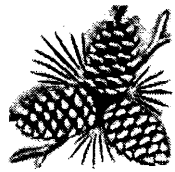
"Televizyon dediğin nedir ki? Kimi resim ve konuları, neredeyse yoz bir hayal gücü yardımıyla insana sunan bir aygıt. Ben, kendi hayal gücüm yardımıyla dilediğim her konuyu, her resmi, en fantastik bağlamda kurabilir, üstelik kendimi de bunlara dâhil ederek konuyu etkileyebilirim. Ah, galiba karışık ifade ettim, değil mi?"

"Peki telefon?"

"Bir insan, diğerleriyle telefon olmadan da konuşabilir. Bunun için gerekenler irade gücü, iki tarafın da isteği ve gelişmiş bir hayal gücüdür yalnızca."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranitey.org

8

Tayga'daki Konser

Anastasya'ya, Moskova'ya gidip televizyona çıkmasını önerdim. "Düşünsene Anastasya, bu güzellikle bir fotomodel, dünya çapında bir manken olabilirsin."

İşte o anda, kendisine uzak bulmayacağı yegâne dünyevi şeyin ne olduğunu anladım; her kadın gibi, güzel bulunmak hoşuna gidiyordu. Anastasya kahkahalarla gülüyordu. "Bir dünya güzeli, değil mi?" diyerek, tıpkı bir çocuk gibi şımarıklık etmeye, çimenler üzerinde podyumdaki bir manken gibi yürümeye başladı.

Bir ayağını diğerinin önüne atarak bir manken gibi yürümesi ve hayali elbiseleri sunması pek hoşuma gitmişti. Önce alkışlamaya başladım, sonra takdimci olarak ben de oyuna katıldım:

"Lütfen dikkat saygıdeğer konuklar! Şimdi huzurlarınızda eşi benzeri bulunmayan bir jimnastikçi, benzersiz bir dilber, Anastasya!"

Takdimim, onu iyice neşelendirmişti. Açıklığın ortasına doğru koşup öne doğru inanılmaz bir perende attı, hemen ardından geri-

ye, yana, sağa, sola perendeler atmaya devam etti ve son olarak epey yükseğe sıçradı. Bir ağacın dalına tutunup birkaç kez döndükten sonra bir diğer ağaca sıçradı. Sonra tekrar perendeler atarak açıklığın ortasına döndü ve benim alkışlarım arasında sağa sola cilveli selamlar vermeye başladı. Selamlamanın ardından sık bir çalılığın ardına koşup gizlendi. Gülümsüyor, çalının ardından tıpkı bir kulisten bakar gibi göz ucuyla beni süzüyor ve diğer takdimi bekliyordu. Birden aklıma, en sevdiğim pop şarkılarını kaydettiğim videokaset geldi. Bazı akşamlar kamaramda oturup bu kaseti seyrederdim. Aklıma gelince de Anastasya'nın herhangi bir şarkıyı taklit edip edemeyeceğini hiç düşünmeden takdime başladım:

"Sevgili seyirciler, şimdi zamanımızın en iyi sanatçıları, en seçkin şarkılarını huzurlarınızda seslendirecekler. Alkışlıyoruz!"

Anastasya'nın yeteneklerine inanmamakla öylesine yanılmıştım ki! Bundan sonra olup bitenler öylesine... hakikaten tahmin etmek olanaksızdı! Anastasya, Alla Pugaçova'nın* sesiyle şarkı söyleyerek hayali kulisten dışarıya küçük bir adım attı. Ünlü şarkıcının sesini taklit falan etmiyor, basbayağı sesini, tonlamasını, hatta duyguyu bile büyük bir rahatlıkla tekrarlıyordu.

Ama en şaşırtıcı olan bu değildi. Anastasya, kimi sözleri kendinden bir şeyler katarak vurguluyor, şarkıya dizeler ekliyor, Alla Pugaçova'nın mükemmel şarkısındaki imgeler onun yorumuyla daha parlak bir duygu skalasına dönüşüyordu. Misal, şu şarkı harikaydı:

Evvel zamanın birinde, bir ressam yaşardı,
Bir evceğizi vardı, tuvalleri bir de,
Ama vuruldu bir gün,
Çiçeklere vurgun bir aktrise.
Sattı resimlerini, tuvalleri,
Ve harcadı tüm parasını,
Koca bir çiçek denizine...

* Alla Borisovna Pugaçova, Rusya'nın en ünlü yorumcusu. (ç.n)

Anastasya, "tuval" sözcüklerini vurguluyordu. Bu sözcüğü şaşkınlık ve korkuyla haykırıyordu. Tuval, bir ressam için tuval en değerli nesnedir zira onsuz hiçbir şey yaratamaz; işte ressam, sevgilisi için en değerli şeyini feda ediyordu. Sonraki "tren, götürdü onu uzaklara" dizesindeyse, sevgilisini ebediyen kendisinden ayıran trenin ardından bakan âşık ressamı anlatıyordu. Adamın acısını, umutsuzluğunu, şaşkınlığını çok güzel betimliyordu.

Bu görüp duyduklarımın sersemletici etkisi yüzünden şarkı bitince alkışlayamadım. Anastasya eğilip selam vererek alkışı bekledi ve duyamayınca da daha büyük bir şevkle yeni bir şarkıya başladı. En sevdiğim şarkıları, videokasetteki sırasıyla tek tek söyledi. Bu şarkıları onlarca kez dinlemiştim ama onun yorumu her şarkıda daha parlak, daha anlamlı geliyordu bana. Son şarkıdan sonra da alkış duymayınca "kulisine" döndü. Bu olağandışı deneyimin şaşkınlığıyla bir süre daha sesimi çıkarmadan oturdum. Sonra ayağa fırlayıp alkışlamaya, bağırmaya başladım:

"Muhteşemsin Anastasya! İsteriz, isteriz! Bravo! Hepsi harikaydı!"

Anastasya, ihtiyatla çıkıp selam verdi. Ben ayağımı yere vurup, avuçlarım patlarcasına alkışlayarak bağırmaya devam ediyordum:

"İsteriz, isteriz! Bravo!"

"İsteriz, daha şarkı söyle mi demek?"

"Evet, daha! Daha! Daha! Harikaydın Anastasya! Şarkıcıların hepsinden daha iyiydin! Hatta bizim yıldızlardan kat kat iyiydin!"

Susup dikkatle Anastasya'yı incelemeye başladım. Bunca şarkıyı hem gayet doğru, hem de yepyeni, muhteşem ve parlak bir şekilde yorumlayabildiğine göre çok yönlü bir ruhu olması gerektiğini düşünüyordum. O da susmuş, merakla bana bakıyordu.

"Anastasya, kendi şarkın var mı peki?" diye sordum. "Daha önce hiç duymadığım, sadece sana ait bir şarkı da söyleyebilir misin?"

"Söylerim ama benim şarkılarım sözsüz. Hoşuna gider mi ki?"

"Lütfen söyle."

"Pekâlâ."

Ve Anastasya, o fevkalade şarkısını söylemeye başladı. İlkin yeni doğmuş bir bebek gibi bir çığlık kopardı. Sonra sesi pes perdeye inip yumuşak, şefkat dolu oluverdi. Bir ağacın altında durmuş, başını hafifçe eğerek ellerini göğsüne bastırmış, şefkat dolu sesiyle bir bebeğe ninni söyler gibiydi. Bebeğe tatlı bir şeyler söylüyordu. Sesi öyle tatlı, öyle saftı ki birden etraftaki her şey susuverdi: Kuş sesleriyle, çalılardaki böceklerin cırıltısı dahi kesilmişti. Sonra Anastasya, bebeği uykudan uyanmış gibi sevindi. Sesinde müthiş bir sevinç vardı. Birden inanılmayacak kadar tiz bir perdeye kadar yükselip ta dünyanın dışına, sonsuzluğa dek uzandı sanki. Anastasya'nın sesi kâh birilerine yalvarıyor, kâh kavgaya tutuşuyor, kâh bebeğini okşayarak etraftaki her şeyi sevince boğuyordu.

O sevinç beni de sarmıştı. Şarkısı bitince neşeyle haykırdım:

"Pek saygıdeğer Bayanlar, Baylar ve Yoldaşlar, şimdi de karşınızda dünyadaki en inanılmaz, taklit edilmesi olanaksız numaralarıyla ünlü bir hayvan terbiyecisi! Her tür yırtıcı hayvanı eğitebilen, en yetenekli, en cesur, en çekici kadın! İzleyin ve ürperin!"

Anastasya heyecanla sıçrayarak bir çığlık attı ve ellerini ritimle çırpıp, ıslıklar çalarak birilerini çağırdı. Açıklıkta akıl almaz şeyler oluyordu.

Önce bir dişi kurt göründü. Çalıların ardından sıçrayıverdi ve açıklığın kıyısında durup hiçbir şey anlamadan izlemeye başladı. Diğer uçtaki ağaçların üzerinde telaşla daldan dala atlayan sincaplar belirdi. İki kartal epey alçaktan uçarak üzerimizde daireler çizmeye başladı; çalılar arasında da küçük hayvancıklar kıpırdanıp duruyordu. Kuru dal çıtırtıları duyuldu birden; kocaman bir ayı, çalıları yarıp ezerek açıklığa çıktı ve Anastasya'nın epey yakınına gelerek durdu. Dişi kurt, ayının hareketini görünce hoşnutsuz bir homurtu koyuverdi; ayı, izinsiz olarak Anastasya'ya çok

yaklaşmıştı galiba. Anastasya ayıya doğru koşup neşeyle hayvanın yüzünü okşadı, sonra ön ayaklarından tutup arka ayakları üzerinde doğrulmasına yardım etti. Görünüşe göre bunu hiçbir çaba harcamadan yapmıştı; ayı, Anastasya'yı anlıyor, ona kendi isteğiyle uyuyordu sanki. Kendisinden istenilen şeyi anlamak ister gibi kıpırdamadan duruyordu. Anastasya gerilip ayıya doğru koştu, sıçrayıp yelesine tutundu ve hayvanın ön ayaklarından güç alarak havada bir ters perende attı. Sonra ayının ön ayaklarını tutup hayvanı kendi üzerinden aşıracakmış gibi öne arkaya eğilmeye başladı. Ayı kendi isteğiyle uymaya çalışmasa, Anastasya'nın tek başına böyle bir numarayı becermesi imkânsız görünüyordu. Hayvan, Anastasya'nın üzerinden atlamaya çalıştı ama son anda bir pençesini yere dayamak zorunda kaldı; herhalde sahibesine ya da arkadaşına zarar vermemek için elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Dişi kurtsa gittikçe öfkeleniyor, yerinde duramadığından bir o yana bir bu yana koşuyor, hırçın homurtular çıkarıyor ya da uluyordu. Açıklığın ucunda birkaç kurt daha belirmişti; Anastasya ayıyı üzerinden "aşırmaya" hatta bir perende attırmaya çalışırken ayıcık birden yana devrilip öylece kalıverdi.

Büsbütün çileden çıkıp dişlerini göstermeye başlayan kurtsa ayıya doğru atıldı. Anastasya yıldırım hızıyla kurdun önüne geçti, hayvan dört ayağıyla durmaya çalıştıysa da bir takla atıp Anastasya'nın ayaklarına çarptı, beriki de hayvanı ensesinden tutup yere oturttu. Diğer elini de benim ona sarılmaya çalışıp başarısız olduğum zamanki gibi yukarıya doğru sallıyordu.

Ormandan, tehditkâr değilse de heyecanlı uğultular yükseldi. Herkesi bir heyecan sarmış, irili ufaklı hayvanlar sağa sola koşuşturmaya, sıçramaya, gizlenmeye başlamıştı. Anastasya heyecanı yatıştırmaya davrandı. İlkin dişi kurdu bir köpekmiş gibi okşayıp ensesine hafifçe bir şaplak atarak gönderdi. Ayıcık epey rahatsız bir pozisyonda yanlamasına uzanmış, bir korkuluk gibi kıpırdamadan duruyordu. İkinci bir emri beklediği belliydi. Anastasya ona yaklaşıp ayağa kaldırdı ve yüzünü okşayıp kurt gibi onu

da gönderdi. Sonra yüzü kıpkırmızı ama neşe içinde gelip yanıma oturdu, derin bir nefes alıp ağır ağır bıraktı. Az evvelki inanılmaz hareketleri yapan o değilmiş gibi, soluk alıp verişinin derhal düzene girdiği gözümden kaçmamıştı.

"Aktörlükten hiç anlamıyorlar, anlamaları da gerekmez zaten, yararlarına değil" dedi. "Peki ben nasıldım? Sizin dünyanızda iş bulabilir miyim?"

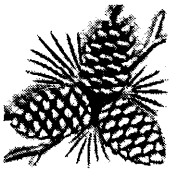
"Harikaydın Anastasya ama tüm bunları yapanlar var bizde; sirklerdeki hayvan terbiyecileri de vahşi hayvanlarla epey ilginç gösteriler yapıyor, hem bence böyle bir işe girmeyi hiç deneme bile zira bürokratik engellerin haricinde muazzam dolaplar da dönüyor. Sen de bu alanda pek tecrübeli değilsin."

Oyunumuza, Anastasya'nın bizim dünyamızda nasıl bir işe girebileceğine ve formaliteleri nasıl aşabileceğine dair türlü fikirler uydurarak devam ettik. Ama Anastasya'nın bir diploması, ikamet kaydı falan olmadığından makul bir çözüm bulamadık; doğumuyla ilgili hikâyeye de onca olağanüstü yeteneği olmasına rağmen kimse inanmazdı. Anastasya birden ciddileşip şöyle dedi:

"Elbette sizin şehirlerinizden birini, sözgelimi Moskova'yı, sırf yaşamınıza dair kurduğum modele biraz daha kanıt toplayabilmek için bir kere daha ziyaret etmek isterdim. Misal, karanlık güçlerin, kadınları, sadece vücutlarıyla erkekleri etkileyebileceklerini düşünecek kadar ele geçirmiş olmasını hiç anlayamıyorum; sırf bu yüzden, erkekleri ruhlarına uygun bir seçim yapma imkânından yoksun bırakıyorlar. Kendileri de sonradan bu yüzden acı çekiyor, düzgün bir aile kuramıyorlar çünkü..."

Bundan sonra seks, aile, çocuk yetiştirme gibi konularda yine inanılmaz olduğu kadar dikkate değer görüşlerini anlatmaya başladı; bense, "Bu görüp duyduklarım arasında en inanılmaz olanı, hayatımız hakkında bu kadar ayrıntılı konuşabilecek kadar bilgiye sahip olması" diye düşünüyordum.

9

Kim Yakıyor Yeni Yıldızları?

İkinci gece, Anastasya'nın beni yine üşümemem için dişi ayının yanında yatırmasından ya da başka bir şey uydurmasından ürktüğüm için, yanımda yatmayacaksa uyumayacağımı kesin bir dille beyan ettim. Yanımda yatarsa, bir numara yapamaz, diye düşünüyordum.

"Beni evine, misafirliğe çağırdın" dedim. "Burada hiç değilse bir barakan falan olduğunu düşündüm elbette; oysa sen bir ateş yakmama dahi izin vermiyor, vahşi hayvanların yanında yatırıyorsun. Normal bir evin yoksa kimseyi davet etme."

"Peki Vladimir, meraklanma ve lütfen korkma. Başına kötü bir şey gelmeyecek. İstersen yanında yatıp seni ben ısıtırım."

Bu defa, ayı inine daha çok sedir dalı serilmiş, aralarına kuru otlar serpilmişti; duvarlarda bile sedir dalları vardı.

Soyundum. Pantolonumla kazağımı yastık niyetine başımın altına yerleştirdim. Sonra uzanıp ceketimi üzerime çektim. Sedir dallarından o popüler bilim kitaplarında havayı temizlediği söylenen o özgün, fitonsid koku yayılıyordu. Gerçi taygada hava çok temiz, soluk almak da çok kolaydı zaten. Kuru ot ve çiçeklerin de çok değişik, hafif bir kokusu vardı.

Anastasya sözünde durmuş, gelip yanıma uzanmıştı. Teninden yayılan kokunun diğer tüm kokuları bastırdığını hissettim. Bugüne dek rastladığım kadınların hiçbirinde duymadığım, dünyanın en güzel kokusundan bile güzel bir kokuydu bu. Ama şimdi Anastasya'ya sarılmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Yolda Anastasya'nın taygadaki açıklığına gelirken yaşadığım o deneyimden, hissettiğim o müthiş korkudan ve kendimi kaybetmemden sonra onu çıplak gördüğümde bile içimde herhangi bir cinsel arzu uyanmıyordu.

Uzanmış, karımın doğurmadığı oğlumun hayalini kuruyordum. "Anastasya'dan bir oğlum olsa ne harika olurdu!" diye düşündüm, "Öyle sağlıklı, dayanıklı ve güzel ki! Çocuk da onun gibi sağlıklı olurdu herhalde. Bana benzese... Tabii ona da ama en çok bana. Güçlü kuvvetli, akıllı, karakter sahibi bir adam olurdu. Yetenekli olduğundan pek çok şeyi kolayca öğrenir, mutlu da olurdu."

Küçük oğlumun Anastasya'nın göğsüne yapışması gözümün önüne geldi ve gayriihtiyari onun sıcak, gergin göğsünü tuttum. Vücudum bir anlığına ürperdi ama hemen geçti; yalnız bu ürperti korkudan değil, bambaşka, olağanüstü bir hazdan kaynaklanmıştı. Elimi geri çekemedim; nefesimi tutmuş olacakları bekliyordum. O anda yumuşak avucunu elimin üzerinde hissettim. Elimi çekmemişti. Doğrulup Anastasya'nın güzel yüzüne baktım. Beyaz kuzey gecesi, bu yüzü daha da çekici kılmıştı. Gözlerimi yüzünden alamıyordum. Gri mavi gözlerinde tatlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Kendimi tutamadım ve eğilip aralık dudaklarına dikkatle hafif bir öpücük kondurdum. Az evvelki haz dolu ürperti yine tüm

bedenimi sardı. Kokusu yüzümü sarmıştı. Dudaklarından önceki gibi "Buna gerek yok, sakin ol" sözleri dökülmemiş, hiç de korkmamıştım. Oğlumun hayali hâlâ aklımdaydı. Anastasya şefkatle sarılıp saçlarımı okşayarak bana sokulduğundaysa daha önce hiç duymadığım şeyler hissettim!

Hayatımda böyle muhteşem duygular hissetmediğimi, böyle bir haz, böyle bir tatmin yaşamadığımı ancak sabah uyandığımda fark edebildim. Garip bir şey daha vardı; normalde bir kadınla geçirilen gecenin sabahında daima fiziksel bir yorgunluk hissedilir. Şimdiyse tam tersiydi. Üstelik muazzam bir tatmin hissi içindeydim. Yalnızca fiziksel değil, anlaşılması güç, daha evvel hiç tatmadığım, son derece muhteşem ve keyif dolu bir tatmindi bu. Hatta bu his için hayatımı verebileceğimi de düşündüm bir ara. Peki onca güzel, sevimli, hatta aşkta tecrübeli kadınla birlikte olmama rağmen nasıl olmuştu da buna biraz olsun benzer bir tatmin yaşamamıştım?

Anastasya sonuçta utangaç ve hassas bir genç kızdı. Fakat tanıdığım kadınların hiçbirinde olmayan bir şeye sahipti. Sahi şimdi neredeydi? Doğrulup inin girişine gittim ve başımı dışarı uzatıp açıklığa göz attım.

Açıklık, gecelediğimiz inden biraz alçakta kalıyordu. Tüm açıklık, yarım metreye varan bir sabah sisiyle kaplanmıştı. Anastasya, sisin içinde kollarını iki yana açmış dönüyor, etrafında bir sis bulutunu havaya kaldırıyordu. Bulut onu tamamen sarınca bir balerin zarafetiyle sıçrayarak kurtuluyor, sonra yine kıkırdayarak dönmeye başlıyor, yeni bir bulut yaratıyordu; yükselen güneşin ışıkları da sisin arasından kendine bir yol bulup Anastasya'yı okşamaya çalışıyordu. Öyle muhteşem, büyüleyici bir manzaraydı ki bir duygu patlamasıyla bağırmaktan kendimi alamadım:

"Anas-tas-yaa! Günaydın ey güzeller güzeli orman perisi, günaydın Anas-tas-yaa!"

"Günaydın Vladimir" diye neşeyle seslendi.

"Ne güzel, ne harika bir an bu! Neden böyle ama?" diye bağırdım olanca sesimle.

Anastasya o neşeli, çekici kahkahalarından birini atarak elini kaldırıp güneşi selamladı ve hem bana, hem de yukarılarda birine hitap eder gibi şarkı söylercesine cevap verdi:

"Evrendeki tüm canlılar arasında yalnızca insan böyle bir deneyimi yaşayabilir!

"Yalnızca birbirlerinden bir çocuk sahibi olmayı içten isteyen bir kadınla bir erkek!

"Yalnızca insan bunu yaşayabilir, gökte yeni bir yıldız yakabilir!

"Yalnızca, yaratmaya ve beraberce yaratmaya çabalayan iiin-saan!

Teee-şek-küüür-ler sanaaa!" Sonra sadece bana hitap eder gibi çabucak ekledi:

"Ama yalnızca yaratmaya ve beraberce yaratmaya çabalayan insan; bedensel arzularını tatmin etmek isteyen değil."

Bir kahkaha daha atarak sıçradı ve yine sis bulutunun içinde dönmeye başladı. Sonra koşup yatak odasının girişine, hemen yanıma oturdu ve parmaklarıyla altın sarısı saçlarını taramaya koyuldu.

"Yani, seksi bir tür günah falan saymıyorsun, öyle mi?" diye sordum.

Anastasya bir süre cevap vermeden şaşkın şaşkın yüzüme baktıktan sonra, "Böyle bir şey, senin dünyandaki seks sözcüğüyle karşılanabilir mi gerçekten?" diye sordu. "Karşılanamazsa hangisi günah söyle: Bir insanın dünyaya gelmesine izin vermek mi yoksa bundan kaçınmak yani insanın doğmasını engellemek mi? Gerçek bir insanın ama!"

Düşünceye daldım. Gerçekten gece Anastasya'yla yaşadığımızı, sıradan "seks" sözcüğüyle ifade etmek pek güçtü. Peki gece olana ne demeliydi? Hangi sözcük uygun olurdu?

Tekrar, "Şöyle bir düşündüm de, neden onca tecrübem olmasına rağmen daha önce buna benzer bir şey yaşamadım?" diye sordum.

"Bak Vladimir, karanlık güçler, Tanrı'nın bahşettiği hediyeyi tatmaması için insanda bayağı bedensel arzuları geliştirmeye çalışır hep. Yalnızca bedensel arzuları düşünerek kolayca tatmine ulaşılabileceğini telkin etmek için mümkün olan her yolu dener. Böylelikle insanı doğrudan uzaklaştırır. Kandırılmış zavallı kadınlar da farkına bile varmadan ömürleri boyunca bahşedilen hediyeyi arayarak acı çekerler. Hep yanlış yerde ararlar. Hiçbir kadın, kendisi de erkeğin sadece bedensel arzularını tatmin ederken, onu şehvet düşkünlüğünden uzak tutamaz. Böyle bir durumda da ortak yaşamlarında mutlu olamazlar.

"Ortak yaşamları, bir birliktelik yanılsaması, karşılıklı bir kandırmacadır; zira, evli olsun olmasın kadın da şehvet düşkünü olmaya başlar.

"Ah, insanlık bu sahte birlikteliği sağlamlaştırmak adına öyle çok yasalar, gelenekler icat etmiştir ki. Hem ruhani hem de dünyevi yasalar. Hepsi de boştur. Sadece insanı, gerçek birlikteliğin görünüşte bir taklidini kurmaya, rol yapmaya zorlarlar. Oysa içteki niyetler hiç değişmez; üstelik hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlı değildirler.

"İsa Mesih bunu görmüştü. Buna karşı çıkmak için de 'Bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur' demişti.

"Hem sonra hepiniz, ailesini terk eden birine rezil damgasını vurmuşsunuzdur. Oysa hiçbir şey, hiçbir koşulda ve asla, insanın sezgisel olarak o yüce tatmini, o bahşedilen mutluluğu aramasına engel olamaz. İnatla aramaya devam eder.

"Sahte bir birliktelik korkunçtur.

"Çocuklar! Anlıyor musun Vladimir? Çocuklar! Çocuklar, yapay bir birlikteliğin ürünü olduklarını hissederler. Hem tüm ço-

cuklar, ebeveynlerinin söylediklerine kuşkuyla bakarlar. Çocuklar bilinçaltlarıyla yalanı sezerler. Bu yüzden de kötü hissederler.

"Söylesene, hangi insan dünyaya yalnızca bedensel arzular yüzünden gelmek ister? Her insan, yalnızca yaratmaya yönelmiş büyük bir sevginin ürünü olmak ister, bedensel arzuların değil.

"Sahte bir birliktelik kuranlar, sonradan gerçek tatmini gizli gizli diğer insanlarda ararlar. Ya sürekli yeni bedenlere özlem duyar ya da kendi bedenlerini sıradanlığa mahkûm ederler; öte yandan gerçek mutluluktan, gerçek tatminden gittikçe uzaklaştıklarını da sezerler."

"Dur bir dakika Anastasya. Önce sıradan seks yapmış bir kadınla bir erkek kendilerini mahkûm mu ederler yani? Peki bundan dönüş yok mu ya da bu durum düzeltilemez mi?"

"Düzeltilebilir tabii. Artık ne yapılacağını biliyorum. Ama bunu ifade edecek sözcükleri nereden bulacağımı bilmiyorum. Hep bu sözcükleri aradım durdum. Geçmişte de gelecekte de. Ama bulamadım. Belki tam gözümün önündedir, kim bilir? Belki yüreğe ve akla ulaşacak birtakım yeni sözcükler doğmak üzeredir. Esas kaynaktaki o kadim gerçeği ifade edecek sözcükler."

"Hiç o kadar uğraşma Anastasya. Ne yapılacağını yaklaşık olarak söyle. İki bedenin gerçek tatmine ulaşması için ne gerekli?"

"İdrak! Yaratmaya karşı müşterek bir arzu gerek. İçten ve temiz bir arzu."

"Tüm bunları nereden öğrendin Anastasya?"

"Bunları bilen bir tek ben değilim ki. Veles, Krişna, Rama, Şiva, İsa, Muhammed, Buda gibi aydınlanmışlar da insanlara varlığın özünü açıklamaya çalıştı."

"E, onları nereden duydun, haklarında bir şeyler mi okudun? Nerede? Ne zaman?"

"Onlar hakkında hiçbir şey okumadım, yalnızca neler vaaz ettiklerini, düşüncelerini, ne yapmak istediklerini biliyorum."

"Sonuçta, salt seks yapmak kötü mü sence?"

"Çok kötü hem de. İnsanı gerçekten uzaklaştırır. Aileleri dağıtır. Muazzam bir enerjinin boşa gitmesine neden olur."

"Öyleyse neden çıplak kadınların erotik pozlarıyla dolu onca dergi basıp binlerce seks filmi çekiyorlar? Üstelik epey de popülerler. Eh, bu talep de arzı arttırıyor. Ne yani, insanlık tümden ahlaksız mı oldu?"

"İnsanlık ahlaksız değil ama karanlık güçler, insanın ruhani yanını gölgeleyip bedensel arzularını yücelten çok güçlü bir mekanizmaya sahip. Bu da insanlığın başına bir sürü bela açıp acı veriyor. Bunun için de kadını ve kadının güzelliğini kullanıyor. Kadının güzelliği, erkeğin şair, ressam, sanatçı yanını ortaya çıkarır. Ama bunun için kadının saf olması gerek. Yeterince saf değilse, erkeği etkilemek için bedenini kullanır. Dış güzellik boş bir damar gibidir. Böylece erkeği aldatmış olur ve bu yüzden ömür boyu acı çeker."

"Ama nasıl olur? Binlerce yıldır varlığını sürdürmeyi başaran insan türü, karanlık güçlerin bu mekanizmasını nasıl yenemez? Demek ki mekanizma daha güçlü. Senin deyişinle o aydınlanmışların, ruhani liderlerin onca çağrısına rağmen yenemiyor ha? Yani bu mekanizmanın hakkından gelmek olanaksız mı? Ya böyle bir şeye hiç gerek yoksa?"

"Gerekli. Mutlaka gerekli!"

"Peki bunu kim yapabilir?"

"Kadınlar! Gerçeği ve yazgılarını kavrayabilenler. O zaman erkekler de değişir."

"Öyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum Anastasya. Normal bir erkek, güzel bir kadının bacaklarını, göğüslerini gördüğünde daima heyecanlanır... Özellikle de bir iş gezisi ya da tatil için kendi kadınından uzakta olduğunda. Düzen böyle kurulmuş. Hiç kimse bunu değiştirecek bir şey yapamaz."

"Ben sende yaptım işte."

"Ne yaptın?"

"Artık o zararlı seksten yapamazsın."

Birden korkunç bir düşünce ok gibi beynime saplanıp gece tattığım harika duyguyu kovmaya başladı.

"Ne yaptın bana Anastasya? Ne? Artık ben... Ben, yani... artık... iktidarsız mı oldum?"

"Tam aksine, artık gerçek bir erkek oldun. Yalnız sıradan seks, artık sana itici gelecek. O tattığın hazzı alamayacaksın; ancak bir çocuk sahibi olmak istediğinde tekrar yaşayabilirsin tabii kadının da senden çocuk sahibi olmayı istemesi, seni sevmesi koşuluyla."

"Sevmesi mi? Öyleyse... Ömrüm boyunca ancak bir iki defa olacak demek ki..."

"Seni temin ederim, o kadarı da mutlu olmana yeterli Vladimir. Sonradan anlayacak, hissedeceksin bunu... İnsanlar çoğu zaman bedenleriyle ilgilidir, bedensel arzularını tatmin etmeye çalıştıklarından gerçek tatmini bir türlü anlayamazlar. Erkeğin de kadının da yaşamdaki tüm planlarının temelinde yaratmaya duydukları özlem, o yüce tatmini yaşama arzusu yatar. Tanrı, bunu anlama yeteneğini sadece insana vermiştir. Bunun verdiği tatmin se kalıcıdır, bedensel olanla kıyaslanamaz bile. Bu tatminin içinde gizlenen tüm duygular, senin ve kadınının yaşamına mutluluk verir! Kadın, Tanrı'nın yarattığının bir benzerini doğurma yeteneğine sahiptir!"

Anastasya kollarını bana doğru uzatıp yaklaşmak istedi. Telaşla sıçrayıp inin bir köşesine sığınarak, "Çekil şu girişten, güzellikle rica ediyorum bak!" diye bağırdım.

Çekildi. Dışarıya çıktım; ondan birkaç adım uzaktaydım.

"Herhalde yaşamın en büyük zevkinden beni mahrum ettin. Herkesin istediği, söylemese de sürekli düşündüğü bir zevkten hem de."

"O zevk, sadece bir yanılsama Vladimir. Korkunç, zararlı bir günahtan kurtulmana yardım ettim."

"Yanılsama ya da değil, fark etmez; sonuçta herkesin kabul ettiği bir zevk. Beni, zararlı saydığın diğer zevklerimden de mahrum bırakmaya kalkma sakın. Yoksa buradan, kadınlara yaklaşamayan, içki ve sigara içemeyen, dilediğini yiyemeyen biri olarak ayrılacağım! Normal bir hayat süren insanların çoğu da buna alışık değildir."

"Sırf insanların karnını doyurmak için yaratılmış onca güzel sebze varken, o kadar çok et yemenin, içki, sigara içmenin ne yararı var?"

"İyi, madem o kadar hoşuna gidiyor sen o sebzelerini tıkın. Bana da karışma. Sigara, içki içmekten, mükellef bir sofraya oturmaktan büyük zevk alıyoruz. Hepimiz bunu böyle kabulleniyoruz, anlıyor musun? Kabulleniyoruz işte!"

"Bu saydıklarının hepsi kötü ve zararlı."

"Kötü mü? Zararlı mı? Bir bayramda ziyaretime gelen misafirlerime, 'Şu fıstıklardan almaz mıydınız, elma yesenize, sigara yerine bir bardak su için lütfen' dediğimde kötü olur asıl."

"Arkadaşlarınla toplandığınızda en önemli şey, bir an evvel masanın başına oturup yiyip içmek, sonra da sigara tüttürmek mi cidden?"

"Önemli ya da değil, fark etmez. Dünyadaki tüm insanlar böyle yapar, hatta kimi ülkelerde bayramlarda kızarmış hindi sunma geleneği de vardır."

"Dünyanızdaki herkes böyle yapmaz."

"Peki, herkes yapmaz diyelim; ama ben normal insanlar arasında yaşıyorum ve böyle yaparım."

"Neden sürekli, çevrende normal insanlar olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü çoğunlukla öyleleri var."

"Yetersiz bir iddia bu."

"Senin için yetersiz çünkü sana herhangi bir şeyi açıklamak imkânsız."

Anastasya'ya duyduğum öfke geçmeye başlamıştı. Seks patologlarının bazı ilaçlar üzerinde çalıştıklarını duyduğumu hatırlayarak, "Bana bir zarar verdiyse bile doktorlar durumumu düzeltebilir" diye düşündüm ve şöyle dedim:

"Pekâlâ Anastasya, gel barışalım, artık sana kızgın değilim. O güzel gece için teşekkür ederim. Yalnız beni alışkanlıklarımdan kurtarma artık. Cinsel durumumu da doktorlarımız ve çağdaş ilaçlarımız düzeltir. Gel gidip yüzelim."

Orman sabahının keyfini çıkara çıkara göle doğru yürümeye başladım. Keyfim yine yerine gelmişti ama Anastasya kendi havasındaydı hâlâ! Konuşmaya devam ederek peşimden geliyordu:

"Artık, ilaçlar da doktorlar da sana yardım edemez. Zira önce, hissettiklerini belleğinden silmeleri gerekir."

Birden durup geri döndüm.

"O zaman her şeyi geri çevir."

"Bunu yapamam."

Yine müthiş bir öfkeyle birlikte korkunun benliğimi sarmaya başladığını hissettim.

"Seni... Seni küstah! Yaşamıma burnunu sokup karmakarışık ettin! Kötülük yapabiliyorsun ama düzeltemiyorsun, öyle mi?"

"Kötülük falan yapmadım ki. Bir oğul sahibi olmayı çok istiyordun. Onca yıl geçmiş ama hâlâ bir oğlun yok. Yaşamına giren hiçbir kadın sana bir oğul vermemiş. Ben de senden bir çocuk, bir oğul sahibi olmak istedim. Hem olacağım da... Ayrıca neden daha şimdiden kaygılanıyor, iyi olmayacağını düşünüyorsun? Belki, hâlâ anlayabilirsin... Lütfen benden korkma Vladimir, senin ruhunu bozmadım. Her şey kendiliğinden oldu. İstediğini aldın işte. Yalnız seni ölümcül bir günahtan daha kurtarmak istiyorum."

"Neymiş o?"

"Gurur."

"Garip birisin. Felsefen, yaşam tarzın da insanlık dışı."

"Seni bu kadar ürküten, insanlık dışı yanım neymiş?"

"Ormanda tek başına yaşıyor, bitkilerle, hayvanlarla iletişim kuruyorsun. Bizim dünyamızda hiç kimse bu kadarını hayal bile edemez."

Anastasya birden heyecanlanarak itiraz etti:

"Neden Vladimir, nereden çıkardın bunu? Daçnikler*de farkında olmasalar bile bitkiler ve hayvanlarla iletişim kurarlar. Sonradan farkına varacaklar. Birçoğu fark etmeye başladı bile."

"Bak hele! Hanımefendi bir de daçnik çıktı! Bir de ışığı var. Kitap okumuyorsun ama pek çok şey biliyorsun. Bu, mistisizm gibi bir şey herhalde."

"Her şeyi açıklamaya çalışacağım Vladimir. Yalnız acele etme. Çabalıyorum ama bir türlü doğru, açık sözcükleri seçemiyorum. Lütfen bana inan. Yaptığım her şey insana özgü. Uzun zaman önce, ta yaradılışından beri insana bahşedilmiş yetenekler. Herkes bunları kullanabilir. Hem öyle ya da böyle insan, sonuçta başlangıçtaki haline dönecek. Bu da aydınlık güçler kazandıkça, yavaş yavaş gerçekleşecek."

"Ya konserine ne diyeceksin? En sevdiğim şarkıcıların sesleriyle tüm şarkıları söyledin, üstelik benim videokasetimdeki sırayla."

"Kendiliğinden oluverdi işte Vladimir. O kaseti bir kere görmüştüm. Nasıl olduğunu sonra anlatırım."

---

* *Daçnik* sözcüğünün karşılığı olarak çiftçi, rençper, yazlıkçı demek mümkünse de, hafta sonlarını ve tatillerini *daça* denilen şehir dışındaki küçük, bahçeli yazlık evlerinde geçiren *daçnikler*, bizdeki yazlıkçılardan ziyade yaylacılara benzerler. Daçalar Rus hükümetinden bilabedel alınabilen altı yüz metrekare toprak oturumlu kır evleridir. Daçnikler bu daçaların bahçesinde kendi kullanımları için sebze ve bitki yetiştirirler.

"Ne yani, tüm şarkıların sözlerini ve müziğini de ezberledin mi?"

"Ezberledim işte, bunda o kadar karışık ve mistik olan ne? Ah, sana ne söyledim, ne gösterdim ki! Benden korktun! Aptal, dilini tutamayan gevezenin tekiyim. Bir defasında dedem bana geveze demişti. Sevdiğinden öyle diyor sanmıştım. Ama gerçekten kendimi tutamıyorum işte. Vladimir... Lütfen..."

Anastasya gayet insani bir heyecanla konuştuğundan olacak korkum neredeyse geçmişti. Birden, bir oğlum olacağı geliverdi aklıma.

"Ama artık korkmuyorum... Yalnız biraz kendini tutsan iyi olacak. Bak deden de öyle demiş."

"Evet. Dedem de söyledi... Ama ben hiç susmuyorum... Ama her şeyi söylemek istiyorum. Geveze miyim ben? Elbette öyleyim. Ama deneyeceğim. Dilimi tutmayı deneyeceğim. Sadece anlaşılır şeyler söyleyeceğim artık."

"Neyse, yakında doğum yapacaksın, değil mi?"

"Elbette! Ama zamansız olacak."

"Ne demek zamansız?"

"Yazın olmalıydı, doğa çocuğa bakmama yardım ederdi."

"Sen ve çocuk için riskliyse neden buna kalkıştın?"

"Kaygılanma Vladimir, her şeye rağmen oğlun yaşayacak."

"Ya sen?"

"Ben de; ilkbahara dek dayanmaya çalışacağım o zaman her şey normale döner."

Anastasya bunu, yaşamına dair en ufak bir korku ya da kaygı duymadan söylemişti; sonra küçük göle koşup suya daldı. Sıçrayan su damlaları güneş ışığında tıpkı havai fişekler gibi parlayıp gölün dingin yüzeyine düştü. Otuz saniye sonra Anastasya su yüzüne çıktı. Suda sırtüstü durup avuçlarını yukarı çevirerek kollarını açtı ve gülümsedi.

Kıyıda durmuş ona bakıyor, "Barınakların birinde bebeğiyle birlikte uzanmışken sincaplar parmaklarını şıklatmasını duyar mı? Dört ayaklı dostlarından biri yardımına koşar mı? Bedeniyle bebeği ısıtabilir mi?" gibi şeyler düşünüyordum.

O sırada sudan çıkan Anastasya alçak sesle, "Bedenim soğusa bile bebeğe bir şey olmaz, ağlamaya başlayınca çıkardığı huzursuz sesler doğayı ya da onun bir parçasını harekete geçirir ve her şey yoluna girer. Bebeğe bakmayı becerirler" dedi.

"Düşüncelerimi mi okudun sen?"

"Hayır, ne düşündüğünü tahmin ettim sadece. Bu da gayet doğal."

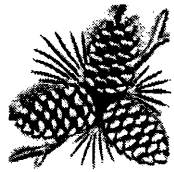
"Anastasya, akrabalarının yakınlarda oturduğunu söylemiştin ya. Sana yardım edebilirler mi?"

"Onlar epey meşgul, rahatsız edemem."

"Neyle meşguller? Ayrıca çevrendeki, doğadaki her şey sana hizmet ederken sen bütün gün ne yaparsın?"

"Ben de şey... Sizin daçnik ya da bahçıvan dediğiniz insanlara yardım etmeye çalışırım."

10

Anastasya'nın Gözde Daçnikleri

Anastasya, bitkilerle uğraşan insanların karşısına çıkacak fırsatlar hakkında bana heyecanla bir sürü şey anlattı. Genelde sadece iki şeyden böyle heyecan, coşku ve sevgiyle bahsediyordu: çocuklar ve daçnikler. Daçniklere, onların önemine dair söylediği her şeyi aktaracak olsam, herkesin önlerinde diz çökmesi gerekirdi. Daçniklerin, hepimizi aç kalmaktan kurtaracaklarını, içimize iyilik tohumları ektiklerini ve geleceğin toplumunu şekillendirdiklerini söylüyordu. Daçniklerin tüm yararlarını saymak olanaksız. Onlar için de ayrı bir kitap yazmak gerekir. Üstelik bunların hepsini usa vurmaya, kanıtlamaya çalışıyordu:

"Bugün içinde yaşadığın toplum, daçaların etrafında bulunan bitkilerle iletişime geçerek çok şey öğrenebilir. Ama sadece daçalarda, yani her karışını bildiğin, kendine ait toprağında yetişen bitkilerden; o kişiliksiz, devasa ve ruhsuz makinelerle işlenen uç-

suz bucaksız arazilerde yetişenlerden değil. Daçalarda çalışan insanlar kendilerini daha iyi hisseder, çoğunun da ömrü uzar. Daha iyi insanlar olurlar. Hem daçnikler, toplumda teknolojinin yıkıcı etkisine karşı bir bilinç yaratabilirler."

"Öyledir ya da değildir, şimdi bunu boş ver de *senin* bütün bunlardaki rolün nedir, onu söyle. Ne tür bir yardımda bulunuyorsun?"

Beni elimden tutup çimenliğe götürdü. Sırtüstü uzanıp kollarımızı, avuçlarımız yukarı bakacak şekilde iki yana açtık.

"Gözlerini kapatıp gevşe ve sana söyleyeceğim her şeyi gözünde canlandırmaya çalış. Şimdi sizin daçnik dediğiniz insanlardan birini ışığımla bulup uzaktan izleyeceğim."

Bir süre sustuktan sonra alçak sesle konuşmaya başladı:

"Yaşlı bir kadın, içinde, ıslattığı salatalık tohumları bulunan bir tülbendi çözüyor. Tohumlar şimdiden büyümeye başlamış, küçük filizleri görünüyor. Bir tohumu eline aldı. Şimdi ona, tohumları ıslatmasına gerek olmadığını, yoksa ekerken filizlerin zarar göreceğini, bu sulama şeklinin tohumu hasta edeceğini fısıldayacağım. Bunu kendi kendine bulduğunu düşünecek. Aslında bir ölçüde haklı zira ben sadece bulmasına yardım ettim. Şimdi bu buluşunu diğer insanlarla paylaşacak. İşte ufak bir iş hallettik."

Anastasya, çalışmanın, dinlenmenin ve insan etkileşiminin (hem birbirleriyle hem bitkilerle) söz konusu olduğu her tür durumu zihninde nasıl canlandırdığını anlattı. Tahayyül ettiği durum gerçeğe yakınsa bir temas kurabiliyor, bir insanı görebiliyor, onun hissettiklerini, hasta olup olmadığını hissedebiliyordu. Zihnine ulaşabilirse de bilgisini onunla paylaşıyordu. Anastasya bitkilerin insana tepki verdiğini, onu sevebileceğini ya da nefret edebileceğini, sağlığını olumlu ya da olumsuz etkileyebileceğini de söyledi.

"Burada epey işim oluyor. Daçniklerin bahçeleriyle uğraşıyorum. Daçnikler, diktikleri bitkilere tıpkı çocukları gibi davranı-

yorlar ama maalesef onlarla ilişkileri sezgisel düzeyde. Bu bağlantının, saf bilincin gerçek anlamının henüz farkında değiller.

"Elbette yeryüzündeki her ot, her böcek insan için yaratılmıştır; hepsinin belli ödevleri vardır ve insana hizmet etmek yazgılarıdır. Onlarca şifalı ot da bunun kanıtıdır. Ama sizin dünyanızdaki insanlar, onlardan tam olarak yararlanmakla ilgili çok az şey biliyor."

Anastasya'dan bu yarara dair somut bir örnek göstermesini istedim; hem böylelikle bilimsel araştırmalarla da her şey gösterilip kanıtlanabilirdi. Anastasya bir süre düşündü, sonra ansızın yüzü aydınlandı ve "Daçnikler, benim gözde daçniklerim!" diye bağırdı. "Onlar her şeyi gösterip kanıtlayabilirler, sizin biliminiz de şaşkına döner. Ama nasıl oldu da daha önce akıl edemedim bunu?"

Bu yeni fikir, onu müthiş bir sevince boğmuştu.

Gerçi Anastasya'yı bir kez olsun üzgün görmemiştim. Ciddi, düşünceli, dalgın göründüğü zamanlar olmuştu elbette ama genelde neşeliydi. Bu defa delice bir sevince kapılmış sıçrıyor, ellerini çırpıyordu; birden orman da aydınlanmıştı sanki, ağaçlar tepelerini hışırdatarak, kuşlar da cıvıltılarıyla ona karşılık veriyordu. Anastasya dans eder gibi dönüp duruyordu. Her yan ışıl ışıldı. Neden sonra tekrar yanıma oturdu:

"Artık inanacaklar! Benim sevgili daçniklerim sayesinde. Size her şeyi gösterip kanıtlayacaklar."

Bir an evvel yarıda kalmış konuşmamıza döndürmeye çalıştım onu:

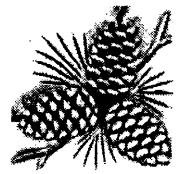
"Şart değil. Her böceğin insanın yararına yaratıldığını iddia ediyorsun ama mutfak masasında cirit atan hamamböceklerine tiksintiyle bakanlar buna nasıl inanacak? Hamamböcekleri de yararlı mıdır?"

"Hamamböcekleri" dedi Anastasya, "sadece kirli masalarda dolaşır, o da bazen gözle görünmeyecek kadar küçük parçalara ayrılmış yemek artıklarını toplamak için; topladıktan sonra da iş-

leyip, zararsız atıklar halinde gizli bir yerde biriktirirler. Sayıları çok artarsa, evine bir kurbağacık getirirsin. Fazla olanlar da derhal evden ayrılır."

Anastasya'nın ileride daçniklere telkin ettiği usuller, muhtemelen bilimsel bitki yetiştiriciliğine ters düşüyor; kuşkusuz, bahçeciliğin genel dikim ve yetiştirme usullerine de. Yine de öyle muazzam açıklamaları var ki, olanağı olan herkes, bahçesinin tamamında değilse bile küçük bir parçasında bunları denemeye değer bulacak; üstelik bir zarar verecek gibi görünmemelerinden başka işe de yarayabilirler. Bundan başka, söylediklerinin çoğunun yararı, bir biyolog adayı olan N. M. Praharov'un tecrübeleriyle kanıtlandı.

11

Anastasya'nın Öğütlerinden

Doktor tohum

Anastasya şöyle diyordu:

"Diktiğiniz her tohumun içinde muazzam bir evrensel bilgi vardır. Hem de insan yapımı hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar büyük bir bilgi. İşte bu bilgi sayesinde tohum, ne zaman canlanıp büyüyeceğine, topraktan hangi özsuları emeceğine, Güneş, Ay, yıldızlar gibi gökcisimlerinin ışınlarından nasıl yararlanacağına saniyenin on binde biri kadar kısa sürede, kesin olarak karar verir; nasıl gelişeceğini ve hangi meyveyi vereceğini gayet iyi bilir. Meyveler, insanın yaşam destek ünitesi gibidir. Her tür hastalığa karşı vücudun direncini artırır, onlarla mücadele ederler; halihazırdaki ve gelecekte üretilecek insan yapımı tüm ilaçlardan daha etkilidirler. Ama tohum, bu mücadeleyi verebilmek için insanın

durumunu bilmek zorundadır. Zira hasta ya da hastalığa meyilli bir insanı iyileştirebilmek için, olgunlaşma evresinde meyvesine hangi maddeleri yükleyeceğini önceden bilmesi gerekir.

"Belli bir bahçede yetiştirilen bir salatalığın, domatesin ya da herhangi bir bitkinin tohumunun böyle bir bilgiye sahip olması için aşağıdakiler yapılmalıdır.

"Bir veya birkaç tohumu ekmeden önce ağza alıp, en az dokuz dakika dilin altında tutmalı.

"Sonra avuçların arasına alınıp otuz saniye de burada tutmalı. Bu esnada, tohumun ekileceği yerin üzerinde mutlaka yalınayak durmak gerek.

"Avucunu açıp elindeki tohumları ağzına yaklaştır. Ciğerlerindeki havayı tohumların üzerine üfle. Tohumu soluğunla ısıtmalısın ki içinde ne olduğunu anlasın.

"Bundan sonra avucundaki tohumu havaya kaldırıp otuz saniye günışığına tutmalısın. Tohum o anda doğuş zamanını tayin eder. Bütün gezegenler de ona yardımcı olacaktır! Filizlere, ihtiyacı olan ışığı verecektir ki bitki sırf sana özgü meyvesini üretebilsin.

"Artık tohumları ekebilirsin. Asla hemen sulama, tüm tohumlar tükürüğüne bulandı zaten, seninle ilgili bilgileri emmeleri gerek. Ektikten üç gün sonra sulayabilirsin ancak.

"Her bitki, uygun zamanda ekilmelidir (ekim zamanları insanların zaten bildiği ay takvimine göre seçilmeli). Tohumu, toprağı sulamadan, erken ekmenin bir sakıncası olmaz; ama geç ekmek kötü sonuçlar doğurabilir.

"Bitkinin gelişimi esnasında çevresindeki tüm yabani otlar ayıklanmamalı. Mutlaka bu otların her birinden bir tane bırakılmalıdır. Yabani otları ayıklamak yerine budamak da mümkün..."

Anastasya'ya göre, tohumun belli bir insana dair bilgiyi toplamasının ve Evren'le Dünya'dan o insana gereken maksimum enerjiyi alarak meyvesine yüklemesinin yegâne yolu buydu. Ya-

bani otların tamamı da ayıklanmamalıydı zira onların da kendilerine göre ödevleri vardı. Bunların bir kısmı bitkiyi hastalıktan korurken, diğerleri de ona ek bilgiler sağlıyordu. Bitki büyürken onunla iletişim kurmak, hiç olmazsa istenen boya eriştiğinde, dolunay varken yanına gidip bir kere dokunmak zorunluydu.

Anastasya, bu yolla yetiştirilen bir bitkinin meyvesinin, insanın her tür hastalığına iyi geleceğini, yaşlanmayı büyük ölçüde engelleyeceğini, insanı zararlı alışkanlıklardan kurtaracağını, akli yeteneklerini arttıracağını ve ruhuna huzur vereceğini iddia ediyordu. Meyveler toplandıktan sonra üç gün içerisinde tüketilirse de etkileri artarmış.

Yukarıda anlatılan yöntem, bahçede yetiştirilebilecek her bitkiye uygulanabilirmiş.

Bütün bahçeyi bu yöntemle ekilmiş salatalıklar, domateslerle doldurmaya da gerek yokmuş, bir iki tohuma uygulamak kâfiymiş.

Böyle yetiştirilmiş meyveleri diğerlerinden ayıran sadece tatları da değilmiş. İncelemeye tabi tutulursa içindeki maddelerin de farklı olduğu görülürmüş.

Tohumu ekmeden önce toprağa mutlaka el ve ayak parmaklarıyla küçük bir çukur kazmak, sonra da içine tükürmek gerekirmiş. "Neden ayak parmaklarıyla?" diye sorduğumda Anastasya, ayak terinde insanın hastalığıyla ilgili bilgiler içeren bazı maddeler (mesela toksinler) bulunduğunu söyledi. Tohum bu bilgileri alırmış. Ara sıra ekim yerinde çıplak ayakla dolaşmayı da öğütlüyordu.

Peki hangi bitkileri ekmek gerekliydi?

Anastasya, "Çoğu bahçede olduğu gibi çeşidi bol tutmalı" diye cevap verdi. "Ahududu, frenküzümü, kuşüzümü, salatalık, domates, çilek, elma; vişne ya da kiraz ağacıyla çiçekler de çok hoş olur. Nereye, ne kadar ekileceği o kadar önemli değil. Enerjik bir bahçe yaratmak için, ayçiçeği gibi (en az bir tane bulunmalı) olmazsa olmaz bitkiler de vardır. Bir buçuk iki metrekarelik bir tohumluğa çavdar, buğday gibi tahıllar ekilmeli ve farklı bitkiler

ekilmiş tohumluklar arasında en az iki metrekarelik boşluklar bırakılmalı. Yalnız tohumluklardaki çimenler yapay değil mutlaka doğal olmalı; bahçesinde doğal tohumluklar oluşturamayanlar da ormandan çimen getirmeli."

Bahçenin yakınlarında ya da çitin hemen ötesinde, zaten bu olmazsa olmaz bitkilerden varsa, yine de ekim yapmak gerekir mi sorumaysa şu cevabı verdi:

"Sadece çeşitli bitkileri ekmek değil, ekme yöntemi de önemli; ekerken doğrudan iletişim kurarak onları bilgiyle beslemek gerek. Sana en temel yöntemi anlattım. En önemli şey, çevrendeki doğa parçasını seninle ilgili bilgilerle beslemektir. Ancak o zaman yetiştirdiğin meyvenin sağaltıcı etkisi ve vücuduna verdiği yaşam desteği sıradan bir meyveninkinden çok daha fazla olur. Vahşi dediğiniz doğada, vahşi olan hiçbir şey yok, sadece tanımıyorsunuz; oysa mevcut tüm hastalıkları iyileştirebilecek birçok bitki var. Hatta sadece bunun için yaratılmışlar ama insan, onları tanıma becerisini ya kaybetti ya da kaybetmek üzere."

Anastasya'ya şifalı bitkileri satan bir sürü özel eczanelerimiz, aktarlarımız, doktorlarımız hatta şifalı otlarla tedaviyi meslek edinmiş otacılarımız olduğundan bahsettim; buna cevabı da şöyle oldu:

"En iyi doktor, kendi vücudundur. Hangi otu ne zaman kullanacağı bilgisi, daha yaradılışında insana bahşedilmiştir. Yemek yemek, soluk almak gibi bir şeydir bu. İnsan, fiziksel belirtileri görülmeye başlamadan çok önce hastalığı önleyebilir. Hiç kimse, sana Tanrı'nın verdiği özel doktorun olan vücudunun yerini tutamaz. Sana, onu nasıl kendi yararına kullanacağını anlatıyorum. Bahçendeki bitkilerle karşılıklı bir bağ kurarsan, seni iyileştirir, gayet de iyi bakarlar; tek başlarına doğru teşhisi koyup, en etkili ilacı hazırlarlar sana."

Arılar kimi sokar?

Her bahçede en az bir tane arı kolonisi olması gerekirmiş.

Anastasya'ya, bizde sadece belli insanların arılarla uğraşabileceğini söyledim. Bunun için insanlar özel okullara gidiyorlardı ama her zaman başarılı oldukları da söylenemezdi.

"Bir arı kolonisini yaşatmak için yaptıklarınızın çoğu hatalı. Dünyada son bin yıl içerisinde, yalnızca iki insan, bu özgün yaşam mekanizmasını anlamaya yaklaşabildi."

"Kimmiş onlar?"

"Aziz sayılan iki keşiş. Manastır arşivlerinde bulunan kitaplarınızdan onlar hakkında bilgi edinebilirsin."

"Ne yani, dini kitapları da mı okuyorsun? Bir tane bile kitabın yok ki, nerede, ne zaman okuyorsun?"

"Bilgi edinmek için daha mükemmel bir yöntem kullanıyorum."

"Neymiş o? Mistik, olağanüstü şeylerden söz etmeyeceğine söz verdin ama yine gizemli konuşuyorsun."

"Bundan da bahsedip öğretmeye çalışacağım sonra. Şimdi anlamazsın ama bu yöntem de gayet basit ve doğal."

"Neyse, arıları nasıl bahçede tutmalı?"

"Onlara, doğal koşullarındakinin tıpkısı bir kovan yapmalı. Ondan sonra yapılacak tek şey, insana çok yararlı olan ballarının bir bölümünü, balmumunu ve ürettikleri diğer şeyleri almak."

"Bu zor bir iş Anastasya. Dediğin doğal kovanı yapmayı kim biliyor ki? Kovanı hangi maddelerden yapacağımızı söylersen ancak o zaman işe yarar."

Gülerek, "Pekâlâ" dedi. "Yalnız biraz beklemen gerekecek. Hangi maddelerden yapıldığını söylemem için bir göz atmam gerek; belki bilen biri vardır."

"Evin görünüşünü bozmamak için nereye koymalı, ona da bak" diye ekledim.

"Onu da denerim."

Anastasya otların üzerine uzanıp her zamanki gibi gözünde bir şeyler canlandırmaya ya da daha doğrusu yaşamımıza göz atmaya başladı; ama bu kez, dikkatle onu izliyordum. Kollarını, avuçları yukarı bakacak şekilde iki yana açmış yatıyordu. Parmakları hafifçe büküktü ve parmak uçları, daha doğrusu her iki elinin dörder parmağının uçları da yukarı dönüktü.

Parmakları önce hafif hafif kıpırdıyordu, sonra kıpırtı kesildi.

Gözleri kapalıydı. Tüm vücudu gevşemişti. Yüzü de başlangıçta gevşemiş gibiydi, sonra bir duygu ya da düşünce gölgesinin belli belirsiz geçtiğini fark ettim.

Sonradan, her insanın, her istediğini kolayca uzaktan görebileceğini söyleyecekti.

Arıkovanı içinse şu açıklamaları yaptı:

"Kovan mutlaka ahşap olmalı. Ya içi oyuk bir kütük alıp genişletmeli ya da yaprak döken ağaçların kerestesinden yapılmış tahtalar kullanılmalı. Bu tahtaların kalınlığı altı santimden, uzunluğu da bir metre yirmi santimden az olmayacak yalnız; kovanın içi de kırka kırk santim olmalı. İçte, köşelerin birleştiği yerlere üçgen parçacıklar eklemeli ki köşeler yuvarlak hatlı olsun. Bu parçalar hafifçe yapıştırılabilir; arılar sonradan sağlamlaştırır zaten. Uçlardan biri, tahtayla sıkıca kapatılmalı, diğeri açılır-kapanır bırakılmalı. Tahtaları birleştirirken köşeler otlarla ya da bir çaputla sıkıştırılabilir. Tüm zemin de çaputla kaplanabilir. Uzun kenarlardan birine bir buçuk santimlik yarıklar açılmalı. Yarıklarla ya da yarıkla, açılır-kapanır uç arasında otuz santim mesafe olacak. Kovan, bahçede herhangi bir yere, bir kazık üzerine yerleştirilebilir.

"Yerden yüksekliği yirmi yirmi beş santimden az olmayacak. Yarıklar güneye bakacak şekilde yerleştirilmeli ama evin çatısının altına asmak en iyisi aslında. Böylece insan, arıların uçuşunu engellemez, onlar da kızmaz.

"Kovan, köşeleri yerle yirmi otuz derecelik bir açı yapacak şekilde yerleştirilmeli.

"Açılır-kapanır ucu aşağıya bakmalı. İyi bir havalandırma olması şartıyla kovanı tavan arasına da yerleştirmek mümkün. Yine de güneye bakacak şekilde, evin çatısının altına ya da üstüne sağlamca yerleştirmek en iyisi. Yalnız, bal için kovanı kolay ulaşılır bir yere koymayı da göz ardı etmemeli.

"Güneşten korumak için kovanın üzerine bir tente yapmak gerekir. Tenteyi de bir platforma yerleştirmeli. Kovan kışları da ısıtılabilir."

Anastasya'ya, böyle bir kovanı inşa etmenin yeterince güç olduğunu, bir platformla tentenin de evin görüntüsünü çirkinleştireceğini söyledim. Bu duruma ne diyecekti? Bana bir parça şaşkınlıkla baktıktan sonra, "İşin aslı, sizin arıcılar pek doğru davranmıyor. Dedem anlatmıştı. Çağdaş arıcılar, türlü şekillerde kovanlar yapıyor, sürekli arıların yuvasına müdahale ediyor, balla dolu peteklerin yerini değiştiriyorlarmış. Hatta kışları, arılarla birlikte kovanların yerini de değiştiriyorlarmış, oysa asıl bunu yapmamalılar. Arılar, petekleri belli bir havalandırma sistemine göre, birbirlerinden eşit uzaklıkta balla doldurur; her müdahale bu sisteme zarar verir. Bal toplamak, genç arıları yetiştirmek gibi işlerin yanı sıra, bu müdahalelerin verdiği zararı da onarmak zorunda kalırlar. Arılar, doğada ağaç kovuklarında yaşar ve her tür sorunu gayet güzel halleder. Sana anlattıklarım da, doğa koşullarına en yakın olanlar. Bunlara uyarak arılardan daha çok faydalanmak mümkün. Bitkilerin döllenmesinde en aktif rollerden birini oynayarak verimi arttırır ki bunu zaten iyi biliyor olmalısınız. Ama arıların hortumlarıyla bitkilerin kanallarını açtığını, bitkilerin de bu kanallar yardımıyla gökcisimlerinden, kendileri ve dolayısıyla insanlar için gerekli ek bilgileri aldığını bilmiyorsunuz muhtemelen."

"Ama arılar insanları sokar. Sürekli sokulmaktan korkan biri, daçada nasıl huzur bulur ki?

"Arılar, kendilerine karşı düşmanca davranan, ellerini sallayarak ürküten insanları sokarlar; hem ille kendilerine karşı değil, herhangi birine içten içe düşmanca duygular besleyenleri de. Bunu hissederler ve hiçbir karanlık histen yayılan hiçbir ışını kabul etmezler. Bir de vücudun belli noktalarını, örneğin hastalık taşıyan herhangi bir iç organın bitiş noktasını ya da yırtılmış koruyucu zarını sokarlar.

"Arıların, sinir kökü iltihabı dediğiniz hastalığın tedavisinde ne kadar yararlı olduğunu biliyorsunuz; elbette yapabilecekleri tek şey bu değildir.

"Sana her şeyi anlatmaya kalksam, üstelik bir de bunları benden talep ettiğin gibi kanıtlamaya çalışacak olsam, burada üç gün değil haftalarca kalman gerekirdi. Arılara dair epeyce bilginiz var zaten, ben sadece bunlarda birkaç düzeltme yapıyorum ve inan bana hepsi önemli. Neyse, böyle bir arı kolonisini böyle bir kovana yerleştirmek çok basit. Bir oğul arıyı kovana koymak yeterli ama önce bir parça balmumu ve bal veren birkaç bitki yerleştirmeli. Sonradan arılar çoğalıp büyüyecek ve komşu bahçelerde, boş buldukları ağaç kovuklarını da işgal edecek."

"Peki balı nasıl alacağız?"

"Aşağı bakan kapağı açıp, tavandan sarkan bal ve polenle dolu peteklerin bir kısmını kırarak alacaksın. Yalnız açgözlülük etmeyip, arılara kış için biraz bal bırakmak gerek. Daha da iyisi, ilk yıl hiç bal almamalı."

Merhaba, Sabah!

Anastasya, kendi sabah izleklerini de daçaya uyarlamıştı:

"Sabahları, tercihen güneş doğarken yalınayak bahçeye çıkıp, dilediğin bir bitkiye yaklaşmalı. Bitkilere dokunabilirsin.

Ama bunu kesin bir kalıba, her gün yinelenen belli bir ritüele uyarak değil, o an içinden nasıl geliyorsa öyle yapmalısın. Yalnız mutlaka yıkanmadan gitmeli bitkilere. Bu şekilde bitkiler, vücudun uyurken, gözeneklerden salgılanan maddelerin kokusunu alabilir.

"Hava sıcaksa ve bitkinin yanında ufak da olsa çimenlik bir alan varsa -ki olmalıdır zaten- buraya uzanıp üç dört dakika gerinmek gerekir. Bu esnada vücuduna bir böcek sokulacak olursa kovalama. Pek çok böcek, insan vücudundaki gözenekleri açıp temizler. Gözenekler, genellikle içteki bir hastalığı deri yüzeyine taşıyan toksinler yüzünden tıkanır; işte böcekler gözenekleri açınca, yıkanarak bu toksinlerden kurtulma fırsatı doğar.

"Bahçede bir gölet falan varsa, hemen içine dalmalı. Yoksa başından aşağı su dökünmelisin. Su dökünürken mutlaka bitkinin tohumluğuna yakın, yalınayak durmalı; hatta tohumlukların arasında durmak ya da bir sabah bir ahududu tohumluğunun yanında, ertesi sabah frenküzümü tohumluğunun yanında durmak daha da iyi olur. Yıkandıktan sonra hemen kurulanmamak gerek. Su damlaları, elleri silkeleyerek, çevredeki bitkilerin üzerine serpilmeli. Vücutta kalan diğer damlalar da aynı şekilde elleri kullanarak silkelenmeli. Bundan sonra artık, elini yüzünü yıkamak türünden alışageldiğin sabah rutinini uygulayabilirsin."

Akşam izlekleri

"Akşamları, uyumaya gitmeden evvel ayaklar mutlaka yıkanmalı ama yıkama suyuna bir miktar (bir iki damla) kara pazı ya da ısırgan otu suyu katmalı. İkisini birlikte kullanmak mümkün ama sabunla ya da şampuanla değil. Ayaklarını yıkadığın suyu da bit-

ki tohumluklarına dökmelisin. Bunlardan sonra, gerekliyse ayaklarını sabunla da yıkayabilirsin.

"Böyle bir akşam izleğinin iki önemli sebebi var. İç hastalıklara ait toksinler, ayağın terlemesiyle dışarı atılır, bu yüzden yıkayarak gözenekleri toksinlerden temizlemek gerekir. Kara pazı ve ısırgan otu suları da temizlikte birebirdir. Suyu bitki yastıklarına dökmekle de bitkilere, vücudundaki mikroorganizmalar ve halihazırdaki durumun hakkında ek bilgi vermiş olursun.

"Bir başka önemli nokta daha var. Çevrenizi saran gözle görünen ya da görünmeyen dünya, bu bilgiyi alınca, vücudunuzun düzgün çalışması için gereken diğer bilgileri de evrenden ve yeryüzünden toplayıp, üretime başlar."

Her şeyi kendiliğinden hazır

Merak ettiğim başka bir şey de beslenme hakkında neler söyleyeceğiydi. Ne de olsa epey kendine has bir beslenme tarzı vardı.

"Söylesene Anastasya" dedim. "İnsan nasıl beslenmeli? Neyi, ne zaman, ne kadar yemeli, günde kaç öğün olmalı? Bizde bu soruna epey ilgi gösterenler var da. Tıbbi diyetler, zayıflama teknikleri, tavsiyelerle dolu sayısız kitap yazılıyor."

"Böyle teknolojik bir yaşam süren insanlar için başka türlüsü de düşünülemezdi zaten. Karanlık güçler, insana ta yaradılışta bahşedilen dünyanın doğal sistemini, insan doğasına taban tabana zıt olan kendi hantal, yapay sistemleriyle değiştirmeye çalışırlar."

Anastasya'dan, felsefi buluşlar yapmadan daha somut ve anlaşılır konuşmasını rica ettim. Şöyle devam etti:

"Bak şimdi, insan ne zaman, ne kadar yemelidir sorusunun cevabını, her insanın kendi vücudundan daha iyi cevaplayacak biri yoktur. Acıkma ve susama hisleri, insana bilhassa ne zaman yemek yemesi gerektiğini gösterecek birer sinyal olarak verilmiştir. Yani en doğru zaman, acıktığın zamandır. Teknolojik dünya, insanın açlık ve susuzluk hislerini ne zaman gidereceğini, vücudunun buna ne zaman ihtiyaç duyacağını belirleyemez; bu yüzden de insanı kendi aciz kalıbına uymaya zorlar ve usa vurmak için de bunu bir amaç haline dönüştürür.

"Bir düşün: Gününü, hiç enerji harcamadan, oturarak geçiren bir insanla, fiziksel çaba gerektiren işler yaparak ya da koşuşturup terleyerek yani on kat enerji harcayarak geçiren insan aynı zamanda yemek yemeliymiş. İnsan, vücudu istediğinde yemek yemelidir; başka bir kılavuz yoktur. Yaşam koşullarınızda bunu uygulamanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyorum ama bahçeli bir evde yaşayanların böyle bir imkânı var; madem öyle, o gayritabiî, yapay tavsiyeleri bir yana bırakıp bu imkânı kullanmalılar.

"Ne yemeli soruna da aynı cevabı verebilirim: Ne gerekiyorsa onu. Tabii, o anda elinin altında olanı. Vücudun, kendine gerekeni seçer zaten. Geleneksel olanların dışında bir öğüt de verebilirim: Evinizde evcil hayvan (kedi, köpek vb.) varsa onu dikkatle gözlemleyin. Hayvanlar, zaman zaman bir sürü otun arasından birkaçını seçip yerler. İşte bu otların birkaç tanesini koparıp yemeğe katabilirsiniz. Her gün yapmak zorunda değilsiniz elbet. Haftada bir iki defa kâfi.

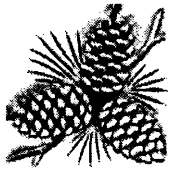
"Tahıl başaklarını biçip tanelerini ezmek, öğütüp un haline getirdikten sonra bu unla ekmek pişirmek de gerek. Bu da son derece önemli. Yılda bir iki kere bu ekmekten yiyen insan, içindeki manevi güçleri canlandıran, fiziksel durumuyla iç huzurunu olumlu etkileyen bir enerji alır. Bu ekmeği akrabalarınla, yakınlarınla da paylaşabilirsin. Eğer içtenlikle, iyilikle verirsen, onlar üzerinde de olumlu etkisi olur. Yazın bir defa da olsa, bahçesinden top-

ladıklarını, yanına ekmek, ayçiçeği yağı ve çok az tuz ekleyerek, üç gün içerisinde yemek insan sağlığına çok yararlıdır."

Anastasya'nın nasıl beslendiğini zaten anlatmıştım. Hikâyesini anlatırken de gayriihtiyarî bir iki ot koparıp yemeye başlamış, bana da ikram etmişti. Ben de bir kere tatmaya karar verdim. Öyle muhteşem bir tadı olmasa da iğrenç de gelmemişti. Anastasya'nın beslenmesi tamamen doğal bir eylem gibiydi; asla başka sorunlarla uğraşan zihnini meşgul etmiyordu. Bu arada sağlığı, olağanüstü güzelliğinin temel parçalarından biriydi. Anastasya'ya göre, bitki dünyası ve toprakla böyle bir ilişki kurarak insan vücudunu tüm hastalıklardan korumak mümkündü.

İnsan, sağlığını gözetmek ve yaşamsal destek sağlamak için kurulmuş doğal sistemlerden uzaklaşırsa, hastalık baş gösterirmiş. Oysa bu sistemler, her tür hastalıkla, sorunsuzca mücadele edebilirmiş, zira varlıklarının amacı buymuş. Doğanın küçük bir parçasıyla bilgi alışverişini başaran insanın sağlayacağı fayda, kendini hastalıklarla mücadele etmeye vakfetmiş olanlarınkinden daha çokmuş.

12

Kendi Yıldızının Altında Uyumak

Anastasya'nın bitkileri ve bitkilerle iletişim kuran insanları heyecanla andığını daha önce söylemiştim. Doğanın içinde yaşadığı için sadece orayı bildiğini sanmıştım ama gezegenlerle ilgili bilgiye de sahipti. Gökcisimlerini hissediyordu sanki. Yıldızlı bir gökyüzünün altında uyumakla ilgili neler söylediğine bir bakın:

"Belli bir insan hakkında bilgi edinen bitkiler, bunları kozmik güçlerle değiş tokuş ederler ama aslında, sadece bedenle ve birkaç manevi planla sınırlanmış bir görevi yerine getiren aracılardır. Dünyadaki tüm hayvan ve bitkilerden hariç olarak, sadece insan zekâsına ve insan hayatına özgü karmaşık süreçlere hiç dâhil olmazlar. Fakat yapılan bu bilgi alışverişi, sadece insanın izin verdiği ölçüdedir; daha kesin bilgi alışverişi yapmak için kozmik aklı kullanmak gerekir. Bu da çok basit ve olumlu etkisi çabuk hissedilen bir izlek yardımıyla yapılabilir."

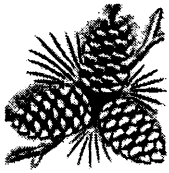
Anastasya bunu da şöyle açıkladı:

"Hava koşullarının müsait olduğu bir gece dışarıda, yıldızlı göğün altında kendine bir yatak hazırla. Yatak, ahududu, frenküzümü ya da tahıl tohumluklarından çok uzakta olmasın. Tek başına olmalısın. Yüzünü yıldızlı göğe dönerek sırtüstü uzan ama gözlerini kapama. Kafanda da canlandırmaya çalışarak kozmik cisimlere bir göz at. Ama çok da zorlama kendini. Düşünceler hafif ve serbest olmalı.

"Önce, en kolay görünen gökcisimlerini düşün; sonra ta içten bağlı olduğun, hep iyiliğini istediğin yakınlarını hayalinde canlandırabilirsin. O anda, intikam, nefret gibi duyguları aklına bile getirmeye kalkma sakın. Yoksa sana olumsuz etkisi olabilir. Bu basit izlek, uykuya dalmış ve bir insan ömründe asla uyanmayacak olan pek çok beyin hücreni canlandırır. Böylelikle kozmik güçler de sana katılıp en olanaksız görünen aydınlık hayallerinin gerçekleşmesine, ruhunun huzur bulmasına, yakınlarınla verimli ilişkiler kurmana, onların da sana sevgi duymasına ya da var olan sevgilerini arttırmaya yardımcı olur.

"Bu izleği birkaç kez uygulamak çok yararlıdır. Elbette sadece bitkilerle sürekli ilişki içinde olduğun yerlerde etkilidir. Bu etki de ertesi sabah hissedilir. Bu izleği her sene, doğum gününden bir gün önce uygulamak çok önemlidir. Şimdi sana bu mekanizmanın işleyişini anlatmaya kalksam hem çok uzun olacak hem de gerekli değil. Üstelik bir kısmına hiç inanmayacak, bir kısmını da kavrayamayacaksın. Birinin bu yöntemi denemesi ve üzerindeki etkisini bizzat hissetmesi, konuşup durmaktan çok daha kolay ve kısa bir yoldur; hem alınmış, sınanmış bilgiler, bir sonrakini kavramaya yararlı olur."

13

Çocuğunuzun Yardımcısı ve Eğitmeni

Anastasya'ya, bitkilerin, sözünü ettiği özel yöntemlerle ekildiği ve insanla da yakın temas halinde olan bir toprak parçasının çocukların eğitiminde nasıl kullanılacağını sorarken, "Çocuklara doğa sevgisi aşılanmalıdır" türünden bir cevap bekliyordum. Ama yanılmışım. Savlarının basitliği ve aynı ölçüdeki felsefi derinliği şaşırtıcıydı.

"Doğa ve evrensel akıl, her yeni doğan insanı bir kral, bir çar gibi yaratır! Bir melek gibi, masum ve saftır bebek. Başında, o muazzam evrensel bilgi akışına ulaşmak için hâlâ bir açıklık, bıngıldak vardır. Yeni doğmuş her bebeğin yetenekleri, onun evrenin en bilge varlığı, Tanrı'nın bir sureti olmasına fırsat verir. Bebeğin, ailesine mutluluk ama tam bir mutluluk hediye etmek için çok kısa süreye ihtiyacı vardır. Bu, bebeğin evrenin özünü, insanın varoluş sebebini kavradığı zamandır ve sadece dokuz yıl sürer.

Ebeveynlerin yapması gereken tek şey, bebeği evrenin doğallığından koparmayarak, kusursuz oluşumunu tahrif etmemektir.

"Ama teknolojik dünya, ebeveynlerin bunu yapmasına fırsat vermez. Bir bebek, ilk bilinçli bakışında ne görür çevresinde? Teknoloji toplumunun yarattığı, tavan, duvarlar, beşiğin kenarları, bezler gibi yapay imgelerden oluşmuş bir dünya. Annesi ve onun memesi de bu dünyanın ortasındadır.

"Bebek, herhalde böyle olması gerekiyor, diye düşünür. Gülümseyen anne babası, ona, bir mücevher armağan edermiş gibi, şıngırdayıp gıcırdayan birtakım nesneler, oyuncaklar verir. Peki neden? Bebek, uzun süre bu nesnelerin neden şıngırdayıp gıcırdadığını bulmaya çalışır. Bunlara bilinçaltında ve üstünde bir anlam vermek ister. Sonra o gülümseyen anne baba, bebeği, bezlerle, kumaşlarla sarıp sarmalar, kundaklar; bebekse bunu çok rahatsız edici bulur. Bu bezlerden, kumaşlardan kurtulmaya çabalar ama nafile! Bebeğin tek isyan aracı vardır: ağlamak. Öfkeyle, isyan ederek ağlayıp yardım ister. İşte bir meleğin, bir kralın, sadaka isteyen bir dilenciye, bir esire dönüşmesi o anda başlar.

"Bebeğe arka arkaya o yapay dünyadan hediyeler getirirler. Her yeni oyuncak, yeni elbise, bir nimet gibi sunulur. Bebeğe, gözlerini açtığı dünyanın en değerli şeylerinin bunlar olduğunu telkin etmek isterler sanki. Küçük de olsa evrendeki en mükemmel varlık olan bebekle peltek peltek konuşur, gayriihtiyari karşılarındaki eksik bir varlıkmış gibi davranırlar; hatta eğitim kurumu sandığınız yerlerde bile, o yapay dünyanın değerleri anlatılır çocuğa. Yalnızca dokuz yaşına doğru, doğanın varlığından yarım ağızla bahsederler; o da, başka bir şeyin, yani yapay olanın ekiymiş gibi. İnsanların çoğu, ömürlerinin sonuna dek gerçeğin farkına varmaz. Aklına, 'Hayatın anlamı nedir?' gibi basit bir soru düşecek olursa da cevap veremez.

"Oysa hayatın anlamı, gerçek, mutluluk ve sevgidir. Doğal bir dünyada büyümüş dokuz yaşındaki bir çocuğun evren hakkında-

ki bilgisi, sizin yapay dünyanızın bilimsel kurumlarında ünlü bilginlerinizinkinden daha kesindir."

"Dur bakalım Anastasya. Herhalde bütün ömrünü, senin gibi, doğada geçirecek bir çocuğun bilgisinden bahsediyorsun. Bunda sana katılabilirim. Ama günümüz insanı, senin teknolojik dünya dediğin çevrede yaşamak zorundadır, iyi ya da kötü orası ayrı konu. Senin söylediğin gibi yetiştirilen biri, doğayı bilir, hisseder ama diğer konularda tam bir cahil olur. Yaşamı ve sosyal olguları kavramaya yardımcı olan matematik, fizik, kimya gibi başka bilimler de var."

"Bütün bunlar, yaradılışın teşekkülünün doğru zamanda öğretildiği biri için eften püften işlerdir. Böyle biri, kendisini herhangi bir bilim dalında göstermeyi yararlı sayıp bunu isterse, diğerlerini kolayca geride bırakır."

"Birdenbire mi olacak bu?"

"Teknolojik dünyanın insanları, doğada bulunmayan bir şeyi keşfetmiş değil henüz. Hatta tamamen yapay görünen sistemler bile, doğadakilerin zavallı birer kopyasıdır."

"Pekâlâ, öyle olsun bakalım; bir çocuğun senin koşullarında nasıl yetiştirileceğini, yeteneklerinin nasıl geliştirileceğini anlatmaya söz vermiştin, hatırlatırım. Yalnız somut örnekler vererek açıkça anlat."

Anastasya, "Açık olmaya çalışacağım" dedi. "Böyle bir durumu zaten tasarlayıp bir aileye, yapılması gerekenleri fısıldamaya çalışmıştım ama can alıcı noktayı kavrayamadılar ve çocuklarına doğru soruları yöneltemediler. Olağanüstü saf, müthiş yetenekli bir çocukları vardı ve dünyaya çok da yararlı olabilirdi ama... Ebeveyni çocuğu daçalarına götürdü ama en sevdiği oyuncaklarını da yanlarına aldılar. Yapay oyuncaklar, gerçek evrenin yerine geçti. Ah, keşke bunu yapmasalardı! Çocuk, yapay nesnelerle anlamsız hatta zararlı bir ilişki kuracağına, çok daha ilginç işlerle meşgul edilebilir. Her şeyden önce, çocuktan yardım istenebilir fakat bu-

nu gayet ciddi, öyle peltek peltek konuşmadan yapmalı; o zaman gerçekten yardımı dokunur.

"Mesela bir şey ekerken, çocuktan tohumu tutmasını, ekilecek tohumluğu hazırlamasını, çukur kazmasını ya da hazır çukura tohumu yerleştirmesini isteyebilirsin. Bir yandan da yaptıklarınızı açıklar, mesela şöyle dersin: 'Tohumu çukura koyup üzerini toprakla örteceğiz. Güneş parlayıp toprağı ısıttığında, tohum da ısınıp büyümeye başlayacak, güneşi kendisi görmek isteyecek ve topraktan yeşil filizler verecek, bak şöyle (burada yeni bir filizi göstermelisin). Filiz güneşten hoşlanırsa, gittikçe büyüyecek ve bir ağaca ya da daha küçük bir çiçeğe dönüşecek. Ben de, hoşuna giderse yemen için, onun bize lezzetli bir meyve vermesini istiyorum. Bu filizcik, meyvesini senin için hazırlayacak.'

"Çocukla bahçeye her gidişinizde ya da her sabah uyandığında yapılacak ilk iş, ona tohumdan bir filiz çıkıp çıkmadığını kontrol etmeyi teklif etmektir. Filizlendiğini görünce de sevin. Bir tohum değil de fide dikiyorsan, ne yapacağını mutlaka ona da açıkla. Mesela bir domates fidesi dikeceksen, saplardan birini çocuğun getirmesine izin ver. Kazara kırarsa, kırık sapı eline alıp şöyle de: 'Sanırım bu kırıldığı için büyüyüp bize meyve vermeyecek ama gel yine de bir deneyelim.' Sonra bir tane de olsa, diğerleriyle birlikte kırık olanı da dik.

"Birkaç gün sonra domatesleri ektiğiniz tohumluğa gidin, büyümeye başlamış fidelere baktıktan sonra çocuğa kırık olanı da göster ve ekerken kırıldığını hatırlat. Bunu öğretici bir dille söylememelisin ama. Onunla eşitinmiş gibi konuşmalısın. Bazı konularda, örneğin düşüncelerin saflığında senden üstün olduğunu da kabul etmelisin. Çocuk bir melektir. Bunu kavrayabilirsen, ileride ona daha hassas davranırsın ve kuşkusuz çocuğun da senin için mutluluk kaynağı olur.

"Yıldızlı göğün altında uyuyacağın zaman çocuğunu da götür, yan yana uzanın; yıldızlı göğe bakarken sakın gezegenlerin adla-

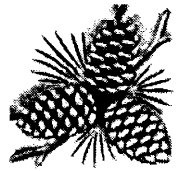
rından, nasıl oluştuklarından falan söz etme zira bunları sen de bilmiyorsun ve beynine sokulmuş bu dogmalar, çocuğunu gerçekten uzaklaştırmaktan başka bir şeye yaramaz. Çocuğun bilinçaltı, bunların ne olduğunu gayet iyi biliyor, bilinç üstüne de kendi kendine çıkar zaten. Yalnızca, parlak yıldızlara bakmaktan hoşlandığını söyle ve ona da en beğendiği yıldızın hangisi olduğunu sor.

"Çocuğa soru sorabilmek genelde çok önemlidir. Gelecek yıl da çocuğa bahçeden bir parça toprak ayrılmalı ve orada ne isterse yapmasına izin verilmelidir. Hiçbir koşulda, onu bir şey yapmaya zorlamamak, yaptıklarını düzeltmeye kalkışmamak gerekir. Yardım edilebilir elbette ama bunun için ilkin çocuktan izin istenmelidir. Tahıl ektiğinde ona da bir avuç verip kendi toprağına ekmesine izin vermeli."

Biraz güvensiz bir tavırla, "Pekâlâ" dedim. "Bu yöntemle çocukta bitkilere karşı ilgi uyandırmak, ileride bir tarım uzmanı olmasını sağlamak mümkün ama diğer alanlardaki bilgiyi nereden edinecek?"

"Ne demek nereden? Buradaki ana fikir, çocuğun sadece neyin nasıl yetiştiğini bilip hissetmesi değil ki. Çocuk bu sayede düşünmeye, incelemeye başlayacak ve beyninde, ömrü boyunca çalışacak hücreleri uyanacak. Bunlar da çocuğu diğerlerinden, yani beyin hücreleri hâlâ uykuda olan insanlardan daha akıllı ve yetenekli yapacaklar. Var olduğu sürece ki, siz buna geliştiği de diyebilirsiniz, her alanda diğer insanların çoğundan üstün olacak, üstelik düşüncelerinin saflığı da onu daha mutlu bir insan yapacak. Yıldızlarıyla kurduğu ilişki, sürekli yeni bilgiler edinmesini, var olanları da güncellemesini mümkün kılacak. Bilinçaltı bilgileri toplayıp, bilinç üstüne yeni fikirler, icatlar olarak çıkartacak. Dışarıdan sıradan bir insan gibi görünecek ama içten... Eh, siz böylelerine dahi diyorsunuz."

14

Orman Lisesi

"Söylesene Anastasya, ebeveynin seni böyle mi yetiştirdi?"

Herhalde çocukluğunu hatırlamaya çalıştığından, kısa bir süre sustuktan sonra cevap verdi.

"Annemle babamı neredeyse hiç hatırlamıyorum. Dedemle büyük dedem beni az evvel sana anlattığım gibi yetiştirdiler ama doğayı, çevremdeki hayvanların dünyasını gayet iyi hissetsem de sistemlerin tamamını kavrayamamış olabilirim; gerçi hissediyorsan bu çok da önemli değil. Dedemle büyük dedem ara sıra beni ziyaret eder, sorular sorup cevap vermemi rica ederlerdi. Bizim eski kuşağımız, bebeklere ve küçük çocuklara ilahi varlıklar gibi davranır, onların cevaplarıyla da kendi saflıklarını sınarlar."

Anastasya'dan bu sorulara ve onun cevaplarına somut bir örnek vermesini rica ettim. Gülümseyerek şunları anlattı:

"Bir defasında, bir yılanla oynuyordum. Arkama dönüp baktım ve dedemle büyük dedemin gülümseyerek beni izlediklerini gördüm. Çok mutlu olmuştum çünkü onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Bana soru sorabilenler yalnız onlardı; dahası, kalpleri de hayvanlardan farklı olarak benimkiyle aynı ritimde atıyordu. Hemen yanlarına koştum; büyük dedem eğilerek beni selamladı, dedemse kucağına oturttu. Kalp atışlarını dinlemeye, sakalını okşayıp kurcalamaya başladım. Susmuş düşünüyorduk; öyle güzeldi ki. Sonra dedem, başıyla sakalını göstererek, 'Söylesene Anastasya, neden buralarımda kıllar çıkıyor da buramda çıkmıyor (alnıyla burnunu gösteriyordu)?' diye sordu.

"Alnıyla burnuna dokundum ama aklıma hemen bir cevap gelmedi; yarım yamalak da konuşamazdım, önce soruyu anlamam gerekiyordu.

"Sonraki gelişlerinde dedem yine, 'Hep aynı şeyi düşünüyorum, neden buramda kıllar çıkarken buramda çıkmıyor?' diye sorup yine alnıyla burnunu gösterdi. Büyük dedem de dikkatle ve ciddi ciddi bana bakıyordu. İşte o zaman bunun, onlar için ciddi bir sorun olduğunu anladım ve ben de bir soru sordum:

'Dedeciğim, her yerinde kıl çıkmasını çok mu istiyorsun? Alnında, burnunda da?'

Büyük dedem düşünmeye başladı, dedemse:

'Hayır, istemiyorum' diye cevap verdi.

'İşte bu yüzden, yani bunu istemediğin için çıkmıyor.'

Dalgın bir tavırla sakalına hafifçe dokundu ve kendi kendine sorar gibi:

'Burada da ben istediğim için mi uzuyorlar yani?' dedi.

'Elbette dedeciğim, sen, ben ve seni yaratan böyle istediği için çıkıyorlar' diyerek onayladım.

Burada büyük dedem heyecanla söze karıştı:

'Peki ama kim, kim onu yarattı?'

'Her şeyi yaratan elbette' diye cevap verdim.

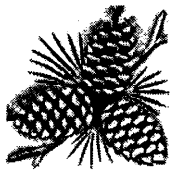
'Peki o nerede, bana göstersene' dedi büyük dedem önümde eğilerek.

Bu soruya da hemen cevap veremedim ama soruyu aklımda tutup o zamandan sonra üzerinde sık sık düşündüm."

"Peki sonradan cevap verdin mi?" diye sordum.

"Bir yıl kadar sonra verdim ve yeni bir soru aldım; zaten dedelerim, bir soruları cevaplanmadıkça yenisini sormazlardı, ben de cevap vermekte epey zorlanırdım doğrusu."

15

İnsanlığın Dikkatine

Anastasya'ya, annesiyle babasını hemen hiç hatırlamıyorsa ve dedeleri de nadiren yanına uğruyorlarsa konuşmayı kimden öğrendiğini sordum. Aldığım cevaplar beni şaşkına çevirmişti; bunları ancak belli bazı uzmanların anlayabileceğini düşündüğümden, daha eksiksiz aktarmaya çalışacağım. Benim için de anlamları yavaş yavaş anlaşılır olmuştu doğrusu. Önce, benim soruma, bir başka soruyla karşılık verdi:

"Farklı insanların dillerini konuşabilmeyi mi kastediyorsun?"

"Ne demek *farklı*, birden çok dil mi biliyorsun?"

"Evet" diye cevap verdi.

"Almanca, Fransızca, İngilizce, Japonca, Çince de mi?"

Yine "Evet" diyerek ekledi: "Görmüyor musun, senin dilini de konuşuyorum."

"Rusçayı diyorsun yani."

"Epey genel konuşuyorum ama evet. Hiç değilse senin konuşurken kullandığın deyimleri, sözcükleri kullanmaya çalışarak konuşuyorum. Kelime dağarcığın sığ olduğundan ve hep aynı kalıpları kullanarak konuştuğun için başta biraz zorlandım. Hislerini de pek iyi ifade edemiyorsun. Böyle bir dille istenen her şeyin yeterince iyi ifade edilmesi de güç elbette."

"Dur bir dakika Anastasya, şimdi sana yabancı dilde bir şey soracağım, bakalım cevap verebilecek misin?"

Önce İngilizce sonra da Fransızca "Merhaba" dedim. Hemen cevap verdi.

Maalesef bildiğim hiç yabancı dil yoktu. Ortaokulda Almanca dersi almıştık ama sadece üçüncü sınıfta. Okuldayken arkadaşlarla ezberlediğimiz Almanca bir cümle geldi aklıma. Anastasya'ya onu söyledim:

"İch liebe dich und gibt mir dein hand"*

Elini uzatırken Almanca cevap verdi:

"Sana elimi veriyorum."

Şaşkınlıktan donakalmıştım, hâlâ kulaklarıma inanamıyordum.

"Ne yani, her insana tüm diller öğretilebilir mi?" diye sordum.

Bu olağanüstü olayın gayet basit bir açıklaması olması gerektiğini seziyordum; bunu da mutlaka öğrenip insanlara aktarmalıydım. Biraz heyecanlanarak, "Anastasya, lütfen her şeyi benim dilimde, anlaşılır örnekler vererek anlatmaya çalış bana" dedim.

"Peki, peki, yalnız sakinleş, gevşe biraz, yoksa anlamayacaksın. Ama önce sana, Rusça nasıl yazılacağını öğreteyim."

"Yazmayı biliyorum, sen yabancı dil öğrenmeyi anlat."

"Öyle sıradan yazı yazmayı değil, yetenekli bir yazar olmayı öğreteceğim ama. Kitap yazacaksın."

* Seni seviyorum, elini ver bana

"Mümkün değil."

"Mümkün! Hatta çok basit."

Anastasya eline bir değnek alıp yere tüm Rus alfabesiyle noktalama işaretlerini çizdi ve kaç harf olduğunu sordu.

"Otuz üç" diye cevap verdim.

"İşte, gördüğün gibi o kadar çok harf yok. Peki, bu çizdiğim şeye kitap diyebilir misin?"

"Hayır" diye cevap verdim."Bu bildiğimiz alfabe, o kadar. Sadece sıradan harfler."

"Ama Rusçadaki tüm kitaplar bu sıradan harflerle yazılmış. Bunda mutabıkız değil mi? Ne kadar basit olduğunu anladın değil mi?"

"Evet ama kitaplarda farklı dizilişleri var."

"Doğru, tüm kitaplar bu harflerin çeşitli birleşimleriyle yazılır; insan onları hislerine göre, mekanik bir şekilde birleştirir. Bu da, kitaptaki duyguların harfler ve seslerden önce hayal gücünde şekillendiğini gösterir. Kitabı okuyanlar da aynı duyguları hissediyor ve uzun süre hatırlıyorlar. Okuduğun kitaplardan bir imgeyi, bir durumu hatırlayabilir misin şimdi?"

Şöyle bir düşünüp, "Hatırlayabilirim" dedim.

Her nedense aklıma Lermontov'un *Zamanımızın Bir Kahramanı* gelmişti, Anastasya'ya anlatmaya başladım.

"İşte bak, uzun zaman önce okumuş olmana rağmen kitaptaki kahramanları gözünde canlandırabiliyor, neler hissettiklerini anlatabiliyorsun. Peki, otuz üç harfin kitapta nasıl, hangi sıra gözetilerek sıralandığını sorsam tasavvur edebilir misin?"

"Hayır. İmkânsız."

"Doğru, gerçekten de çok zor. Demek ki, bu otuz üç harfin mümkün olan tüm birleşimlerinin yardımıyla, duygular da insandan insana aktarılabiliyor. Otuz üç harfe baktıktan hemen sonra sı-

ralarını hemen unutursun fakat duygular, imgeler uzun süre hafızanda kalır. İşte bu işaretleri diziliş kurallarından ayrı olarak, içten sezebilen birisi sıralarını değiştirebilir ve okuyucu da sonradan yazarın ruhunu hissedebilir."

"Dur bir dakika Anastasya. Bana dil öğrenmekle ilgili daha açık, anlaşılır, somut bir örnek verebilir misin lütfen? Beni sonra yazar yaparsın, şimdi farklı dilleri kimden, nasıl öğrendiğini anlat lütfen."

"Büyük dedem" diye cevap verdi Anastasya.

"Bir örnek ver lütfen" diye rica ettim, her şeyi bir an evvel öğrenmek istiyordum.

"Pekâlâ, yalnız heyecanlanma, madem senin için bu kadar önemli, öyle ya da böyle sana anlatmanın bir yolunu bulacağım; tüm dilleri de öğretirim, çok kolay zaten."

"Bizim için bu inanılmaz bir şey Anastasya, bu yüzden açıklamaya çalış diyorum. Sahi, bana tüm dilleri öğretmen ne kadar sürer, söylesene?"

Bana bakarak bir süre düşündü ve şöyle cevap verdi:

"Hafızan günlük sorunlar yüzünden zayıflamış... Epey zaman alır sanırım."

Sabırsızlıkla, "Ne kadar peki?" diye sordum.

"Günlük kullanımları, yani 'merhaba', 'hoşça kal' gibi ifadeleri dört belki de altı aydan önce öğrenemezsin sanırım" diye cevap verdi.

"O kadarcık mı? Neyse Anastasya, sen dedenin bunu nasıl becerdiğini anlat iyisi mi."

"Benimle oyun oynardı."

"Nasıl oynardı, anlat."

"Ne kadar heyecanlısın, rahatla biraz. Neden bu kadar heyecanlandığını hiç anlayamıyorum."

Sonra sakin sakin devam etti:

"Büyük dedem, benimle şakalaşır gibi oynardı. Yanında dedem olmadan, tek başına bana geldiğinde yanıma yaklaşıp yere kadar eğilerek selam verir, birbirimize ellerimizi uzatırdık. Önce elimi hafifçe sıkar, sonra diz çöküp öper ve 'Merhaba Anastasya' derdi. Bir gün yine aynı hareketleri yapıp şefkatle beni süzmeye başladı; dudaklarından abrakadabra gibi birtakım sözler dökülüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım ama büyük dedem anlamsız birtakım şeyler söylemeye devam ediyordu. Dayanamayıp 'Ne oldu dedeciğim, ne söyleyeceğini mi unuttun?' diye sordum. 'Unuttum' diye cevap verdi. Sonra birkaç adım uzaklaştı, biraz düşünüp tekrar yaklaştı ve elini uzattı; ben de uzattım. Diz üstü çöküp elimi öptü. Şefkatle bana bakıyor, dudakları da kıpırdanıp duruyordu ama ağzından tek sözcük çıkmıyordu. Basbayağı korkmuştum. Ona yardımcı olmayı denedim:

'Merhaba, Anastasya!' diye hatırlattım.

'Doğru' dedi büyük dedem ve gülümsedi.

"O anda bunun bir oyun olduğunu anladım, sık sık böyle oyunlar oynardık. Oyun önceleri basitti sonra giderek zorlaşmaya, ilginçleşmeye başladı. Bu oyun üç yaşlarında başlar ve on bir yaşında, oynayanlardan birinin, sadece karşısındakine dikkatle bakarak, herhangi bir dilde sözle ifade etmediği şeyleri anlamaya çalışmasıyla yani bir tür sınavla biter. Böyle bir diyalog, sözlü diyaloglardan çok daha hızlı, üstün ve mükemmeldir. Siz buna, düşünce transferi diyorsunuz. Bunu fantastik âleme ait bir olay sayarsınız fakat zengin bir hayal gücüne ve sağlam bir hafızaya sahip bir insana gösterilen özenli tutumdan ibarettir. Bunun ardında da sadece eksiksiz bilgi alışverişi yapabilme yeteneği değil, insan ruhunu kavramak, bitkiler ve hayvanlar âlemini, genel olarak tüm evreni tanımak yatar."

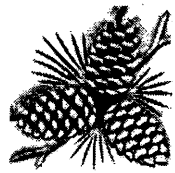
"Bunun bahçede bitki yetiştirmekle ne alakası var Anastasya?"

"Ne demek, ne alakası var? Bir çocuk, bitki dünyasını aynı zamanda evrenin bir parçası olarak tanır ve kendi yıldızıyla, ebeveyniyle ilişkiyi bitkilerin yardımıyla kurar: ebeveynin yardımıyla da gerçeği hızlı ama çok hızlı kavrar ve aynı anda da psikoloji, felsefe ve doğal bilimlerde yani sizin bilimlerde sezgisel olarak gelişmeye başlar. Bu oyun esnasında yapay dünyanın yapay nesnelerinden herhangi biri, örnek için bile kullanılsa çocuğun kafası karışır. Ondan sonra doğanın da evrenin de çocuğa yardımı dokunmaz."

"Daha önce de söyledim Anastasya: Öyle bir çocuk önünde sonunda bir ziraatçı olur. Diğer bilimlerle ilgili şeyleri kimden öğrenecek yahu?"

Ama Anastasya, böyle yetiştirilen bir insanın her bilim alanında çabucak bilgi sahibi olacağında ısrar ediyordu.

16

Uçan Daire mi? Sıradan Bir Şey!

O zaman Anastasya'dan fen bilgisine dair bir örnek göstermesini rica ettim.

"Benden ne istiyorsun, sizin dünyanızdaki her tür sistemin nasıl işlediğini falan mı söyleyeyim?"

"Bizim ünlü bilginlerimizin daha yeni yeni ilgilendikleri bir konudan söz et mesela. Diyelim ki önemli bir bilimsel keşifte bulun."

"Bunu senin için sürekli yapıyorum zaten."

"Sadece benim için değil, bilim dünyamız için de yap, onlar da keşfini onaylasın. Misal, hepsinin çok basit olduğunu kanıtlamak için mühendislik, uzay yolculuğu, atom çalışmaları, araba yakıtlarıyla ilgili bir keşif yap."

"Bu alanlar, sana açıklamaya çalıştığımla kıyaslandığında, nasıl diyeyim, sizin gibi söylersek taş devrine falan ait olur."

"Çok güzel. Bunlar sana göre çok ilkel zira anlamak kolay diyorsun. Senin zekânın benimkinden üstün olduğunu kanıtla, beni buna ikna et o zaman. Misal, söyle bakalım, uçaklarımız, roketlerimiz, sence de eksiksiz, mükemmel değil mi?"

"Hayır. Epey ilkeller, hatta teknolojik gelişimin ilkelliğinin birer kanıtı sanki."

Bu cevap merakımı kamçılamıştı zira Anastasya, ya sıradan bir insanın kavrayabileceğinden çok daha fazla şey biliyordu ya da bir deli gibi düşünüyordu. Ağzını aramaya devam ettim:

"Roketlerimizin, uçaklarımızın neresi ilkelmiş?"

Anastasya, söyleyeceklerine dair bir bilinç uyandırmak ister gibi kısa bir süre sustuktan sonra şöyle cevap verdi:

"Bu tür makinelerinizin hareket sistemleri, istisnasız patlama enerjisine dayanıyor. Daha mükemmel, doğal bir enerji kaynağı bilmediğinizden, inanılmaz bir ısrarla ilkel ve hantal olanı kullanıyorsunuz. Üstelik bu kullanımın tahripkâr sonuçları bile alıkoymuyor sizi. Roketlerinizle uçaklarınızın yerden yükselebileceği mesafe evrensel ölçülerde komik rakamlara tekabül ediyor, dahası ulaşabileceğiniz en üst limit de bu. Bu da düpedüz komik bir şey! Patlama ya da yanma vasıtasıyla hareket eden hantal makinelere uzay gemisi diyorsunuz. Bu gemilerin büyük kısmı da itme sorununu 'çözmek' için tasarlanmış."

"Peki, havada hareket etmek için başka bir ilke var mı?"

"Mesela uçan dairelerin kullandığı ilke" diye cevap verdi Anastasya.

"Ne! Uçan daireleri ve hareket ilkelerini de mi biliyorsun?"

"Elbette biliyorum. Gayet basit ve makul üstelik."

Heyecandan boğazım kupkuru olmuştu; aceleyle:

"Hadi çabuk anlat o zaman Anastasya, yalnız açık anlat" dedim.

"Peki, yalnız heyecanlanma yoksa anlaman güç olacak. Uçan dairenin hareket ilkesinin temeli, vakum enerjisi yaratmaktır."

"O da nesi? Daha açık konuş."

"Kelime dağarcığın çok dar, beni anlayabilesin diye zaten kendi kelime dağarcığımı sınırlandırmak zorunda kalıyorum."

"Dur genişleteyim!" diye yumurtlayıverdim fesatlıkla "*kavanoz, kapak, tablet, hava...*" aklıma gelen bütün kelimeleri saymaya başladım, hatta küfür de ettim. Ama Anastasya sözümü kesti:

"Gerek yok, kendini ifade etmek için kullandığın tüm sözcükleri biliyorum zaten; başka kelimeler de var, başka bir bilgi aktarım yolu da. Onun yardımıyla sana her şeyi bir dakikada açıklayabilirim ama iki saat gerekir. Bu da çok uzun; ben sana daha önemli olan başka bir şey anlatayım."

"Hayır, Anastasya, uçan daireyi, hareket ilkesini, enerji kaynağını anlat. Bunu öğrenmeden, başka bir şey dinlemem."

"İyi o zaman" diye devam etti, "Patlama, katı bir maddenin belli koşullar altında hızla gaz haline dönüşmesi ile meydana gelir ya da reaksiyon sırasında gaz halindeki iki yoğun maddenin, daha seyrek hale dönüşmesidir. Elbette bu anlaşılır bir şey."

"Evet" dedim. "Yakıldığında barutun duman çıkarması, benzinin gaza dönüşmesi gibi."

"Evet, onun gibi. Sen ya da sizin dünyanızdan herhangi biri daha saf düşüncelere ve bunlardan hareketle doğanın sistemlerine hâkim olabilseydiniz, patlamayla bir madde bir anda genleşip gaz haline dönüşebiliyorsa, bunun tam tersi bir sürecin de sadece mümkün değil zorunlu olduğunu anlardınız. Doğada, gaz halindeki maddeleri katı hale dönüştürebilen mikroorganizmalar vardır. Aslında tüm bitkiler de bunu yapabilir, yalnız sürecin hızı ve oluşturdukları katı maddenin yoğunluğuyla boyutları değişkendir.

"Şöyle bir bak etrafına: Bitkiler topraktan özsuları, havadan da nefes alıyorlar ve bunları işleyip katı, üç boyutlu maddeler haline, sözgelimi ağaçlara ya da fıstık kabuğu, erik çekirdeği gibi daha da sert maddelere dönüştürüyorlar. Gözle görülmeyen mik-

roorganizmalar da bunu son derece hızlı, havadan beslenir gibi yaparlar. İşte bir uçan daireyi hareket ettiren, bu mikroorganizmalardır. Beynin mikro hücrelerine benzerler. Yalnız işlevleri daha sınırlıdır. Tek işlevleri harekettir. Bu işlevlerini de çağdaş bir insanın düşünce hızının on dokuz katı bir hızla ve gayet mükemmel yerine getirirler. Uçan dairenin iç tavanında, iki duvarın arasında bulunurlar. Duvarların arasındaki mesafe yaklaşık üç santimetredir. Duvarların alt ve üst yüzeylerinde mikro gözenekler bulunur. Bu gözenekler yardımıyla havayı emen mikroorganizmalar, önce uçan dairenin etrafında bir vakum etkisi yaratırlar. Hava damlacıkları da daha uçan daireyle temas etmeden katılaşmaya başlar, mikroorganizmalar yardımıyla da küçük toplara dönüşürler. Sonra bu toplar, giderek büyüyüp yarım santimetre çapına ulaşır, çözünmeye başlayarak duvarlar arasında, uçan dairenin alt yüzeyine doğru yuvarlanmaya başlarlar ve burada da tekrar gaz haline dönüşürler. Bu çözünme safhasındayken yenebilirler bile."

"Peki, bu uçan daire duvarları hangi maddeden yapılır?"

"Yetiştirilirler."

"Nasıl yani?"

"Neden düşünmek yerine sürekli şaşırıyorsun? Pek çok insan değişik kaplarda, şu mantarı* yetiştiriyor. Suya lezzetli, biraz da ekşimsi bir tat katan bu mantar, bulunduğu kabın şeklini alır. Bu mantar uçan dairelere çok benzer; kendi çevresinde çift duvar yaratır. Sözünü ettiğim mikroorganizmalardan biri bunun suyuna

* Burada sözü edilen mantar, şekerli yeşil çay karışımını fermente ederek Kombuça çayının üretilmesini sağlayan bir bakteridir. Kombuça mantarı küçük krep kümeleri gibi görünür; ya da çok katmanlı yassı bir denizanasına benzer. İçine konduğu kapta, suyun üzerinde yüzer ve kabın şeklini alır. Elde edilen içecek yüzde birden daha az oranda alkol içerir; bağışıklık sistemini güçlendirici etkisi olan şifalı bir içecektir. Rusya'da çok sayıda insan bu mantarı, mutfak pencerelerinin pervazına yerleştirdikleri geniş cam kavanozlarda üretir.

katılırsa, pıhtılaşıp katılaşma süreci başlar; gel gör ki, bu mikroorganizma denen şey irade gücüyle ya da beyin gücüyle de üretilebilir veya daha doğrusu renkli bir hayal gücü kullanılarak oluşturulabilir."

"Sen bunu yapabilir misin?"

"Evet, ama bir tek benim çabam yeterli olmayabilir. Aynı yeteneklere sahip onlarca insanın da katılımı gerekir ki o zaman bile bir yıl sürer."

"Peki, sözünü ettiğin uçan daireyi ve mikroorganizmayı üretecek her şey dünyada mevcut mu?"

"Elbette mevcut. Evrende mevcut olan her şey, dünyada da mevcuttur."

"Bu mikroorganizmalar madem o kadar küçük ve gözle görünmez, uçan dairenin içine nasıl yerleştiriliyor?"

"Üst duvar yetiştirildiğinde, muazzam miktarda mikroorganizmayı, peteğin arıları çektiği gibi kendine çeker. Ama bunun için onlarca insanın iradesinin ortak gücü gerekir. Eh, daha fazla ayrıntıya girmek gereksiz zira yetiştirmeyi bile anlayamıyorsun, hem şimdilik gerekli iradeye, zekâya ve bilgiye sahip insan yok dünyanızda."

"Peki, sen yardım edemez misin?"

"Ederim."

"E, et o zaman."

"Ettim ya zaten."

"Ne yaptın ki?" dedim anlamayarak.

"Çocukları nasıl yetiştireceğinizi anlattım. Başka şeyler de anlatacağım. Sen de bunları insanlara aktaracaksın. Pek çoğu anlayacak, bu yolla yetişen çocuklar da sadece o ilkel uçan daireleri değil, çok daha fazlasını yapmaya yetecek zekâya, iradeye ve bilgiye sahip olacaklar."

"Uçan dairelerle ilgili bunca şeyi nereden öğrendin Anastasya? Yine bitkilerle ilişki kurarak falan mı?"

"Buraya indiler ve ben de uçan dairelerini tamir etmelerine yardım ettim."

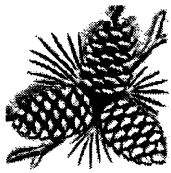
"Bizden zekiler mi?"

"Hiç değil, insan türünden çok geriler hatta; insanlardan korkuyorlar, çok meraklı olmalarına rağmen yaklaşmıyorlar. Başta benden de korktular. Kötü düşünceler gönderdiler. Tüm güçlerini buna harcadılar hatta. Beni korkutmaya, şaşırtmaya çalıştılar. Onları güçlükle yatıştırdım."

"İnsanın henüz yapamadıklarını yapabiliyorlarsa nasıl daha zeki olmazlar?"

"Bunda şaşacak ne var? Arılar da doğal maddeler kullanarak inanılmaz havalandırma ve ısıtma sistemleri inşa ediyorlar ama bu, insandan daha zeki oldukları anlamına gelmez. Evrende, Tanrı haricinde insandan daha zeki hiç kimse ve hiçbir şey yoktur."

17

Süper Bilgisayar Beyin

Bir uçan daire yapma imkânı, epey ilgimi çekmişti. Hareket ilkesine bir hipotez gözüyle bakıldığında bile yeni bir şey gibi duruyordu. Fakat bir uçan dairenin işleyişi epey karışık ve biz dünyalılar için öncelikli bir konu değil.

Bu yüzden, hemen anlayacağım bir şeyler duymak istedim. Bu "bir şeyler"in ille de bilimsel araştırmalarla ilgili olması gerekmiyordu, hayatımıza hemen uygulanabilir, tüm insanlık yararına olması daha iyiydi hatta. Anastasya'dan, medeniyetimizin önemli sorunlarından herhangi birine çözüm bulmasını rica ettim. Buna razı oldu ama şunu da sordu:

"Yalnız sorunu biraz daha açmalısın. Ne istediğini bilmeden nasıl yardım edeceğim?"

En güncel sorunları düşünmeye başladım: "Günümüzde, büyük şehirlerin çok ciddi bir çevre kirliliği sorunu var Anastasya. Bu şehirlerde nefes almak bile çok zor."

"İyi de kendiniz kirletiyorsunuz."

"Tamam, biliyorum. Devamını da dinle ama ne olur bu konuda felsefe yapmaya, daha temiz yaşamamız, daha çok ağaç dikmemiz gerektiği gibi şeyler söylemeye başlama. Sorunu olduğu gibi kabul et ve bir çözüm söyle... Mesela, öyle bir şey yapalım ki şehirlerin havasını yüzde elli temizlesin ama devlet hazinesine, belediyelere yük olmasın. Bulacağın çözüm her açıdan makul, çoğunluğun benimseyeceği, benim ve diğer insanların anlayabileceği bir şey olsun."

"Peki denerim" diye cevap verdi Anastasya. "Tüm şartların bu kadar mı?"

Anastasya'nın zekâsıyla yeteneklerinin, bizimkilerden çok daha üstün olduğunu düşünüp sorunu daha karışık hale getirmeyi denemek için şunu ekledim:

"Çözümün, kâr da getirsin."

"Kime?"

"Bana ve ülkeme. Madem Rus topraklarında yaşıyorsun, tüm Rusya'ya getirsin."

"Yani, para mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Peki ne kadar?"

"Kâr, para asla yetmez Anastasya. Bana bu seferi tamamlayıp bir yenisine başlayacak kadarı yeterli, Rusya'yaysa..."

Bir süre düşündüm... Anastasya'da bizim uygarlığımızın maddi zenginliğine dair bir ilgi uyandırmaya çalışsam acaba ne olurdu?

"Kendin için hiç istemez misin?"

"Benim her şeyim var" diye cevap verdi.

Birden aklıma bir fikir geliverdi; ilgisini nasıl çekeceğimi bulmuştum.

"Bulacağın çözümle o kadar çok para kazandır ki, tüm o gözde daçniklerin, yani tüm Rusya'nın bahçıvanları, tohumları bedava ya da asgari fiyattan alsın."

"Harika!" diye haykırdı Anastasya. "Çok iyi düşündün. Hemen deneyeceğim, tabii hepsi bu kadarsa. Çok hoşuma gitti! Tohumlar... Bir şeyler daha eklemeyecek misin?"

"Hayır, Anastasya, haydi başla."

Sorundan, özellikle de daçniklerin bedava tohum alması kısmından hoşlandığını hissediyordum. Ama o esnada, onun yeteneklerine sahip bile olsa kimsenin havayı temizlemesinin mümkün olmadığından emindim; mümkün olsa, onlarca bilimsel kurumumuz çoktan bu sorunu çözerdi.

Anastasya enerji doluydu; kollarını açarak otların üzerine uzanmıştı ama her zamanki kadar sakin değildi. Uçları göğe dönecek şekilde kıvrılmış parmakları bir kıpırdanıp bir hareketsiz kalıyor, kapalı gözkapakları da sürekli titriyordu.

Bu şekilde yirmi dakika kadar yattıktan sonra gözlerini açtı ve doğrulup oturdu.

"Sorunu belirledim. Ne kâbus ama."

"Neyi belirledin, neresi kâbus?"

"En büyük zararı veren, sizin araba dediğiniz şeyler. Büyük şehirlerde çok fazla araba var ve her birinden sağlıksız, insana zararlı gazlar yayılıyor. En korkuncu da bu gazların toprağa ve havaya karışması. Arabalar hareket ettikçe gazları havaya yayıyor ve insanlar da bu zararlı karışımı soluyorlar; sonra gazlar otların, ağaçların üzerine çöküp hepsini kaplıyor. Bu da çok kötü, insanların ve bitkilerin sağlığına çok zararlı."

"Elbette zararlı. Herkes bunu bilir ama hiç kimse, hiçbir şey yapamaz. Sokakları yıkayan makineler var ama onlar da işe yara-

mıyor. Hiç de yeni bir şey, özgün bir temizleme çözümü bulmadın yani Anastasya."

"Öyle de, demin yalnızca sorunun temelini buldum, şimdiyse üzerine düşünüp inceleyeceğim. Uzun süre, muhtemelen bir saat kadar yoğunlaşmam gerekecek çünkü böyle bir sorunla hiç uğraşmamıştım. Canın sıkılmasın, ormanda şöyle bir dolaş ya da..."

"Sen düşün, ben oyalanacak bir şey bulurum."

Anastasya kendi içinin derinliklerine gömüldü. Bir saat ormanda dolaşıp döndüğümde, Anastasya'nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade var gibime geldi ve şöyle deyiverdim:

"Gördün mü Anastasya, bu konuda senin beynin bile bir şey yapamıyor. Sıkma canını, onca bilimsel kurumumuz, enstitülerimiz de bu konu üzerinde çalışıp tıpkı senin gibi yalnızca kirliliğin sebebini tespit edebiliyor. Şimdilik onların elinden de bir şey gelmiyor."

Biraz özür diler gibi:

"Mümkün olan her yolu düşündüm ama hızla yüzde elli temizlemeyi başaramadım" dedi.

Dikkat kesilmiştim; yine de birtakım çözümler bulmuştu galiba.

"Ne kadarını temizleyebildin ki?" diye sordum.

İç geçirdi.

"Çok değil. Sadece yüzde otuz beş kırk kadarını."

Kendimi tutamayarak, "Ne?!" diye bağırdım.

"Çok az, değil mi?" diye sordu Anastasya.

Boğazım kurumuştu, uydurmadığını, oranı da abartmadığını, düşürmediğini seziyordum. Heyecanıma hâkim olmaya çalışarak şöyle dedim: "Gel şartları değiştirelim, varsın yüzde otuz beş olsun. Sen ne bulduğunu anlat bana hemen."

"Arabaların bu iğrenç dumanı sadece yaymaması değil, toplaması da gerekli."

"Nasıl olacak o, söylesene!"

"Arabaların önündeki çıkıntıya ne diyordunuz?"

"Tampon" diyerek ona yardımcı oldum.

"Hah tampon. İşte onun içine ya da altına, üstü delikli küçük bir kutucuk koymak gerek; ama havanın çıkması için altı da delikli olmalı. Araba hareket ederken kirli havadaki su damlacıkları bu ön deliklerden girecek, içeride temizlendikten sonra da arka deliklerden çıkacak, böylece havanın yüzde yirmisi temizlenmiş olacak."

"Peki, senin yüzde kırk nereden çıktı?"

"Şimdi bu yolla tüm hava bir anda temizlenmiyor sadece her gün her yerde kullanılırsa kirlilik giderek azalır. Hesapladım, bu kutucuklar sayesinde, tabii tüm arabalara takılırsa, kirlilik bir ayda yüzde kırk oranında azalır. Yalnız diğer faktörler de etkilerse, kirlilik sonradan azalmaz."

"Peki, bu kutuların boyutları nedir, içlerinde ne olmalı, kaç delik bulunmalı, delikler arasındaki mesafe ne kadar olmalı?"

"Kutuları tüm arabalara tek tek benim bağlamamı da ister misin Vladimir?"

Anastasya'nın da bir mizah duygusu olduğuna ilk kez şahit oluyordum; gözümde arabalara kutuları bağlarken canlandırınca kahkahalarla güldüm. Neşem ona da bulaşmıştı; gülerek açıklıkta dönmeye başladı.

Gerçekten de basit bir fikirdi; gerisini teknoloji hallederdi. Anastasya olmaksızın bunun nasıl yapılacağını gözümde canlandırmaya çalıştım: Bir iki resmi kararname çıkarılması, trafik denetimlerinin arttırılması, filtrelerin benzin istasyonlarında eskisiyle değiştirilmesi, kontrol pulları ve saire. Emniyet kemerleri gibi genel bir çözümdü işte.

Bir imzayla tüm otomobillere emniyet kemeri takılmıştı. Buradaysa yine bir imzayla hava temizlenecekti. İmalatçılar kutu si-

parişleri için birbiriyle yarışacak, fabrikalar kurulacak ve en önemlisi hava temizlenecekti...

Neşeyle dans ederek dönüp duran Anastasya'ya döndüm:

"Dur bir dakika. Kutuların içinde ne olmalı?"

Dönmeye ara vermeden, "Kutuların içinde... kutuların içinde... Kendin biraz düşün. Aslında cevap çok basit" diye cevap verdi.

"Peki benim için ve daçniklerin ucuza tohum alması için gereken para nasıl gelecek?"

Bu kez durdu.

"Ne demek nasıl? En makul fikri bulmamı istedin ben de sana en makulünü buldum işte. Dünyanın tüm büyük şehirlerinde bu kutular kullanılacak ve bu fikir için Rusya'ya öyle çok para ödeyecekler ki tohumlar bedava alınabilecek ve sen de payını alacaksın. Yalnız sen, payını belli koşullarda alabilirsin."

O anda bu belli koşullar sözüne dikkat etmedim zira hâlâ başka ayrıntıları düşünüyordum:

"Yani patentini almak gerek, değil mi? Peki kim isteyerek para öder?"

"Neden ödemesinler? Öderler, hatta dur sana yüzdeyi de ayarlayayım. Üretilen kutulardan Rusya'nın payı yüzde iki, seninkiyse binde bir olacak."

"İyi de neye göre ayarlıyorsun? Bazı konularda iyisin tamam da, iş konusunda hiç bilgin yok. Kimse buna isteyerek para ödemez. Hatta sözleşme imzalasalar da ödemezler. Borçlarını ödemekten kaçanların ne kadar çok olduğunu bir bilsen. Tahkim mahkemelerinde müthiş bir yoğunluk var. Tahkim mahkemesi nedir biliyor musun?"

"Tahmin ediyorum. Yalnız bu durumda düzenli öderler. Ödemeyi reddeden, kendisini mahveder. Yalnızca dürüst olanlar gelişir."

"Nasıl kendisini mahvedecek ki, yoksa sen mi ilgileneceksin bununla?"

"Amma da yaptın... Aman... Kendileri, daha doğrusu dolandırıcıların çevrelerindeki koşullar mahvedecek."

O anda aklıma bir şey takılıverdi: Anastasya'nın yalan söyleyemeyeceğini, kendisinin dediği gibi doğal sistemlerin hata yapmasına izin vermeyeceğini göz önünde bulundurursak, böyle bir açıklama yapmadan önce beyninde, muazzam işlemler ve aritmetik hesaplar yapmış, projesine insanları da dâhil ettiğinden sayısız psikolojik faktörü de dikkate almış olmalıydı. Yani bizim dilimizle söylersek, havanın temizlenmesi gibi zor bir soruna çözüm üretmekle kalmamış, detaylı bir iş planı da hazırlamıştı, hem de yaklaşık bir buçuk saat içinde. Birkaç ayrıntıyı daha öğrenmek için sorularıma devam ettim:

"Söylesene Anastasya, havanın yüzde kaçının temizleneceğine dair aklından hesaplar yaparken arabalara takılacak kutulardan, filtre vb. değişimlerinden ne kadar gelir elde edileceğini de hesapladın mı?"

"Ayrıntılı hesaplar yaptım elbette ama sadece beynimin yardımıyla değil..."

"Dur! Sus bir dakika. İzin ver düşüncelerimi söyleyeyim. Söyle bakalım, dünyanın en mükemmel bilgisayarlarıyla mesela Japon ya da Amerikan bilgisayarlarıyla yarışabilir misin?"

"Böyle bir şey ilgimi çekmez" diye cevap verdi ama hemen ardından, "Bu çok ilkel ve bir açıdan beni aşağılayıcı bir şey" diye ekledi, "Bilgisayarla kıyaslanmak, şey gibi... nasıl basitçe açıklayayım sana... Bu, bir protezi, el ya da ayaklarla kıyaslamak gibi bir şeydir; tam olarak protezi değil de onun bir parçasını. Bir bilgisayarda en önemli parça eksiktir. Duygu."

Bizim dünyamızda bilgisayarlarla satranç oynayanların toplumda akıllı ve saygın kimseler sayıldığını anlatarak tam aksini kanıtlamaya çalıştım. Fakat hiçbir savım onu ikna etmeyince, kendisini, bana ve diğer insanlara bir iyilik edip, insan beyninin ya-

pabileceklerini göstermeye davet ettim. Kabul etti ve ben de konuyu biraz daha belirginleştirmeye çalıştım:

"Yani, bir Japon bilgisayarıyla problem çözmede yarışmaya hazır olduğunu resmen açıklayabilirim, öyle mi?"

"Neden Japon bilgisayarı?" diye sordu Anastasya.

"Çünkü dünyanın en iyisi sayılır."

"Yok canım? İyisi mi hepsiyle aynı anda yarışayım da bir daha böyle bir işe girişmemi isteme benden."

Keyifle, "Harika!" dedim. "Hepsiyle yarış bakalım, yalnız soruyu hazırlamamız gerek."

Anastasya isteksiz bir tavırla, "Pekâlâ" dedi. "Fakat soru hazırlamakla vakit kaybetmemek için, başlangıç olarak az evvel bana sorduğun soruyu çözsünler, bakalım benim çözümümü doğrulayacaklar mı çürütecekler mi? Çürütürlerse kendi çözümlerini üretsinler. İnsanlar ve hayat da hakemlerimiz olsun."

"Harikasın Anastasya! Aferin! Yapıcı bir öneri. Peki, çözmeleri için ne kadar süre vermeli dersin? Senin bir buçuk saatin onlara yetmez sanırım, gel üç ay verelim."

"Hadi üç ay olsun."

"İsteyen herkesi hakem yapmayı öneriyorum. Hakem sayısı çok olursa, kimse yargılarını kendi yararına kullanamaz."

"Öyle olsun ama seninle çocuk eğitimi hakkında biraz daha konuşmak istiyorum..."

Anastasya, çocuk eğitimini çok önemsiyor ve bu konuda daima keyifle konuşuyordu. Onu bilgisayarlarla yarıştırma girişimim hiç ilgisini çekmemişti. Yine de rızasını aldığıma sevinmiştim. Şimdi çağdaş bilgisayar üreticilerini, yukarıda sözünü ettiğimiz sorunun çözümünde Anastasya'yla yarışa davet etmek istiyordum.

Kesinleştirmek için, "Peki kazananın ödülü ne olsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey istemiyorum!" diye cevap verdi.

"Neden sadece kendi adına konuşuyorsun ki? Zaferinden emin misin yani?"

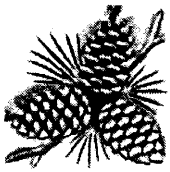
"Elbette, ben insanım."

"Eh, peki. O zaman, senden sonraki sırayı alacak firmaya ne öneriyorsun?"

"İlkel bilgisayarlarını daha iyi hale getirmelerine yardım ederim."

"Anlaştık!"

18

Yaşam O'ndaydı ve Yaşam İnsanların Işığıydı

Yuhanna İncili

Ricam üzerine Anastasya beni, dedesiyle büyük dedesinin sözünü ettiği çınlayan sedire bakmaya götürdü. Açıklıktan biraz uzaklaşmıştık ki ağacı gördük. Yaklaşık kırk metre boyunda, yanındaki diğer ağaçlardan biraz daha uzunca bir ağaçtı ama asıl farkı tepesinin, ikonalardaki azizlerin başlarındaki haleyi andıran bir ışıkla çevrili olmasıydı. Durağan bir halde değildi, sürekli titreşiyordu. En tepesinde de incecik bir ışık, göğün sonsuzluğuna uzanıyordu.

Muhteşem, büyüleyici bir görüntüydü.

Anastasya'nın sözünü dinleyip avucumu gövdesine bastırdım ve bir çınlama ya da çıtırtı duydum; bir yüksek gerilim hattının altında duyduğumuz sesi andırıyordu, yalnız daha tizdi.

Anastasya, "Bunu şans eseri bulan benim; bak, biriktirdiği enerjiyi evrene gönderiyor, sonra da dünyaya saçıyor" diye açıklamaya başladı. "Kabuğundaki çiziklere bak, gördüğün o dişi ayı yaptı; ilk dala kadar çıkmaya zorladım da onu. Ensesindeki tüylere yapışmıştım. Böğüre böğüre de olsa tırmandı. İlk dalına ulaştıktan sonra tepesine kadar tırmandım. Orada da, aklıma gelen her şeyi deneyerek iki gün geçirdim: Kabuğunu okşadım, göğe doğru bağırdım ama hiçbiri işe yaramadı.

"Sonra dedemle büyük dedem geldi. Sahneyi düşünebiliyor musun? Aşağıda durup sert bir tavırla yanlarına inmemi istediler. Ben de, sedirle ne yapmak gerektiğini söylemelerini istiyordum. Çınlayan sedirin insanlarca kesilmesini istemiyordum çünkü. Ama söylemediler. Oysa bildiklerini hissediyordum. Kurnaz dedem, daha önce bağlantı kurmayı başaramadığım bir kadınla bağlantı kurmama yardım edeceğine söz vererek bana oyun oynamaya bile kalkıştı.

"O kadına yardım etmeyi çok istiyordum. Dedeciğim, daha önce kadın için çok zaman harcayıp diğer işlerimi boşlamama kızmıştı. Oysa bu konuda yardımı dokunmayacağını biliyordum zira büyük dedem, dedemden gizli olarak bana yardım etmeyi denemiş fakat başaramamıştı.

"Sonunda dedemin sabrı taştı: Eline bir dal alıp havada sallayarak sedirin etrafında koşturmaya başladı; bir yandan da bağırarak ailenin en aptalı olduğumu, yaptığımın mantığa sığmadığını, bilgece öğütleri hiç dinlemediğimi ve sopayla gerime vura vura beni eğiteceğini söylüyordu. Elindeki dalı sallayıp durmayı da ihmal etmiyordu. Onu öyle görmek öyle komikti ki büyük dedem bile gülüyordu. Ben de kahkahalar atıyordum. Bu sırada istemeden tepedeki bir dalı kırıverdim ve kırılan yerden bir ışık fışkırdı. Sonra büyük dedemin ciddi, sert ama aynı zamanda yalvaran sesini duydum:

'Sakın daha fazla dokunma yavrum, dikkatle aşağı in; elinden geleni yaptın zaten.'

"Sözünü dinleyip aşağı indim. Büyük dedem sessizce bana sarıldı, titrediğini hissetmiştim; sonra sediri gösterdi, ağacın tüm dalları ışıldamaya başlamıştı ve sonunda tepesinde küçük bir ışın belirip göğe yükseldi. Beş yüz yıldır biriktirdiklerini ışığıyla insanlara ve dünyaya iade eden çınlayan sedir artık parlamıyordu. Büyük dedem, o küçük ışının göğe doğru bağırdığım ve yukarıda gülerken kazara kırdığım dalın yerinde oluştuğunu açıkladı. Kırık dalın yerinden çıkan ışında öyle çok enerji ve bilgi varmış ki, dokunsam beynim patlarmış; annemle babam da bu yüzden ölmüşler..."

Anastasya avuçlarını ve yanağını, kurtardığı çınlayan sedirin güçlü gövdesine bastırarak bir süre sustu, sonra hikâyesine devam etti:

"Annemle babam da bunun gibi bir çınlayan sedir bulmuşlar. Yalnız annem farklı şeyler yapmış zira bilmiyormuş... Yandaki küçük ağaçlardan birine tırmanıp sedirin alt dallarına ulaşmaya çalışmış ama dalı tutunca yarısı kırılmış ve çıkan ışın da üstüne gelmiş. Kırık dal yere yönelmiş ve ışın bu yüzden toprağa gelmiş. Bu da çok kötüdür; böyle bir enerjinin toprağa geçmesi çok zararlıdır... Babam geldiğinde ışını ve bir eli cansız aşağı sarkan, dala asılı kalmış annemi görmüş. Diğer eliyle çınlayan sedirin kırık dalını tutuyormuş.

"Babam her şeyi anlamış elbette. Çınlayan sedirin tepesine dek tırmanmış. Dedemle büyük dedem, onun en tepedeki dalları kırdığını görmüşler ama kırdıkları ışıldamazken aşağıdakilerin parlaklığı gittikçe artmaya başlamış. Büyük dedem, babamın, biraz daha kalırsa asla aşağı inemeyeceğini ve tepeden çıkması gereken ışının da asla oluşmayıp aşağıya yönelmiş küçük ışının giderek şiddetleneceğini anladığını söyledi. Yukarıya yönelmesi gereken ışın, ancak babam yukarı bakan en büyük dalı kırdığında belirmiş. Ama parlamaya başlamayınca dalı eğip kendisiyle birlikte yukarı yöneltmesi gerekmiş.

"Işın fışkırınca babam elini çekmeyi başaramamış ve ışın da göğe yükselivermiş; sonra da hale oluşmuş.

"Büyük dedem, ömrünün son anlarında babamın beyninin muazzam bir enerji ve bilgi akımına maruz kaldığını ve bir şekilde daha önce edindiği diğer tüm bilgileri beyninden sildiğini söyledi; bu da ona, beyni patlamadan hemen önce eliyle dalı yukarı yöneltmek için zaman kazandırmış."

Anastasya bir kez daha sedirin gövdesini okşayıp yanağını bastırdı ve susup, gülümseyerek sedirin çınlamasını dinlemeye başladı.

"Anastasya, sedir fıstığından çıkarılan yağın sağaltıcı etkisi, bir sedir parçasından daha güçlü müdür yoksa zayıf mı?"

"Aynıdır. Fıstıklar doğru zamanda toplanır ve sedire de doğru davranılırsa tabii. O zaman kendisi bile verir."

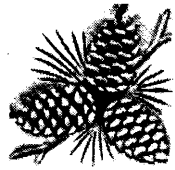
"Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Anlatır mısın peki?"

"Tamam. Anlatırım."

19

Dünya Görüşünü Değiştirmek Gerek

Anastasya'ya, dedesiyle çekişmesine neden olan kadınla ne işi olduğunu, neden hiç bağlantı kuramadığını ve bunun neden bu kadar gerekli olduğunu sordum.

"Dinle Vladimir" diye başladı, "İki insanın, hayatlarını manevi eğilimlerine uyarak birleştirmesi çok önemlidir. Maalesef, temelde her şey bedensel arzuyla başlar. Mesela güzel bir kız gördüğünde onunla yakınlaşmak istersin. Henüz ruhunu görmemişsindir oysa. İnsanların kaderleri, temelde bedensel arzuyla kesişir sıklıkla. Oysa arzu çabucak geçer ya da başkasına kayar. O zaman insanları birbirlerine bağlayan nedir?

"Birlikte gerçek mutluluğa ulaşacağın, ruh eşini bulmak o kadar da zor değildir, hem de teknolojik dünyanızdaki onca engele rağmen. Bağlantı kurmaya çalıştığım kadın da büyük bir şehirde yaşıyor, hep aynı yerlere, herhalde işe gidiyor. Ona gerçek mut-

luluğu tattıracak, daha da önemlisi birlikte, dünyaya büyük yararı dokunacak bir çocuk yapabilecekleri, ruh eşi olan bir adamla da hep bu gittiği yerde ya da yolunun üstünde karşılaşıyor. Bizimkinde olduğu gibi onlar da bir dürtüyle böyle bir çocuk yapabilir Vladimir. Ama bu adam, kadına açılmayı denemiyor bile ve bu kısmen kadının da suçu. Düşünsene, adam kadının yüzüne bakınca ruh eşini görürken, kadın üzerinde bakışları sezer sezmez, "kazara" olmuş gibi eteğini yukarı çekiyor. Ya da buna benzer bir şey yapıyor. Bu yüzden adamın içinde cinsel arzular uyanıyor ama kadını tanımadığından, bu duygularını bastırmak amacıyla daha yakın ve kolay ulaşılır olan bir başkasına gidiyor.

"Bu kadına ne yapacağını fısıldamaya çalıştım ama ona ulaşmayı başaramadım zira beyni bir anlığına dahi bilgiye açılmıyor. Sürekli günlük sorunlarla meşgul. Düşünsene, bir keresinde yirmi dört saat boyunca onu izledim. Öyle korkunçtu ki! Sonra da dedem beni daçniklere daha az zaman ayırmakla, dikkatimi dağıtmakla suçladı; kendi alanımın dışına karışmamalıymışım.

"Uyanır uyanmaz kadının aklına gelen ilk şey ne yiyeceği oluyor; yeni bir günün başlayışına sevindiği falan yok. Ama yiyecek yoksa ya da sabahları suratlarınıza sürdüğünüz o krem, boya gibi şeyler yoksa üzülüyor. Sürekli bunları nasıl elde edeceğini düşünüyor. Her zaman acelesi var, sanki onsuz hareket etmezlermiş gibi şu ya da bu ulaşım aracını yetişmek için durmadan koşuşturuyor.

"Sürekli gittiği o yerde de kafasını, nasıl diyeyim, bence bir sürü ıvır zıvırla dolduruyor. Bir yandan da yüzüne, kendisine verilen işle meşgulmüş gibi bir ifade vermeye çabalıyor. Aynı anda da kız arkadaşlarından ya da tanıdıklarından birinden ne kadar nefret ettiğini düşünüyor. Ha bu arada çevresinde konuşulanlara kulak kabartmaktan da geri durmuyor. Düşünsene, kurulmuş zemberek gibi her gün aynı şeyleri yapıyor.

"Eve dönerken birisi ona bakarsa neredeyse mutlu bir kadın tavrı takınıyor. Oysa tek düşündüğü boyalar; mağazalarda da el-

biseleri, ilk olarak da çekiciliğini ortaya çıkararak bir mucize yaratacağına inandıklarını inceliyor ama onun durumunda tam tersi olur. Eve döndüğünde de ortalığı toplamaya başlıyor. Televizyona bakarken dinlendiğini sanıyor ve sonra da yemekle uğraşmaya başlıyor; ama burada en önemlisi, bir anlığına da olsa iyi bir şey düşünmesi. Uyumak için yatağına uzandığında dahi günlük sorunlar zihnini kurcalıyor.

"O gün içerisinde bir dakikalığına bile bu sorunlardan kendini kurtarsaydı, ben de bir yolunu bulup..."

"Dur biraz Anastasya, ona bakınca ne görüyorsun, dış görünüşü, elbiseleri nasıl ve o adamın yanındayken ne düşünmesi gerekir? Adamın ona açılması için ne yapmalı?"

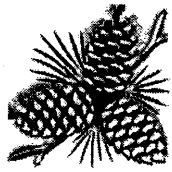
Anastasya her şeyi en ufak ayrıntısına dek anlattı. Fakat buraya sadece, bana göre ana fikri aktaracağım.

"Dekoltesi olmayan, diz altına dek uzanan, beyaz yakalı yeşil bir elbise giymeli, hemen hemen hiç makyaj yapmamalı ve konuştuğu insanı dikkatle dinlemeli."

Bu kadar basit bir açıklama duyunca, "Hepsi bu mu?" diye sordum.

"Bu basit şeyleri yapmak epeyce güç aslında. Doğru elbiseyi seçmek, farklı bir makyaj yapmak ve karşısındaki insana samimi bir ilgiyle bakabilmek için dünya görüşünü değiştirmeli."

20

Ölümcül Günah

"Sana bir şey daha anlatmam lazım, Vladimir, banka hesabında çok paran olduğunda, paranı çekme şartlarını..."

"Anlat bakalım Anastasya, hoş bir işe benziyor" diye cevap verdim.

Ama anlattıkları beni perişan etti... Anlattıklarına bir bakıp kendiniz karar verin:

"Banka hesabından para çekmeden önce şu şartları yerine getirmelisin: İlkin, paranı çekmeden önce üç gün boyunca içki içme. Bankaya gittiğinde, baş sorumlu, iki tanığın huzurunda, o özel aygıtınızı kullanarak bu şartı yerine getirip getirmediğini kontrol etsin. Bu şartı yerine getirmişsen, ikincisine geçebilirsin: Yine tanıklar huzurunda, baş sorumlunun önünde en az dokuz defa eğilmelisin..."

Bu sözlerdeki manayı daha doğrusu manasızlığı kavrayınca yerimden sıçradım, Anastasya da ayağa kalktı. Kulaklarıma inanamadığımdan bir daha sorayım dedim:

"Önce alkol almamalıyım, sonra da tanıklar huzurunda en az dokuz defa eğilmeliyim öyle mi?"

"Evet" diye cevap verdi Anastasya. "Her eğilişinde de hesabındaki paradan en fazla bir milyon ruble vermeliler tabii güncel değerinden."

İçim öfke ve sıkıntıyla dolmuştu.

"Neden bunu söyledin? Neden? Öyle iyi hissediyordum ki kendimi. Sana inanmıştım. Söylediklerinde ve yargılarında epey doğruluk payı ve mantık olduğunu düşünmeye de başlamıştım. Ama sen... Şimdiyse şizofren, geri zekâlı bir orman kaçkını olduğundan eminim! Şu son söylediklerinle her şeyi bir kalemde silip attın. Sözlerinin en ufak bir manası olmadığı gibi arkasında herhangi bir mantık kırıntısı bile yok, üstelik sadece ben değil, herkes böyle düşünür. Ha... Kitaba bu şartlarını da koymamı ister misin?"

"İsterim."

"Tam bir kaçık. Ya bankalar, onların da bir emir ya da kararname yazmasını ister misin?"

"Hayır. Kitaptan okuyunca hepsi sana böyle davranır zaten. Aksi takdirde batarlar."

"Ah Tanrım!!! Üç gündür bu yaratığı mı dinliyordum ben? İstersen bankanın baş sorumlusu da tanıklar huzurunda benimle beraber eğilsin, ne dersin?"

"Senin gibi davranması iyi olurdu. Büyük yararı da olurdu elbette ama bu hareketi onun için değil, sadece senin için tasarladım."

"Yani bu iyiliği bir tek benim için mi yaptın? Beni ne kadar komik bir duruma düşüreceğini hayal edebiliyor musun peki? İşte kaçık bir münzeviye sevdalanmanın sonu böyle olur! Böyle hiçbir şey elde edemezsin, ne kadar tasarlarsan tasarla hiçbir ban-

ka bana bu koşullarda hizmet vermeyi kabul etmez. Eh be, uçmuşsun sen... Otur ormanında, istediğin kadar eğil dur."

Fakat Anastasya kaldığı yerden devam ediyordu: "Sen yönlendirmesen de bankalar kabul edip sana hesap açar, elbette sadece dürüst çalışmak isteyen bankalar; üstelik yaparlarsa insanların güvenini ve daha çok müşteri kazanırlar."

İçimdeki öfke gittikçe artıyordu. Kâh kendime kızıyordum kâh Anastasya'ya. Ne diye her dediğini dinlemiş, anlamaya çalışmıştım ki, basbayağı yarı deliydi işte. Anastasya'ya en hafif tabiriyle kaba şeyler söylemeye başladım...

Sırtını bir ağaca yaslamış, başını hafifçe öne eğmişti. Bir elini göğsüne bastırmış, diğerini de hafifçe yukarı doğru sallıyordu.

Bu hareketi hatırladım. Başıma kötü bir şey gelmemesi için, her defasında çevremizi saran doğayı böyle yatıştırmaya çalışıyordu; bu defa neden yatıştırmaya çalıştığını da biliyordum.

Anastasya'ya söylenen her kötü ya da kaba söz, kırbaç yemiş gibi canını yakıyor, irkilmesine neden oluyordu.

Birden sustum. Anastasya'ya arkamı dönerek tekrar yere oturdum; bir an önce sakinleşmeye, onunla artık tek kelime dahi etmeden nehir kıyısına dönmeye karar vermiştim ama arkamdan sesini duyunca biraz şaşırdım zira ses tonu hiç de kırgın ya da sitemkâr değildi:

"Bak Vladimir, tüm kötü şeyler insanın başına, sırf kendisi yüzünden, manevi âlemin kurallarını çiğnediği ve doğayla bağını kopardığı an gelir.

"Karanlık güçler, sizin teknolojik dünyanızın çekiciliğiyle insanı her an yoldan çıkarmaya, basit gerçekleri ve ta kutsal kitapta konmuş kuralları çiğnemeye zorlar. Sık sık da başarılı olurlar.

"Gurur, insanın ölümcül günahlarından biridir. İnsanların çoğu da bu günaha meyillidir. Sana bu günahın ne kadar zararlı olduğunu anlatacak değilim. Evine döndüğünde, istersen aydın insanlardan bu konuda daha fazla bilgi alabilirsin, şimdilik sade-

ce şunu söyleyeceğim: Aydınlığın karşıtı olan karanlık güçler, sürekli bu günahın insanın içinde kalmasına çalışır ve bunun için kullandıkları başlıca araçlardan biri de paradır. Zaten parayı da onlar icat etmiştir. Para, bir tür yüksek gerilim hattıdır. Karanlık güçler bu icatlarıyla övünür; hatta, parayı icat ettikleri için kendilerini, aydınlık güçlerden üstün sayarlar. Paranın yardımıyla da insanı gerçek görevinden uzaklaştırırlar.

"Bu binlerce yıllık büyük çatışmanın merkezinde insan vardır. Ama senin de bu günaha kapılmanı istemiyorum.

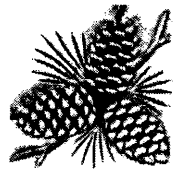
"Elbette sadece açıklamalarla bu günahın üstesinden gelinmeyeceğinin farkındayım. Zira insanlık bin yıllık açıklamaları bile anlamıyor, bu günaha nasıl karşı koyacağını kavrayamıyor. Doğal olarak sen de anlayamazsın. İşte bu yüzden seni, ruhunu, bu ölümcül günahın zararlarından kurtarmak istedim. Karanlık güçlerin mekanizmasını bozacak ya da tersine çalışmasını sağlayarak günahın kökünü kazıyacak, sana özel bir davranış tasarladım. Bu yüzden çok kızdılar. Öfkelerini sana da geçirdikleri için bana bağırmaya, kırıcı şeyler söylemeye başladın. Benim de sana kızmamı istiyorlardı ama böyle bir şeyi asla yapmam. Ama bu sayede buluşumun hedefine ulaştığını anladım; artık karanlık güçlerin binlerce yıldır kusursuz çalışan mekanizmasının nasıl bozulacağını gayet iyi biliyorum. Şimdilik sadece senin için yaptım ama diğer insanlar için de bir şeyler bulurum...

"Hem o alkollü zehirden daha az içmenin, kibirli, inatçı bir insan olmamanın neresi kötü? Neden öfkeleniyorsun? Elbette için gururla dolu olduğu için."

Birden sustu; bense şöyle düşünüyordum: *İnanılmaz ama beyni, bankada eğilip durmak gibi tamamen manasız ve komik bir duruma bile derin manalar yüklüyor; doğrusu, bir parça mantıklı gibi. Sakin kafayla bir daha düşünmek gerek.*

Anastasya'ya duyduğum tüm öfke geçmiş, yerini bir parça suçluluk duygusu almıştı ama o anda özür dilemedim; ona dönüp barışmayı teklif ettim.

21

Cennete Dokunmak

"Kafan beni anlamaya çalışmaktan yoruldu, oysa daha bir sürü şey söylemek istiyordum. En çok da... Yok, senin dinlenmen lazım. Gel bir süre oturalım."

Otların üzerinde oturduk. Anastasya beni omuzlarımdan tutup kendine çekti. Başımın arkasını göğsüne bastırınca bir sıcaklık hissettim.

Alçak sesle, "Benden korkma, gevşe biraz" dedi ve benim için daha rahat bir pozisyon yaratmak için yere uzandı. Bir elini tarar gibi saçlarıma daldırdı, diğer elinin parmak uçlarıyla da alnımı, şakaklarımı hızlı hızlı ovmaya başladı. Ara sıra da kafamın farklı bölgelerine hafifçe tırnaklarını batırıyordu. Tüm bunlar beni rahatlatmış, sanki aydınlatmıştı. Sonra ellerini omuzlarıma koyup şöyle dedi:

"Lütfen etrafımızdaki sesleri dinleyip ayırt etmeye çalış."

Dinlemeye başladım ve farklı ton, ritim ve uzunlukta pek çok ses duydum.

Sonra da bir bir saymaya başladım: Ağaçlardaki kuşların ötüşü, otlardaki böcek cırıltıları, ağaçların hışırtıları, kuşların kanat sesleri. Duyduklarımı saymayı bitirince susup tekrar kulak kabarttım ve çok hoş, çok da ilginç bir şey yaşadım.

Anastasya, "Hepsini saymadın" dedi.

"Saydım" diye cevap verdim. "Eh, önemsiz bir tanesini atlamış ya da duymamış olabilirim."

"Yoksa kalp atışlarımı duymuyor musun, Vladimir?" diye sordu.

Gerçekten, bu sese neden dikkat etmemiştim? Oysa kalp atışlarını duyuyordum.

"Elbette" dedim telaşla. "Elbette duyuyorum, hem de gayet iyi; muntazam ve sakin atıyor."

"Şimdi duyduğun sesler arasındaki süreyi hatırlamaya çalış. Sonra başlıcalarını seç ve aklında tut."

Otların üzerindeki böceğin cırlamasını, bir karganın gaklamasını ve derenin çağıltısıyla şıpırtısını seçtim.

"Şimdi kalp atışlarımı hızlandıracağım, etrafını iyi dinle."

Anastasya'nın kalp atışları hızlanmaya başlayınca, duyduğumuz sesler de ona uyup bir perde yükseldi.

"Muhteşem! İnanılmaz bir şey!" diye bağırdım. "Ne yani, kalbinin ritmine tepki verecek kadar hassaslar mı Anastasya?"

"Evet. Hem de hepsi; en ufak ottan, kocaman bir ağaca, bir böceğe kadar hepsi, kalp ritmimin değiştiğini ayırt eder. Ağaçlar içlerindeki devinimi hızlandırarak daha fazla oksijen üretmeye başlar..."

"Etraflarında insanlar varken tüm bitki ve hayvanlar böyle mi tepki verir?" diye sordum.

"Hayır. Sizin dünyanızda kime tepki vereceklerini anlamazlar; siz de onlarla iletişim kurmaya çalışmaz, böyle bir iletişimin yararını anlamaz ve onlara, kendinizle ilgili yeterli bilgi vermezsiniz.

"Küçük bahçelerinde çalışanlarla, bitkiler arasında buna benzer bir iletişim kurulabilir ama sadece insanlar, sana daha önce anlattığım şeyleri yaparlarsa, tohumları kendilerine dair bilgilerle doldurur ve bitkilere daha bilinçli davranırlarsa. Böyle bir iletişim kuran insanın nasıl hissedeceğini göstereyim mi sana, ister misin?"

"Elbette isterim. Ama nasıl yapacaksın bunu?"

"Şimdi kalp ritmimi seninkine uyduracağım, sonrasını hissedeceksin zaten."

Elini gömleğimin içine soktu. Sıcak avucunu hafifçe göğsüme bastırdı, sonra kalbi yavaş yavaş benimkine uymaya başladı. Ve inanılmaz bir şey oldu: İçime olağanüstü, tatlı bir duygu yayıldı, en sevdiğim akrabalarım ve annem hemen yanı başımdaydılar sanki; tüm vücudumu muhteşem bir yumuşaklık, sağlık duygusu kaplarken, ruhum da sevinç, özgürlük ve bambaşka, yepyeni bir dünya görüşüyle dolmuştu sanki.

Etrafımdaki seslerin gamı beni okşuyor, hâlâ tam olarak anlamadığım, sadece sezdiğim gerçeği açıklıyordu. Hayatımda hiç tatmadığım kadar tatlı, neşeli duygular, tek bir harika duyguda birleşmiş gibiydi. Mutluluk dedikleri duygu buydu herhalde.

Ama Anastasya kalbinin ritmini değiştirmeye başlayınca o harika duygu da kaybolmaya başladı.

"Biraz daha!" dedim. "Lütfen, biraz daha Anastasya."

"Bunu o kadar uzun yapamam, benim de kendi ritmim var."

"Azıcık daha ne olur" dedim.

Beni bir süreliğine daha mutluluk duygusuna boğdu, sonra her şey kayboldu; içimde yalnızca bu duygunun tatlı ve aydınlık hatırasından ufacık bir parça kalmıştı. Bir süre konuşmadık, sonra birden Anastasya'nın sesini tekrar duyma isteği duyarak şunu sordum:

"İlk insanlar, yani Âdem'le Havva da bu kadar iyi miydi? Yan gel yat, huzur içinde keyfine bak, nasılsa ne istersen var. Yalnız, hiçbir şey yapmamak, bir süre sonra sıkıcı olur."

Anastasya, soruma başka bir soruyla karşılık verdi:

"Söylesene Vladimir, çoğunuz, ilk insan Âdem hakkında şimdi söylediğin şeyleri mi düşünür?"

"Düşünür herhalde. İyi ama orada, yani cennette yapacak neleri vardı ki? İnsan sonradan gelişip her şeyi icat etti. Çalışmak insanı geliştirir. Çalışma sayesinde daha zeki olur insan."

"Çalışmak gereklidir elbet ama ilk insan, günümüz insanıyla kıyaslanamayacak kadar zekiydi ve işi de çok daha önemliydi; muazzam bir zekâ, bilinç ve irade gerektiriyordu."

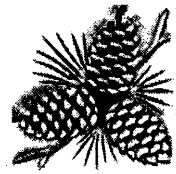
"Âdem cennette ne yapıyordu? Bahçe işleri mi? Günümüzde herhangi bir bahçıvan da bunu yapabilir, tohum ıslah uzmanlarındansa bahsetmiyorum bile. İncil'de Âdem'in neler yaptığından hiç bahsedilmiyor ki."

"Her şey, tüm ayrıntılarıyla İncil'de yazılsaydı, insan ömrü sonuna dek okumaya yetmezdi. İncil'in her satırının ardında devasa bir bilgi birikimi olduğunu kavramak gerek. Âdem'in ne yaptığını mı bilmek istiyorsun? Peki anlatayım. Ama önce, İncil'de anlatıldığı gibi, Tanrı'nın Âdem'i, dünyadaki her yaratığa isim ve amaç vermekle görevlendirdiğini hatırla. Âdem de görevini yerine getirdi. Yani sizin dünyanızdaki tüm bilimsel kurumların bugüne dek beceremediği bir işi yaptı."

"Peki sen Tanrı'ya başvuruyor musun Anastasya, ondan, kendin için bir şeyler istiyor musun?"

"Bana bunca şey verilmişken başka ne isteyebilirim ki? Ona şükran duymalı ve yardım etmeliyim sadece."

22

Oğlanı Kim Yetiştirecek?

Anastasya beni nehre kadar geçirirken yolda, elbiselerini bıraktığı yerde mola vermiştik:

"Oğlumuzu nasıl yetiştireceğiz Anastasya?" diye sordum.

"Şunu kafana sokmaya çalış Vladimir: Henüz onu eğitemezsin. Çocuğun dünyaya ilk bilinçli bakışında, yanında olmamalısın."

Omuzlarından tutup şöyle bir sarstım onu.

"Sen neden bahsediyorsun, bu hakkı nereden aldın? Böyle garip yargılara nasıl vardığını hiç anlamıyorum. Gerçi senin var olman bile inanılmaz ya, bunlar tüm mantık kurallarını çiğneme hakkını vermez sana."

"Lütfen sakin ol, Vladimir. Hangi mantıktan bahsettiğini anlamıyorum ama her şeyi sakince bir düşünmeye çalış."

"Neyi düşünecekmişim? Çocuk sadece senin değil, benim de; babasının başında olmasını, ona gereken her şeyi sağlamayı, bir eğitim almasını istiyorum."

"Çocuğun, senin düşündüğün türde maddi yardımlara ihtiyacı olmadığını anla artık. Daha bebekliğinde o kadar çok bilgi edinip, o kadar çok şey kavrayacak ki senin anladığın manadaki eğitim bunların yanında komik kalacak. Büyük bir matematikçiyi ilkokul birinci sınıfa göndermek gibi bir şey yani.

"Çocuğa birtakım manasız çıngıraklar almak istiyorsun ama bunlara hiç ihtiyacı yok. Bunları, sadece kendini tatmin etmek, 'Ne kadar iyi, ne kadar düşünceliyim' diyebilmek için istiyorsun. Oğluna bir araba ya da ona benzer bir şey almakla iyilik ettiğini sanıyorsun ama böyle bir şey isterse kendisi alabilir. Sakince bir düşün, oğluna ne söyleyebilir, ne öğretebilirsin, hayatı onun için ilginç kılacak ne yapabilirsin?"

Çok yumuşak ve sakin bir sesle ama sözleriyle içimi ürperterek devam etti:

"Şunu anlamalısın Vladimir, oğlun dünyayı anlamaya başladığında sen onun yanında gelişmemiş bir varlık olarak duracaksın. Oğlunun, babasının bir şaşkın olduğunu görmesini istiyor musun gerçekten? Yakınlaşabileceğiniz tek nokta düşünce saflığı ama sizin dünyanızda böyle bir saflığa ulaşabilenlerin sayısı çok az. İşte buna ulaşmaya çalışmalısın..."

Tartışmanın yararsız olduğunu anlayarak umutsuzlukla "Yani beni asla tanımayacak mı?" diye bağırdım.

"Her şeyi anlayabilecek, mantıklı kararlar verecek yaşa gediğinde ona senden ve senin dünyandan bahsedeceğim. Ondan sonra ne yapacağını bilemem."

Umutsuzluk, acı, kırgınlık ve korkunç sezgiler içimde birbirine girmişti. Bu güzel, zeki münzevinin suratına bir tane patlatma isteğine kapılmıştım. Her şeyi anlamıştım. Anladığım için de soluğum kesiliyordu.

"Her şey ortada! Artık her şeyi anladım! Sen... Burada sana bir bebek verecek kimseyi bulamıyordun. En baştan beri bunu planlıyordun, seni entrikacı! Kendini rahibe sanıyorsun. Oysa sana bir bebek gerekli. Bunun için Moskova'ya gitseydin ya. Mantarlar, meyveler satıyormuş! Moskova'da kaldırımlarda şöyle bir dolaşsaydın. Pamuklu ceketini, şalını çıkarsaydın. Hemen seni ısıracak birini bulurdun. Beni de ağına düşürmezdin.

"Ama elbette! Sana bir oğul hayali kuran bir adam gerekliydi. Sen de bir tane buldun. Peki çocuğu hiç düşündün mü? Oğlumu? Daha doğmadan yazgısını, bir münzevi gibi yaşamak olarak çizdiğin oğlumu? Senin gerekli gördüğün gibi yaşayacak. Hah, bir de gerçekten bahsediyor. Kendini çok büyük görüyorsun münzevi.

"Gerçeğin en üst seviyesi sen misin yani? Peki ya beni hiç düşündün mü? Evet! Bir oğul hayali kuruyordum! İşimi öğreteceğim sonra teslim edeceğim bir evlat. Onu sevecektim. Ya şimdi nasıl yaşarım? El kadar yavrumun, tayganın derinliklerinde bir yerlerde, savunmasız yattığını bilerek nasıl yaşarım? Bir geleceği, bir babası olmadan. İnsan bu yüzden kalp hastası olur. Ama sen bunu anlayamazsın orman kancığı..."

Anastasya sakin bir sesle, "Belki böylece kalp gözün açılır ve her şey daha iyi olur" dedi. "Acın ruhunu temizler, düşüncelerini canlandırır, yaradılışı kavrarsın."

Benim içimdeyse öyle bir öfke, öyle bir kin kabarmıştı ki... Kendime hâkim olamadım. Elime bir değnek aldım. Anastasya'dan uzaklaşıp küçük bir ağaca, değnek kırılana dek olanca gücümle vurmaya başladım.

Sonra Anastasya'nın yanına döndüm ve... Ona bakınca... İnanılmaz gibi gelecek ama öfkem geçmişti. Yine kendimi kaybedip kudurdum, diye düşündüm. Geçen defa, ona sövüp saydığım zamanki gibiydi. Bir elini göğsüne koyarak bir ağaca yaslanmış, diğerini de bir fırtınayı yatıştırmak ister gibi yukarı sallıyordu. Öfkem tamamen geçtiğinden, yanına yaklaşıp onu incelemeye

başladım. Şimdi iki eli de göğsündeydi; vücudu hafifçe titriyor, sessizce, güzel gözlerinde şefkatle bana bakıyordu. Böyle birbirimize bakarak bir süre konuşmadan durduk. Kuşkusuz, yalan söyleyemez bu kadın, diye düşündüm. Bana anlattıklarını anlatmayabilirdi ama o... Kendisi için kötü olacağını bilse de her şeyi söylüyor. Elbette bu kadarı fazla. Daima gerçeği; düşündüğün her şeyi söyleyerek yaşamak mümkün değil. Ama başka türlü yapamıyorsa elden ne gelir?

Her şey olması gerektiği gibi oluyor. Olması gerekiyorsa oluyor. Şimdi de oğlumun annesi olacak. Anne olacağını söylediğine göre mutlaka olacak. Tabii garip bir anne olacak. Yaşam tarzı... Düşünceleri... Ama onun için bir şey yapamam. Zaten gücü kuvveti yerinde. İyi de. Doğayı, hayvanları çok iyi biliyor. Akıllı. Kendine has bir zekâsı da olsa akıllı.

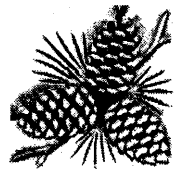
Hem çocuk yetiştirme hakkında epey bilgisi de var. Sürekli çocuklardan bahsediyor ya. Oğluma bakabilir. Hem de iyi bakar. Nice soğuklar, nice tipiler atlatmış. Hiç aldırmıyor bile bunlara. Bakar da, yetiştirir de.

Kendimi bir şekilde buna alıştırmalıyım. Yazları daçaya gider gibi onları ziyaret ederim. Kışın imkânsız ama. Dayanamam. Yazları oğlumla oyunlar oynarım. Büyüdüğünde ona büyük şehirlerdeki insanları anlatırım. Bu defa ondan özür dilemeliyim.

"Özür dilerim Anastasya, yine sinirlendim" dedim.

Hemen cevap verdi: "Suçlu değilsin. Kendine kızma ne olur. Üzülme. Oğlun için kaygılandın sadece. Burada yaşayamayacağını sandın. Oğlunun annesi, sıradan bir kadındır. Ama halihazırdaki sevgiyle sevemez insanları. Yalnız ne olur üzülme. Kızma. Onları, sevgim hakkında hiçbir şey bilmediğin için söyledin, sevgilim."

23

Bir Süre Sonra

"Anastasya, bu kadar zeki ve güçlü olduğuna göre, bana yardım edebilir misin?"

Önce gökyüzüne sonra bana baktı.

"Tüm evrende, kendi gücünü insan kadar geliştirecek ve insan kadar özgür başka bir varlık yoktur. Diğer tüm uygarlıklar, insanın önünde saygıyla eğilirler. Diğer uygarlıklar, kendilerini ancak tek bir yöne doğru geliştirme ve mükemmelleştirme yeteneğine sahiptir, hem özgür de değildir. İnsanın yüceliğini bile kavrayamazlar. Tanrı -Yüce Akıl- kendi suretinde yaratmış ve hiç kimseye vermediği kadar çok şey bahşetmiştir..."

Bu söylediklerinden hiçbir şey anlayamamış, daha doğrusu o sırada bir mana verememiştim. Ben de yine aynı soruyu yöneltip yardımı istedim ama hangi konuda olduğunu belirtmedim.

"Ne istiyorsun ki?" diye sordu. "Tüm fiziksel rahatsızlıklarını iyileştireyim mi? Bu benim için çok kolay. Hem altı ay önce bunu yaptım, yalnız en önemlisinde başarılı olamadım; genelde sizin dünyanızın tüm insanlarının içinde var olan zararlı ve karanlık şeyleri senin içinde azaltamadım. Çeşitli hastalıklar tekrar dönmeyi deneyip duracak... Şu anda, 'Bu kadın bir cadı, deli bir münzevi, iyisi mi bir an evvel buradan kirişi kırmalı' diye düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet" dedim şaşkınlıkla. "Tam olarak böyle düşünüyordum, düşüncelerimi mi okudun?"

"Ne düşünebileceğini tahmin ettim. Hepsi yüzünden okunuyor zaten. Söylesene Vladimir, gerçekten beni bir nebze olsun hatırlamıyor musun?"

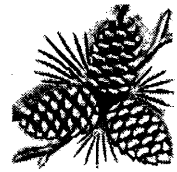
Bu soruya çok şaşırdım ama sonra yüz hatlarını dikkatle incelemeye koyuldum. Gözleri. Gerçekten de bu gözleri bir yerlerde görmüştüm sanki ama nerede?

"Anastasya, hep ormanda yaşadığını söylemedin mi, nereden görmüş olabilirim seni?"

Gülümseyip koşarak uzaklaştı.

Bir süre sonra çalıların ardından üzerinde uzun eteği, kahverengi, düğmeli bluzu ve saçlarını örten şalıyla çıkageldi. Nehir kıyısındaki ilk karşılaşmamızda giydiği pamuklu ceketi yoktu bu defa. Şalını da farklı bağlamıştı. Giysileri temiz ama eski modaydı, şalı alnıyla boynunu kapatıyordu ve birden onu hatırlayıverdim...

24

Garip Bir Kız

Geçen sene, konvoy tekneleri buradan pek uzak olmayan bir köyde demirlemişti. Restoranımız için et almamız gerekiyordu; kıyıda bir süre kalmıştık.

Altmış kilometre ileride nehrin gece geçmesi tehlikeli bir bölümü vardı (bu bölümde sefer ışıklarının bir kısmı yanmıyordu). Zamanı boşa geçirmemek için hoparlörlerimiz ve yerel radyo kanalı aracılığıyla akşama teknede bir parti düzenleyeceğimizi duyurmuştuk.

Kıyıda duran ışıklarla donatılmış, çağdaş müzikler çalan, beyaz teknemiz daima gençlerin ilgisini çekerdi. O zaman da böyle olmuş, köyün neredeyse tüm gençleri teknemize akın etmişti.

Başta, özellikle de ilk defa güverteye çıkanlar her şeyi görmek, her yeri gezmek ister. Teknenin başını, kıçını, orta güverte-

sini gezer, önünde sonunda barla restorana giderler. Bir kuralmış gibi genç kızlar dans ederken delikanlılar da içki içer. Teknenin alışık olmadıkları havası, müzik ve alkol, daima onları heyecanlandırır, ara sıra da mürettebata sorun çıkarırlar. Neredeyse her defasında zamanları yetmez ve toplanıp, eğlenceyi yarım saat bile olsa uzatmayı rica edip dururlar.

Bu defa, kamaramda tek başıma oturmuş, restorandan gelen müziği dinleyerek konvoyun hareket çizelgesini düzeltmeye çalışıyordum. Birden üzerime dikilmiş bakışlar hissettim ve kafamı çevirdiğimde, lombozdan o gözleri gördüm. O sırada buna hiç şaşırmamıştım. Teknedeki kamaralar daima ziyaretçilerin ilgisini çekerdi. Kalkıp lombozu açtım. Ama kız kaçmadı. Biraz mahcup bir tavırla bana bakmaya devam ediyordu. Güvertede tek başına dikilen bu kızcağız için bir şeyler yapmak istedim birden. Niye diğerleri gibi dans etmiyor, bir sıkıntısı var herhalde, diye düşündüm. Ona tekneyi gezdirmeyi teklif ettim, başını sallayarak kabul etti; şık, yumuşak deri kaplı mobilyaları, halı kaplı döşemesi, bilgisayarlarıyla tüm misafirlerimizi hayran bırakan ofisimizi gösterdim. Sonra da yine her tarafı halıyla kaplı, şık mobilyalarla döşeli, bir televizyonu ve bir de videosu olan, bir yatak odası ve salondan ibaret kendi kamarama davet ettim. Herhalde bu köylü kızını, uygarlığın nimetlerini göstererek etkilemenin keyfine varmak istiyordum o sırada.

Onun için bir kutu çikolata açtım, iki bardağa şampanya doldurdum ve nihai darbeyi indirmek için videoya, Vika Tsiganova'nın "Aşk ve Ölüm" şarkısını söylediği kaseti taktım. Sevdiğim şarkıcıları kaydettiğim kaset buydu işte. Kız şampanyadan sadece ufak bir yudum içti ve dikkatle bana bakarak:

"Çok zor, değil mi?" diye sordu.

Ondan herhangi bir soru beklerdim ama bunu değil. Sefer, gerçekten de çok zor geçiyordu. Rotayla ilgili sorunlar vardı, tayfanın çoğu denizcilik meslek okulunda öğrenciydi, ot içiyor, mağazala-

rımızda hırsızlık yapıyorlardı. Çoğu zaman planımızın dışına çıkıyor, önceden söz verdiğimiz bazı yerlere zamanında varamıyorduk. Bu yük ve diğer bazı sorunlar, sadece nehrin manzarasının keyfini sürmemi engellemekle kalmıyor, bazen uykusuz bile bırakıyordu.

O zaman, "Önemli değil, idare ediyoruz" gibisinden bir cevap vermiş, sonra başımı çevirip şampanyamı içmiştim.

Videokaseti izlerken bir şeyler daha konuşmuş, neredeyse eğlence bitene dek sohbet etmiştik. Sonra onu merdivenlere dek geçirdim. Kamarama döndüğümde, "Bu kızda garip, sıra dışı bir şeyler var, onunla konuşmak hafifletici bir duygu verdi bana" diye düşünmüştüm. O gece, uzun süre sonra ilk defa deliksiz bir uyku çekmiştim. Şimdi, teknedeki kızın Anastasya olduğunu anlıyordum.

"Demek o sendin Anastasya?"

"Evet. Sana ormanda söylediğim şarkıları da kamarandayken ezberledim. Biz konuşurken, şarkılar çalıyordu. Her şey ne kadar basit, gördün mü?"

"Peki, tekneye nasıl bindin?"

"Sizin hayatınızda olan bitenleri izlemek ilginç gelmişti. Bildiğin gibi genelde yalnızca daçniklerimle ilgilenirim Vladimir.

"O gün köye gidip, sincapların topladığı mantarları sattım ve partiniz için bir bilet satın aldım. Artık işadamı dediğiniz insanları daha iyi tanıyorum. Elbette seni de.

"Sana karşı çok hem de çok kabahatliyim. Ama işlerin böyle gelişeceğini, yazgını bu kadar değiştireceğimi bilmiyordum, ONLAR planladıklarını yerine getirmeye başladıklarında hiçbir şey yapamam zira ONLAR sadece Tanrı'ya bağlıdır. Şimdi sen ve ailen, bazı zorlukların, dertlerin üstesinden gelmek zorunda kalacaksınız ama sonra her şey yoluna girecek."

Anastasya'nın neden bahsettiğini henüz anlamasam da, yaşamımızda tasavvur edemeyeceğim bir şeyler, doğrudan benimle ilgili bir şeyler olacağını sezmiştim.

Anastasya'dan yazgımı değiştirmek ve zorluklar kısmını biraz daha açmasını rica ettim. Onu dinlerken, öngörülerinin doğruluğundan ve kesinlikle gerçekleşeceğinden bir an bile şüphe duymadım. Anastasya hikâyesiyle, beni bir yıl öncesine götürdü.

"Bana kamaranı gösterip, çikolata ve şampanya ikram ederek merdivenlere dek geçirdikten sonra kıyıdan hemen ayrılmadım. Bir çalının arkasına gizlenip barın penceresinden, içeride dans edip eğlenen gençleri izlemeye başladım.

"Bana her yeri gösterdin ama bara götürmemiştin. Nedeni kıyafetimin uygun olmamasıydı sanırım; başımda şalım vardı, bluzum eski modaydı, eteğim de çok uzundu. Şalımı çıkarmalıydım herhalde. Bluzum düzgün, temizdi, eteğimi de tekneye gelmeden önce ellerimle bastırarak dikkatle ütülemiştim."

Gerçekten, artık gayet iyi bildiğim o enfes güzelliğini gizleyen kıyafeti biraz tuhaf bulduğumdan, o gece Anastasya'yı bara götürmemiştim; oysa o güzellikle derhal diğerlerinin arasından sıyrılırdı.

"Barda ne yapacaktın ki Anastasya, ayağındaki o galoşlarla dans mı edecektin yoksa?" dedim. "Hem günümüz gençlerinin danslarını nereden bilebilirsin ki?"

"O zaman galoşlarımı giymemiştim. Mantarları parayla değiştirip tekneye gelmek için bilet alırken, aynı kadından bir çift de ayakkabı almıştım; ayakkabılar epey eskiydi, ayaklarımı sıkıyordu ama otlarla parlatmıştım, dansa gelince... sadece bir göz atmak istemiştim, hepsi bu. Hem dans edebilirim..."

"Yani, o zaman bana gücenmiş miydin?"

"Gücenmedim. Yalnız beraber bara gitseydik iyi mi olurdu kötü mü bilmiyorum; olaylar başka türlü gelişseydi böyle olmazdı herhalde. Ama ne olduysa oldu artık, şimdi hayıflanmıyorum."

"Ne oldu ki? Kötü bir şey mi oldu?"

"Beni geçirdikten sonra hemen kamarana dönmedin. Önce kaptana uğradın ve birlikte bara gittiniz. Tabii sizin için doğal bir

tavır bu. Bara girer girmez içeridekileri etkilediniz. Kaptan üniformasıyla pek şıktı. Senin de seçkin, saygıdeğer bir görünüşün vardı; zaten kıyıda yaşayanların çoğu, ünlü Megre'yi tanır. Bu insanların gözünde, o kocaman konvoyun sahibisin. Neyse, siz de etrafınızda yarattığınız etkiyi gayet iyi biliyordunuz.

"Köyden üç kızın oturduğu masaya gittiniz, kızlar en fazla on sekiz yaşlarındaydı, daha liseyi bile yeni bitirmişlerdi.

"Masaya derhal şampanya, çikolata ve masadakilerden çok daha güzel yeni kadehler getirttiniz. Sen kızlardan birini elinden tutup ona doğru eğildin ve kulağına bir şeyler söylemeye başladın; ne söylediğini anlamıştım... İltifat dediğiniz şeyler yapıyordun. Sonra onunla birkaç kez dans ettin, bir yandan da hep konuşuyordun. Kızın gözlerinin içi parlıyordu, bambaşka, masalsı bir dünyaya geçmiş gibiydi. Kızı güverteye çıkarıp bana yaptığın gibi tekneyi gezdirdin, sonra kamarana çağırdın ve yine bana yaptığın gibi şampanyalar, çikolatalar ikram ettin. Kızı biraz kendine çektin, işte bana böyle yapmamıştın. Pek neşeli görünüyordun. Benimleyken ciddi, hatta bir parça da sıkkındın, oysa onunla eğleniyordun. Kamaranın aydınlık lombozundan her şeyi görüyordum; o anda biraz da olsa o kızın yerinde olmayı istedim galiba."

"Kıskandın mı yoksa, Anastasya?"

"Bilmiyorum, hissettiğim duygu bana yabancıydı..."

Olduklarından daha büyük, daha modern görünmeye çalışan o köylü kızlarıyla geçirdiğimiz geceyi hatırlamıştım. Sabah da teknenin kaptanı Aleksandr İvanoviç Sençenko'yla, geceki maceramızı anıp gülmüştük. Kamaramdayken kızın her şeyi yapmaya hazır olduğunu da hatırlamıştım... Ama ona sahip olmayı düşünmemiştim.

Bunu Anastasya'ya söylediğimde, şöyle cevap verdi:

"Kalbine sahip olmuştun zaten. Güverteye çıktığınızda hafifçe yağmur çiseliyordu, ceketini kızın omuzlarına attın ve tekrar bara götürdün."

"Tüm bunlar olurken, çalının ardında, yağmur altında mı dikiliyordun Anastasya?"

"Aldırmıyordum ki. Hem yağmur hafifti ve okşarcasına yağıyordu. Yalnız görüşümü engelliyordu biraz. Eteğimle şalımın ıslanmasını da istemiyordum. Annemindi çünkü. Annemden kaldı. Ama şansım yaver gitti. Kıyıda selofan bir paket kâğıdı buldum. Şalımla eteğimi ona sarıp bluzumun içine soktum."

"Anastasya, madem eve gitmedin, yağmur başlayınca tekneye dönseydin ya."

"Dönemedim. Beni geçirmiştin zaten ve başka işlerle meşguldün. Hem parti sona ermek üzereydi. Partinin bitiş zamanı gelince, tekne demir almak üzereyken, kızların, özellikle de seninle gelen kızın ricası üzerine tekneyi geciktirdiniz. Kızların kalpleri de dâhil olmak üzere her şey, sizin gücünüze tabiydi, siz de bu güçle sarhoş olmuştunuz. Yörenin delikanlıları da kızlara minnet duydular; onlar da gücünüzü hissediyordu, az evvel barda beraber oturdukları, okulda arkadaşlık ettikleri kızları tümden unutmuşlardı.

"Kaptanla birlikte onları merdivenlere dek geçirdiniz. Sen kamarana döndün. Kaptan da köprüye çıktı ve tekne, düdüğünü çalıp ağır ağır kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Dans ettiğin kız, tekneyi izleyen arkadaşlarının ortasında duruyordu. Kalbi, göğsünü yırtıp çıkmak ister gibi hızla çarpıyordu; duyguları, düşünceleri allak bullak olmuştu.

"Kızın ardında, ışıkları sönmüş köy evlerinin karaltısı, önündeyse nehre ve kapkaranlık kıyıya cömertçe müzik saçarak ışıl ışıl parlayan beyaz tekne, dönmemecesine uzaklaşıyordu.

"O uzaklaşan beyaz teknede kıza, daha önce hiç duymadığı kadar tatlı, büyüleyici, baştan çıkarıcı onlarca şey söylemiştin. İşte hepsi, ağır ağır, ebediyen uzaklaşıyordu ondan.

"O anda herkesin gözü önünde bir şey yapmaya karar verdi... Ellerini sıkıp yumruk yaptı ve umutsuzca bağırdı: 'Seni seviyorum Vladimir!' Sonra bir daha, bir daha. Bu bağırışları duydun mu?"

"Evet" diye cevap verdim.

"Duymamak imkânsızdı zaten, mürettebat da duydu. Bazıları güverteye çıkıp kızla alay etti. Kızla alay etmelerini hiç istemezdim. Sonra bir şeyler fark edip alay etmeyi kestiler. Ama sen güverteye çıkmadın, tekne de ağır ağır uzaklaşmaya devam etti. Kızcağız, duymadığını düşünüp ısrarla bağırmaya devam etti: 'Seni seviyorum Vladimir!'

"Sonra kız arkadaşları da yardım etmek istediler ve hep beraber bağırmaya başladılar. İnsana, kendisi üzerindeki kontrolünü kaybettiren, aşk denen bu duyguyu çok merak ettiğim ya da sadece kıza yardım etmek istediğimden ben de onlarla beraber bağırdım: 'Seni seviyorum Vladimir!'

"O anda, sözleri böyle basitçe söyleyemeyeceğimi, her sözün ardında mutlaka doğal bilgiye karşı duyulan güven ve inanç duygusunun bulunması gerektiğini unutmuş gibiydim. Artık bu duygunun ne kadar güçlü olduğunu, akılla pek kontrol edilemeyeceğini biliyorum.

"O köylü kızı sonradan zayıflamaya, içki içmeye başladı; ona güçlükle yardımcı olabildim. Artık evli ve günlük işlere dalıp gitmiş halde. Benimse, onun aşkını kendiminkine eklemem gerek."

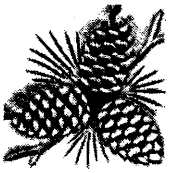
Kızın öyküsü biraz dokunmuştu bana; Anastasya, o geceyi gayet iyi, ayrıntılı olarak kafamda canlandırmıştı ve her şey hakikaten aynen anlattığı gibi olmuştu. Gerçekti. Anastasya'nın aşk üzerine özgün açıklamaları o sırada hiç dikkatimi çekmemişti. Yanımda, kolayca dokunabileceğim bir mesafede oturmasına rağmen yaşam tarzını gördükçe, dünyaya bakışını anladıkça, bana gerçekdışı bir varlık gibi görünmeye başlamıştı. Belli ölçülere göre değerlendirme yapmaya alışmış bilincim, onun gerçekten var olduğunu kabullenemiyordu. İlk karşılaşmamızda dikkatimi çekmiş olsaydı, şimdi içimde uyandırdığı duyguları uyandıramazdı.

"Yani içinde bu duyguların uyanmasını tesadüfi mi sayıyorsun?" diye sordum.

"Arzu edilen, önemli duygulardı" diye cevap verdi Anastasya, "Hatta hoş duygulardı ama beni, seni sevdiğim gibi sevmeni isterdim. Beni tanıdıkça, dünyama biraz yaklaşınca beni sıradan bir insan olarak kabul edemeyeceğini, hatta kimi zaman da korkacağını anlıyordum. Öyle de oldu ya zaten. Ama bu benim suçum. Çok fazla hata yaptım. Nedendir bilmem ama hep heyecanlıydım. Acele ettim, açıklamayı beceremedim. Her şeyim aptalca, değil mi? Ha? Düzeltmem gerek değil mi?"

Bunları neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle söylemişti; eliyle göğsüne dokundu ve o anda yanında geçirdiğim bir sabahı hatırlayıverdim.

25

Böcekçikler

O sabah, Anastasya'nın seremonisine katılmaya karar vermiştim. Önce her şey yolunda gidiyordu, ağacın altında durup farklı dallara dokunuyordum. Bana otlardan bahsediyordu; sonra yere, onun yanına uzandım. Çırılçıplaktık ama az evvel ormanda koştuğumuzdan olacak, hiç üşümüyordum. Keyfim yerindeydi, bir hafifleme hissediyordum ama sadece fiziksel değil, içimde de bir hafiflik vardı. Her şey, kalçamın çimdiklendiği hissedince başımı kaldırıp bakmamla başladı: Kalçamda ve bacağımda birtakım böcekler, karıncalar ve bir ağaç kurdu vardı. Üzerimden atmak için elimi salladım ama vuramadım. Anastasya elimi yakalamıştı. "Onlara dokunma" dedi. Sonra önümde diz üstü durup diğer elimi de yakaladı ve yere bastırdı. Çarmıha gerilmiş gibi yatıyordum. Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama bunun imkânsız olduğunu sezdim birden. O zaman kendimi yırtarcasına tüm gücümle yük-

lendim. Fakat Anastasya, öyle özel bir çaba harcamadan beni tutuyor, üstelik bir de gülümsüyordu.

Vücudumda sürekli bir şeylerin yürüdüğünü, gıdıklandığımı, ısırıldığımı, çimdiklendiğimi hissediyordum; beni yemeye başladıkları sonucuna varmıştım. Kelimenin hem mecazi hem gerçek anlamıyla Anastasya'nın elindeydim; bir yandan da durumumu değerlendiriyordum: nerede olduğumu kimse bilmiyor, kimse buraya uğramaz, kazara uğrarsa da ancak kemirilmiş kemiklerimi bulur, kemiklerim kalırsa tabii. Aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu ve herhalde kendimi koruma içgüdümün yardımıyla en makul kurtuluş yolunu bulmayı başardım. Olanca gücümle ve umutsuzlukla dişlerimi Anastasya'nın çıplak göğsüne geçirip, başımı da sağa sola sallamaya başladım. Anastasya haykırıncaya kadar da bırakmadım. Beni bırakıp ayağa fırladı ve bir eliyle göğsünü tutarken, diğer elini de göğe doğru sallamaya başladı, bir yandan da gülümsemeye çalışıyordu. Ben de ayağa fırladım ve üzerimdeki yaratıklardan kurtulmaya çalışırken öfkeyle bağırdım:

"Beni sürüngenlere yem edersin ha, o kadar kolay teslim olmayacağım orman cadısı!"

Hâlâ elini sallayan ve çevremizde kulak kesilmiş yaratıkların hepsine zorla gülümsemeye çalışan Anastasya, bana baktı ve başını öne eğip her zamankinden biraz farklı koşarak gölüne gitti. Bense biraz daha durup ne yapacağımı düşündüm: Nehre dönmeye kalksam yolu nasıl bulacaktım? Anastasya'nın ardından gitmenin ne faydası vardı? Sonunda göle gitmeye karar verdim.

Anastasya gölün kıyısında oturmuş avuçlarında birtakım otları eziyor, sonra da özsularını, ısırıp çürüttüğüm göğsüne sürüyordu. Acı çektiği belliydi. Beni niye tutmuştu ki? Bir süre sessizce yanında dolandıktan sonra, "Acıyor mu?" diye sordum.

Başını çevirmeden, "Daha çok kırıldığım için" diye cevap verdi ve özsuları sürmeye devam etti.

"Neden bana böyle bir oyun ettin?"

"Sana iyilik yapmak istedim. Derindeki gözeneklerin tümü kapanmış, cildin nefes alamıyordu. Böcekçikler gözeneklerini temizleyecekti, hiç de acımayacak, hoşuna gidecekti."

"Peki, o yılan, çatal diliyle beni sokmayacak mıydı?"

"Sana bir kötülüğü dokunmayacaktı, zehir salgılasa bile sadece derinin yüzeyine gelirdi, ben de hemen silerdim. Topuğundaki deri ve kaslar hissizleşmiş."

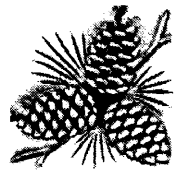
"Bir kaza yüzünden" dedim.

Bir süre konuşmadık. Epey saçma bir durumdu. Ne söylediğimi bile fark etmeden, "Peki neden, şu görünmeyen dostun daha önce bilincimi kaybettiğim zamanki gibi yardımına koşmadı?" diye sordum.

"Yardım etmedi çünkü gülümsüyordum. Sen ısırırken de gülümsemeye çalıştım ya."

Bir tür huzursuzluk hissetmiştim; yanında duran bir tutam otu kapıp var gücümle avuçlarımda ezdim, sonra Anastasya'nın karşısında diz çöküp ıslak avuçlarımla çürüğü ovmaya başladım.

26

Hayaller, Geleceği Yaratma

O sabah Anastasya'nın ruhuna nasıl bir acı verdiğimi ancak şimdi, tüm sıra dışılığına rağmen gayet doğal ve sıradan bir insan olduğunu kanıtlama isteğini, duygularını öğrendiğim zaman anlayabiliyordum. Bir kez daha özür diledim ama Anastasya kızgın olmadığını, yaptıkları yüzünden benim adıma endişelendiğini söyledi.

"Bu kadar korkunç ne yapmış olabilirsin ki?" diye sordum ve bizim dünyamızda, diğer tüm insanlar gibi normal bir yaşam sürmeye çalışan hiç kimsenin ciddiye almaması gereken bir hikâye daha dinledim. Kendinden böyle bahseden hiç kimseyi tanımıyorum çünkü.

"Tekne uzaklaşınca" diye anlatmaya başladı, "Yöre gençleri köylerine döndüler, bense bir süre daha kıyıda kaldım, kendimi iyi hissediyordum. Sonra ormanıma döndüm; ertesi gün, sıradan günlerden biriydi ama akşam, gökte yıldızlar belirmeye başlayınca, otlara uzanıp hayallerime daldım ve bu planı da o zaman yaptım."

"Neymiş o plan?"

"Bak, senin de ait olduğun o dünyayı parça parça bilen insanlar tanıyorum, bir araya geldiklerinde her şeyi biliyorlar, yalnız mekanizmaları tam olarak kavrayamıyorlar. İşte ben de, senin büyük şehre dönünce bir sürü insana benden ve sana anlattıklarımdan bahsedeceğini hayal ettim. Bunu da genelde bir bilgiyi yaymak için kullandığınız yolla yapacak, bir kitap yazacaksın. Birçok insan okuyacak ve gerçeğin kapısını aralayacak. Daha az hastalanacak, çocuklara karşı davranışlarını değiştirecek, onları eğitmek için yeni yöntemler bulacaklar. İnsanlar daha çok sevmeye, dünya da daha çok aydınlık enerji yaymaya başlayacak. Ressamlar portrelerimi yapacaklar ve bunlar da, daha önce yaptıkları tüm resimlerden iyi olacak. Onlara ilham vermeye çalışacağım. Sinema dediğiniz şeye uyarlanacak ve yapılmış en iyi film olacak. Sen de seyredecek ve beni anacaksın. Sana anlattıklarımı kavrayabilen bilim insanları sana gelecek ve pek çok şeyi açıklayacaklar.

"Onlara benden çok inanacaksın ve bir cadı falan değil, sadece diğerlerinden daha çok bilgiye sahip sıradan bir insan olduğumu anlayacaksın. Yazacakların büyük ilgi uyandıracak ve sen de zengin olacaksın. On dokuz ülkenin bankalarında hesapların olacak, kutsal yerleri ziyaret edecek ve içindeki tüm karanlıkları temizleyeceksin. Beni unutmayacak, âşık olacak, beni ve oğlunu tekrar görmek isteyeceksin. Oğluna layık olmak isteyeceksin.

"Hayalim çok canlı; belki bir parça da dilek gibi. Neyse, galiba her şeyin sebebi bu. ONLAR, harekete geçmek için bunu bir plan olarak aldılar ve karanlık güçlerin zaman diliminden insana aktarmaya karar verdiler. Ayrıntılı bir plan yeryüzünde, bir insanın ruhunda ve düşüncelerinde doğmuş olsa makbuldü. Galiba ONLAR, bu plana muazzam anlamlar yüklediler, belki kendilerinden de bir şeyler katmışlardır; çünkü karanlık güçler faaliyetlerini epey hızlandırdı. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Bunu da çınlayan sedirden anladım. Sedirin ışığı biraz daha yoğunlaştı. Şimdi daha şiddetli çınlıyor, ışığını, enerjisini iletmekte acele ediyor."

Anastasya'yı dinlerken, onun deli olduğuna dair inancım giderek artıyordu. Belki uzun süre önce bir hastaneden falan kaçarak burada, ormanda yaşamaya başlamıştı; bense onunla yatmıştım bir de. Şimdi de bir çocuğumuz olabilirdi. Hikâyeye bak... Bununla birlikte, ne kadar ciddi ve heyecanlı konuştuğunu görünce, onu yatıştırmaya çalıştım:

"Endişelenme Anastasya, planının gerçekleşmeyeceği açıkça görülüyor, bu yüzden karanlık ve aydınlık güçler kavgaya tutuşmayacak. Bizim yaşamımız, kurallarımız, koşullarımız hakkında yeterli bilgiye sahip değilsin. Doğrusu bu aralar epey kitap basılıyor ama ünlü yazarlarınkiler bile pek satmıyor. Hem ben, yazar falan olmamak şöyle dursun, bir şey yazacak yeteneğe, eğitime de sahip değilim."

"Evet, önceden değildin ama şimdi hepsine sahipsin" diye cevap verdi.

"Pekâlâ" diyerek onu yatıştırmaya devam ettim, "Bunu denesem bile, hiç kimse basmaz, senin varlığına da inanmazlar."

"Ama varım. Kimin için varsam, onlar için varım. İnanacaklar ve benim sonradan onlara yardım edeceğim gibi, onlar da sana yardım edecekler. Sonra bu insanlarla biz..."

O anda bu sözlere anlam veremediğimden, onu sakinleştirmeye devam ettim:

"Hiçbir şey yazmayacak, hatta denemeyeceğim. Bunun hiçbir manası yok, anla artık."

"Yazacaksın. ONLAR, seni yazmaya zorlayacak sistemi, koşulları çoktan yarattılar."

"Yani sana göre birilerinin elindeki bir araçtan mı ibaretim?"

"Pek çok şey sana bağlı. Fakat karanlık güçler, seni engellemek için ellerinden geleni yapacak, seni umutsuzluktan intihara sürüklemek için bir yanılsama yaratmaya bile kalkışacaklar."

"Yeter artık Anastasya, senin hayallerini dinlemekten bıktım."

"Bunu hayal mi sanıyorsun?"

"Evet! Evet! Hayallerin ..."

Birden sustum. Aklıma, zamanı şöyle bir tartmak gelince her şeyi anlamıştım. Anastasya hayallerini, oğlumuzla ilgili her şeyi, geçen sene, henüz onu şimdiki kadar tanımazken ve onunla yatmamışken kurmuştu. Bir yıl sonra hepsi gerçekleşmişti işte.

"Yani, hepsi gerçekleşti mi?" diye sordum.

"Elbette. ONLAR ve çok az da ben uğraşmasak, ikinci sefere çıkamazdın. İlk seferin masraflarını zar zor çıkarttığın için tekne üzerinde hiçbir hakkın kalmamıştı ya."

"Yani, tekne işletmesini ve bana yardım eden firmaları da mı etkiledin?"

"Evet."

"Ama böyle yapmakla beni batırdın, onlara da büyük zarar verdin. Bu işe karışmaya ne hakkın vardı? Al işte, tekneden uzakta seninle pinekliyorum burada. Bu defa muhtemelen beni soyup soğana çevirecekler. İnsana hipnoz falan yapıyorsun galiba. Yok, daha da kötüsü, sen bir cadısın, işte o kadar. Ya da kaçık bir münzevi. Hiçbir şeyin, bir evin bile yokken, karşıma geçmiş felsefe yapıyorsun, seni cadı. Ben bir işadamıyım! Bunun ne denek olduğunu anlıyor musun? İşadamıyım! Ölsem bile teknelerim yüzmeye, insanlara mal taşımaya devam eder. Benim işim budur işte, insanlara ihtiyaç duydukları malları veririm. Ya sen bana ne verebilirsin?"

"Ben mi? Sana ne verebilirim öyle mi? Bir damla göksel şefkat, huzur veririm; bir dâhinin zekâsına sahip olursun, sana hayal gücü veririm."

"Hayal mi? Senin hayalin kimin işine yarar? Ne manası var bunun?"

"İnsanlara kitap yazmana yardım edecek."

"Lütfen yine o mistik zırvalıklara başlama. İnsan nasıl yaşar hiç anlamıyorsun değil mi?"

"Hiç kimseye, hiçbir zaman kötülük yapmadım, yapamam da. Ben bir insanım! Dünya malına, paraya bu kadar düşkünsen biraz beklemen gerek; hepsi sana dönecek. Böyle tasarladığım için sana karşı suçluyum ama o zaman, başka türlü yapmazdım. Mantığı kabul etmiyorsun, senin dünyanın yaşam koşullarının da yardımıyla seni zorlamak gerek."

Artık dayanamayarak, "Hah işte, zorlamak değil mi?" dedim. "Beni zorlayan sensin, bir de kalkmış sıradan bir insan gibi davranıyor."

"Ben bir insan, bir kadınım!" Bağırmasından Anastasya'nın heyecanlandığı anlaşılıyordu, "Sadece iyi, aydınlık şeyler yapmak istedim, hâlâ istiyorum. Senin arınmanı istiyorum. Kutsal yerleri ziyaretlerini, kitabı da bu yüzden tasarladım. ONLAR bunu kabul ettiler, karanlık güçlerse daima mücadele ediyorlar ama en önemlisinde zaferi kazanamayacaklar."

"Peki, o zekân, bilgin ve enerjinle senin bu mücadelede rolün ne? Bir kenara çekilip izleyecek misin?"

"Böyle iki büyük gücün bu mertebedeki mücadelesinde benim gücümün etkisi önemsiz kalır; benim, sizin dünyanızdaki diğer insanlara yardım etmem gerek. Seni hastanede yatarken bulduğum gibi onları da arayıp bulacağım. Yalnız sen, biraz olsun daha bilinçli olmalısın. O zaman içindeki kötüyü yenersin."

"İyi de içimde bu kadar kötü olan ne var, hastanedeyken ne kötülük ettim? Hem yanımda bile değilken beni nasıl iyileştirdin ki?"

"Benim varlığımı hissetmedin ama yanındaydım. Tekneye geldiğimde, yanımda annemin kırdığı ve ölümüne neden olan çınlayan sedir dalını da getirmiştim. Beni davet ettiğinde dalı kamarana bıraktım. Daha o zaman hastaydın. Bunu hissetmiştim. Dalı hatırladın mı?"

"Evet" dedim. Gerçekten de dal uzun süre kamaramda asılı durmuş, mürettebatın çoğu da görmüştü; sonra Novosibirsk'e götürdüm. Ama dala herhangi bir mana yüklediğim yoktu tabii.

"Fırlatıp attın dalı."

"Ama bilmiyordum ki..."

"Evet. Bilmiyordun... Attın ve annemin dalı da seni iyileştiremedi. Sonra hastaneye yattın. Döndüğünde, hastalığının seyrini daha dikkatli incele. Raporda, en iyi ilaç tedavisinin uygulanmasına rağmen hastalığında iyileşme olmadığını göreceksin. Ama sonra, sana sedir ağacı yağı zerk ettiler. Kurallara sıkı sıkıya bağlı olan doktorun bunu yapamazdı ama hiçbir tıp derginizde yer almayan ve daha önce hiç yapılmamış bir şey yapıldı sana. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Şehrinizin en iyi kliniklerinden birini idare eden bir kadın doktordu seni iyileştiren. Ama onun uzmanlık alanının, senin hastalığınla ilgisi yoktu. Senin hastalığına bakan bölüm, aynı binanın bir üst katında olmasına rağmen seni kendi bölümüne aldı. Öyle değil mi?"

"Evet!"

"Hafifçe müzik çalan, yarı karanlık bir odada sana iğne yaptı."

Anastasya'nın söylediklerinin hepsini gerçekten yaşamıştım.

"O kadını hatırladın mı?"

"Evet. Eski bölge hastanesinin başhekimiydi."

Ciddi bir ifadeyle bana bakan Anastasya birden beni sarsıp tüm vücudumun ürpermesine neden olan birkaç cümle söyledi: "Ne tür müzikten hoşlanırsınız? Pekâlâ... Bu nasıl? Ses yüksek değil ya?" Bu cümleleri, beni tedavi eden başhekimin sesi ve tonlamasıyla söylemişti.

"Anastasya!" diye haykırdım.

Hemen sözümü kesti:

"Devamını da dinle, ne olursun şaşırma. Dene lütfen, denersen sana söylediklerimi kavrayacaksın, birazcık kafanı ver. Tüm bunlar, herhangi bir insan için o kadar basit ki... Bu kadın doktor, çok

iyi bir insan. Gerçek bir doktor. Onunla çalışmak çok kolay. Çok dürüst ve açık bir insan. Seni başka bir bölüme almalarını istemeyen bendim. Oysa senin hastalığınla ilgilenen onunki değil, diğer bölümdü. Ama amirlerine, 'Burada bırakın, ben tedavi edeceğim' diyerek kalmanı rica etti. Bunu yapabileceğini hissediyordu. Hastalığının 'başka bir şey'den olduğunu biliyordu. Bu 'başka bir şey'le de mücadele etmeyi denedi. Gerçek bir doktor çünkü.

"Peki, sen ne yaptın kendine? Dilediğin kadar sigara ve içki içmeye devam ettin, acılı, tuzlu yemekler yedin ve bu yüzden ciddi bir ülsere yakalandın. Hiçbir şeyden, hiçbir zevkinden feragat etmedin. Bilinçaltında bir yerlerde sana bir şey olmayacağına, başına korkunç bir şey gelmeyeceğine dair kör bir inanç var. İyi hiçbir şey yapamadım ama tersi de olmadı. Ne bilincindeki karanlık azaldı, ne de iraden güçlendi. Sağlığına kavuştuktan sonra, bir bayram kutlaması vesilesiyle, yardımcını hayatını kurtaran kadına yolladın ama kendin bir defa olsunda aramadın. Oysa bunu bekliyordu, sana öylesine âşık olmuştu ki tıpkı..."

"O mu sen mi Anastasya?"

"Senin için daha anlaşılır olacaksa biz diyelim."

Ayağa kalktım, ne yaptığımı hiç fark etmeden, Anastasya'nın oturduğu devrilmiş ağaç kütüğünden iki adım uzaklaştım. Duygularım, düşüncelerim birbirine girmişti ve ona karşı duyduğum güvensizlik giderek artıyordu.

"Al işte, bunu nasıl yaptığımı anlamadığından yine korkuyorsun; oysa hayal gücünün yardımıyla ve durumun makul bir analiziyle tahmin etmek çok kolay. Yine beni düşünüyorsun..."

Başını dizlerine doğru eğerek sustu. Ben de susmuş dikiliyordum. İyi ama neden sürekli inanılmaz şeyler söylüyor, diye düşündüm. Hem söylüyor, hem de anlaşılmadığında güceniyor. Normal insanların, bu söylediklerini anlayamayacağı, onu da normal bir insan sayamayacağı hiç aklına gelmiyor demek ki. Sonra Anastasya'ya yaklaşıp gözlerinin önüne düşen perçemini yana

çektim. Gri mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. G
ona pek de yakışmayan bir şey söyledi:

"Kadın her yerde kadındır, değil mi? Varlığımın gerçek bir olgu olması karşısında şaşkınsın şimdi, gözlerine inanamıyorsun. Sana söylediklerime sonuna kadar inanmıyor, kavrayamıyorsun. Gerçekten var olmam ve yeteneklerim seni şaşkına çevirmiş gibi. Beni normal bir insan gibi görmeyi tamamen bıraktın ama inan bana cadı falan değil, insanım.

"Benim yaşam tarzımı şaşırtıcı sayıyorsun da neden başkalarını şaşırtıcı ve aykırı bulmuyorsun?

"Neden insanlar, Yüce Akıl'ın yarattığı mekanizmalar arasındaki en büyük eseri olan Dünya'yı sadece kozmik bir yapı sayıyor, ona işkence ediyor ve onu parçalamak için muazzam bir çaba sarf ediyorlar?

"İnsan yapımı bir uzay gemisini ya da uçağı herhalde doğal sayarsınız ama o mekanik araçlar, en büyük mekanizmadan koparılmış, eritilmiş maddelerden yapılıyor.

"Elinde çekiçle ya da kazmayla, havada uçmakta olan bir uçağı parçalayan ve bu parçalarla daha ilkel bir araç yapınca da gururlanan bir yaratık olduğunu bir düşünsene. Uçağı sonuna kadar parçalayamayacağını anlamaz, düşeceğinin bilincinde değildir.

"Peki, neden siz de, dünyaya böyle işkence yapmaya ve onu parçalarına ayırmaya devam edemeyeceğinizi anlamıyorsunuz!

"Bilgisayar, aklın eseri sayılır ama onu, insan aklının bir tür protezi sayanlar hiç de az değildir. Bacakları sapasağlamken koltuk değnekleri kullanan bir insan düşün. Elbette bacak kasları körelecektir.

"Bir makine, insan beyninin yerini asla tutamaz, tabii sürekli çalıştırılan bir beynin..."

Anastasya, yanağındaki yaşları silip inatla o inanılmaz önermelerini sıralamaya devam etti.

O zamanlar, söylediği şeylerin pek çok insanı heyecanlandıracağını, bilim insanlarının akıllarını kışkırtacağını, hatta dünyada benzeri olmayan hipotezler olarak algılanacağını tahmin edemiyordum.

Anastasya'nın sözlerine bakılırsa Güneş, bir tür aynaydı. Dünya'dan çıkarak ona ulaşan gözle görülmez ışınları yansıtıyordu. Bu ışınlar da sevgi, mutluluk ve benzeri aydınlık duygular içerisinde olan insanlardan çıkıyordu. Dünya'dan Güneş'e yansıdıktan sonra Dünya'ya tekrar, güneş ışığı olarak yansıyor ve her şeye hayat veriyordu. Anastasya, buna bir sürü kanıt gösterse de anlamak o kadar kolay değildi.

"Dünya ve diğer gezegenler" dedi, "Yalnızca Güneş'in ışığını tüketselerdi, düzgün yanmayacağından ve ışığı da eşit dağılmayacağından kesinlikle söner giderdi. Evrende tek taraflı bir süreç yoktur ve olamaz da; her şey birbirine karşılıklı olarak bağımlıdır."

Sonra da İncil'den alıntı yaptı: "Ve yaşam insanların ışığıydı."

Anastasya, bir insanın, gezegenlerden yansıtma yoluyla bir diğerine duygularını aktarabileceğinde de ısrar ediyordu. Hatta bunu bir örnekle göstermeye de çalıştı:

"Yeryüzünde yaşayan insanların hiçbiri, zamanın birinde sevildiğini hissettiğini inkâr edemez. Seni seven insanların yanındayken bu duygu daha güçlüdür. Siz buna sezgi diyorsunuz. Gerçekten, seven insanlar, gözle görünmeyen ışık dalgaları yayarlar. Sevgisi güçlüyse, insan bunu yanında değilken bile sezebilir. Bu duygunun yardımıyla, onun doğasını anlayabilir ve mucizeler yaratabilirsin. Sizin mucize, mistisizm ya da olağanüstü yetenek dediğiniz şey de budur. Söyle bakalım Vladimir, şimdi, benim yanımdayken kendini daha iyi hissetmiyor musun? İçine bir hafiflik, sıcaklık dolmuyor mu?"

"Evet" dedim. "Nedense bir sıcaklık hissediyorum."

"Şimdi, sana daha fazla konsantre olunca neler olacak bak bakalım."

Anastasya, kirpiklerini hafifçe kapattı, birkaç adım geriye çekilip durdu. Tüm vücuduma tatlı bir duygu yayıldı birden. Giderek arttı ama yakıcı bir sıcaklık hissettirecek kadar değil. Anastasya dönüp ağır ağır uzaklaştı ve uzun bir ağacın ardında gözden kayboldu. Ama o tatlı sıcaklık duygusu azalmadı, hatta ona bir başka duygu katılıp kalbimin damarlarıma kan pompalamasına yardım etti adeta; şimdi kalbimin her atışında, kanımın vücudumdaki en ince damara dahi anında ulaştığını hissediyordum. Ayaklarım terlemeye başladı sonra terden sırılsıklam oldular.

Anastasya, bana bir şeyler kanıtlamayı başarmış gibi, kendine güvenli, zafer kazanmış bir komutan edasıyla ağacın ardından çıkarken, "İşte gördün mü?" dedi, "Şimdi anladın mı her şeyi? Ağacın arkasına geçmeden hepsini hissetmeye başladın, beni görmezken de içindeki duygu şiddetlendi. Neler hissettiğini anlat bakalım."

Anlattım ve sıra bana gelince şunu sordum:

"Ağaç neyi kanıtlıyor?"

"Eh, benden çıkan bilgi dalgaları ve ışığım, önce doğrudan sana geliyordu. Ağacın arkasına geçtiğimde, onun da kendi ışığı ve bilgisi olduğu için benimkileri epey engelleyebilirdi ama öyle olmadı. Duygu dalgaları sana, gezegenlerden yansıyarak ulaştı, bu yüzden daha da şiddetlendi. Sonra sizin mucize dediğiniz şeyi yaptım; ayakların terledi. Ama bunu bana söylemedin."

"Önemsememiştim. Ayaklarımın terlemesinin neresi mucize?"

"Bunun yardımıyla vücudundan bir sürü hastalığı attım. Şu anda kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Dışarıdan bile anlaşılıyor: Bak omuzların dikleşti."

Gerçekten de kendimi fiziksel olarak daha iyi hissediyordum.

"Yani, konsantre olup bir şeyi hayal ettiğinde gerçekleşiyor mu?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki iyileştirme dışında bir şey de hayal etsen, her zaman gerçekleşir mi?"

"Her zaman. Tabii hayal ettiğim soyut bir şey değilse. Bir de en ufak ayrıntısına dek planlanıp, manevi dünyanın kurallarına ters düşmezse. Böyle bir hayali yaratmak her zaman mümkün olmuyor. Düşüncelerin çok ama çok hızlı gitmesi, duyguların titreşiminin de uygun olması gerekli, o zaman muhakkak gerçekleşir. Bu gayet doğal bir şey. Pek çoklarının yaşamında böyle şeyler olur. Tanıdıklarına bir sor. Onların arasında da hayal kuran ve sonradan hayalinin bir kısmı ya da tamamı gerçekleşenler vardır belki."

"Ayrıntılar... çok ama çok hızlı giden... düşünceler... Söylesene, şairler, sanatçılar, kitaplar hakkında hayal kurarken de ayrıntıları planlar mısın? Düşüncelerin hızlı mı gider?"

"Son derece hızlı hem de. En ufak ayrıntılar da gayet somuttur."

"Şimdi de gerçekleşeceğini sanıyorsun?"

"Evet, gerçekleşecek."

"Peki, o zaman başka neler hayal ettin benim hakkımda? Hayalinin hepsini anlattın mı bana?"

"Hayalimin hepsini anlatmadım."

"Anlat o zaman."

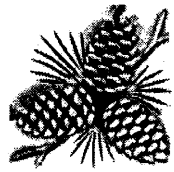
"Sen... Beni dinlemek mi istiyorsun Vladimir? Gerçekten mi?"

"Evet."

Anastasya'nın yüzü aydınlanmıştı. Yüzünün ortasında bir ışık demeti vardı sanki.

Büyük bir ilham ve heyecanla o inanılmaz monologlarından birini yaptı.

27

Karanlık Güçlerin Zaman Diliminden

"Hayalimi yarattığım o gece, karanlık güçlerin zaman diliminden insanlara nasıl aktaracağımı da düşünmüştüm. Planım gayet açık ve gerçekti, ONLAR da kabul ettiler zaten.

"Yazacağın kitapta, göze batmayan harf kombinasyonlarıyla formüller de olacak ve bunlar, pek çok insanda aydınlık, iyi duygular uyandıracak. Bu duygular, fiziksel ve ruhsal hastalıkları yenmeye, insanda geleceğe özgü, yepyeni bir bilinç yaratmaya muktedir. İnan bana, bu mistisizm falan değil Vladimir, evrenin yasalarına uygun bir şey.

"Her şey çok basit: Bu kitabı, duygularının ve ruhunun kılavuzluğunda yazacaksın. Başka türlü yapamazsın zaten zira yazma tekniğinden habersizsin; ama duygularla HER ŞEY mümkün. Bu duygular senin içinde var zaten. Hem sana hem de bana ait. Sen henüz idrak edemedin. Ama pek çokları için gayet anlaşılır ola-

cak. Sembollerde, harf kombinasyonlarında vücut bulunca, Zerdüşt Ateşi'nden daha güçlü olacaklar. Başından geçen hiçbir şeyi saklama, hatta içinden geçenleri de. Her tür utançtan arın, komik görünmekten korkma ve gururunu dizginle.

"Sana her şeyimi açtım; hem vücudumu hem ruhumu. Şimdi de senin aracılığınla tüm insanlara açmak istiyorum, buna izin de verdiler. Karanlık güçlerin tüm güçleriyle bana saldıracağını, hayalime engel olmaya çalışacaklarını biliyorum ama onlardan korkmuyorum çünkü onlardan güçlüyüm ve hayalimin gerçek olduğunu göreceğim; oğlumuzu da doğurup yetiştirebilirim. Bizim oğlumuzu Vladimir.

"Hayalim, karanlık güçlerin binlerce yıldır insana zararlı etkisi olan pek çok mekanizmasını yıkacak, bazılarını da insanın yararına çalışmaya zorlayacak.

"Şu anda bana inanamadığını biliyorum çünkü ait olduğun dünya ve yaşam tarzının kafana soktuğu bir sürü koşul ve esas, buna mani oluyor. Zamanda bir şey aktarmayı da inanılmaz bulacaksın. Ama basmakalıp bir uzay ve zaman algınız var. Oysa her ikisinin büyüklüğü de dakikalar ve metrelerle değil, bilinç ve iradeyle karakterize edilebilir ancak.

"İnsanın evrende ve zamanda bulunduğu noktayı, çoğu insan için karakteristik olan düşünce, duygu ve sezgilerin saflığı belirler.

"Yıldız falına, yaşamınızın gezegenlerin konumuyla sıkı sıkıya bağlı olduğuna inanırsınız. Bu inanca varmanızın sebebi karanlık güçlerin mekanizmalarıdır. Bu inanç, paralel zaman dilimindeki aydınlık güçlere engel olarak, karanlık güçlere büyüme fırsatı verir. Bu inanç, sizi gerçeği ve dünyevi varlığınızın özünü kavramaktan uzaklaştırıyor. Dikkatle tahlil etmelisin. Düşün ki Tanrı insanı, kendisinin bir sureti ve benzeri olarak yarattı. İnsana özgürlüklerin en büyüğü verildi: Karanlıkla aydınlık arasında özgürce seçim yapmak. İnsana ruh verildi. Görülen her şey insanın kontrolündedir, hatta Tanrı'ya karşı bile özgürdür; onu ya se-

ver ya da sevmez. İradesinden başka hiç kimse ya da hiçbir şey insanı yönetemez. Tanrı insandan, sevgisine sevgiyle karşılık vermesini ister ama yalnızca özgür, mükemmel insanın sevgisidir istediği; yani tıpkı kendisi gibi olanınki.

"Gezegenler de dâhil olmak üzere, görülen her şeyi Tanrı yarattı. Gezegenler de yaşayan her şeyin, bitkilerin, hayvanlar âleminin düzen ve uyumuna hizmet eder, insan vücuduna yardımcı olurlar ama insan aklı ve ruhu üzerinde, kesinlikle hiçbir hükümleri yoktur. İnsanı yönlendiremezler ama insan, bilinçaltıyla tüm gezegenleri yönetir.

"Tek bir insan gökte iki güneş görmek isterse, hiçbir şey olmaz tabii. Düzen, bir gezegenler faciası yaşanmayacak şekilde kurulmuştur. Ama tüm insanlar, aynı anda, ikinci güneşi isterse, o anda beliriverir.

"Bir yıldız falı hazırlarken, her şeyden evvel başlıca noktaları göz önünde bulundurmak gerekir: insanın zaman bilincinin seviyesi, irade ve ruh kuvveti, ruhsal arzusu ve günlük yaşama katılım derecesi.

"İrade ve bilinç, elverişli ve elverişsiz hava koşullarının, manyetik fırtınaların, yüksek veya alçak basıncın, rahatça üstesinden gelebilir. Bir insanın hava kapalı, berbatken neşeli ve mutlu olduğunu ya da tam tersine, hava güneşli ve açıkken sıkkın ve moralsiz olduğunu hiç görmedin mi?

"Kitabına koyacağın harf kombinasyonlarının ve formüllerin insanları iyileştirip aydınlatacağını söylediğimde delice hayaller kurduğumu düşünüyorsun herhalde. Anlamadığın için bana güvenmiyorsun... Oysa o kadar basit ki.

"İşte şimdi seninle, senin dilinle, kullandığın deyimlerle, hatta ara sıra da senin tonlamanla konuşuyorum. Anlattıklarımı kolayca aklında tutabilirsin çünkü bu, sana özgü olan, senin dilin; ama pek çok insan da anlayabilir. İçinde anlaşılmayan kelimeler, nadir kullanılan deyimler yok. Gayet basit ve bu yüzden çoğu insan anlaya-

bilir. Bazen, bazı kelimeleri azıcık değiştiriyorum, hepsi bu. Şu anda heyecanlısın ve bu yüzden şu anı, söylediklerimin hepsini sonradan hatırlayacaksın. Ondan sonra da hepsini yazacaksın.

"Benim harf kombinasyonlarım da böylece senin kitabına girecek.

"Bunlar çok önemli. Bir dua gibi, mucize yaratabilirler. Çoğunuz, duaların da belli harf kombinasyonlarından oluştuğunu zaten biliyorsunuz. Bu kombinasyonlar da aydınlamış insanlar tarafından, Tanrı'nın da yardımıyla oluşturulmuştur.

"Karanlık güçler daima, insanın bu kombinasyonlardan yararlanma imkânını almaya çalışır. Bunun için dili bile değiştirir, yeni sözcükler uydurup eskisinin yerine koyar ve düşünceyi sakatlarlar. Mesela önceden, alfabenizde kırk yedi harf varken, şimdi otuz üç tane kalmış. İnsanda bedensel arzularla şehvet uyandırmak isteyen karanlık güçler, kendi karanlık, aşağılık kombinasyon ve formüllerini kattılar. Ama ben, kombinasyonların ilk hallerini getirip günümüzde kullanılan harf ve sembollerle ifade ettim, şimdi etkilerini gösterecekler. Öyle çok aradım ki! Ama buldum işte! Çeşitli zamanlardan, en iyilerini topladım. Hem de epey topladım. Sonra da senin yazacaklarının arasına gizledim.

"Gördüğün gibi, ancak duygularda ve amaçlarda anlamlı olabilen ebediyeti ve kozmik sonsuzluğu, harf kombinasyonlarına çevirmek gayet basit.

"Gördüğün her şeyi, iyi kötü ayırt etmeden, hiçbirini gizlemeden yaz; ancak o zaman bunları koruyabilirsin. Buna kendi kendine ikna olacaksın Vladimir, lütfen inan bana. Yazdığında ikna olacaksın. Bunları okuyanların çoğunda, henüz tamamen anlayıp kavrayamayacakları heyecanlar, duygular uyanacak. Bunu onlar da doğrulayacaklar, göreceksin, duyacaksın, doğrulayacaklar. Aydınlık bir duygu hissedecekler, pek çoğu da bu duygunun yardımıyla her şeyi, yazdığından çok daha iyi anlayacak.

"Biraz da olsa yaz. O zaman insanların kombinasyonları hissettiğine ikna olacaksın. On bin, yüz bin insan doğrulayacak bu-

nu. Sen de inanacak ve hepsini yazacaksın. Yalnızca inan. Kendine inan. Bana inan.

"Sonradan daha önemli şeyler de söyleyeceğim, onlar da anlayıp hissedecekler. Daha önemli olan şey çocuk yetiştirme. Sana uçan dairelerinin mekanizmaları, roketler, gezegenler daha ilginç geliyor. Oysa ben, daha çok çocuk yetiştirmekten bahsetmek istiyorum ve sende daha büyük bir bilinç oluşturduğumda bahsedeceğim de. Yalnız bunu, yapay mekanizmalar ve insan yapımı, yapay sesler tarafından engellenmezken okumak gerek. Böyle sesler, insana zarar verir ve gerçekten uzaklaştırır. Doğal ve Tanrı'nın yarattığı sesler eşliğinde okumalı. Böyle seslerse kendileriyle birlikte gerçeğin bilgisini getirir insana, bilincin oluşmasına yardımcı olurlar. O zaman iyileştirme gücü de artar.

"Yine şüphelenmeye başlayacak, kelimelerin iyileştirici gücüne inanmayacak ve elbette beni düşüneceksin... Ama bunda da mistik, hayali ya da manevi varlığın yasalarına ters düşen bir şey yok.

"İnsanın içinde aydınlık duygular belirdiğinde, muhakkak vücudun tüm organlarına da hayırlı bir etki yaparlar. Aydınlık duygular, gerçekten her tür hastalığa karşı en güçlü ve en etkili ilaçtır. Tanrı bu duygular yardımıyla iyileştirir, keza azizler de. Eski Ahit'i oku, ikna olacaksın. Sizin dünyanızdaki bazı insanlar da bu duyguların yardımıyla insanları iyileştirebilir. Doktorlarınızın çoğu bundan haberdar. Bana inanmıyorsan onlara sor. Onlara inanman daha kolay ne olsa. Bu duygular ne kadar aydınlık ve güçlü olursa, yöneldiği kişi üzerindeki etkileri o kadar büyük olur.

"Ben her zaman ışığımla iyileştirebilirim. Büyük dedem daha çocukken bunu nasıl yapacağımı öğretmişti. Daçniklerimde de pek çok kez uyguladım. Artık benim ışığım, dedemle büyük dedeminkinden çok daha güçlü. Dediklerine göre bunun nedeni de içimde sevgi dediğiniz duygunun doğmasıymış.

"Bu duygu öylesine büyük, tatlı ve biraz da yakıcı ki. Tüm insanlara ve elbette sana hediye etmek istiyorum onu. Herkesin ve her şeyin iyiliğini istiyorum; tıpkı Tanrı'nın istediği gibi."

Anastasya monologunu, olağanüstü bir ilham ve güvenle bitirdi. Sanki onu uzay ve zamana fırlatır gibiydi. Sonra da sustu. Coşkusu ve güveninden şaşkına dönmüş bir halde Anastasya'ya bakarak, "Hepsi bu mu Anastasya?" diye sordum. "Planlarının, yani hayalinin başka ayrımları yok mu?"

"Geri kalanları ufak tefek şeyler Vladimir. O kadar önemli değil. Onları şöyle geçerken, 'iki kere iki dört' türünden birer kaide gibi yarattım. Seninle ilgili bir zorluk kaldı ama onu da hallettim."

"Eh, karşındayım işte, ayrıntıları da anlat bakalım. Neymiş o benimle ilgili zorluk?"

"Biliyorsun, seni dünyanın en zengin adamı yapacaktım. Bir de en ünlüsü. Yalnız biraz zaman alacak. Ama hayalimin ayrıntılarıyla uğraşırken... Yani daha aydınlık güçlerce kabul edilip desteklenmemişken... Karanlık güçler... bunlar daima kendilerinden zararlı bir şeyler katmaya çalışır. Hayalle ilgili kişiye ve diğer insanlara zararı dokunacak türlü yan etkiler gibi şeyler yani.

"Düşüncelerim çok ama çok hızlıdır fakat karanlık güçler beni izlemeyi becerebiliyordu. Dünyevi işlerinin çoğunu bırakıp mekanizmalarını benim hayalimin çevresinde harekete geçirmeye çalıştılar ve işte o zaman ben de bir şey buldum... Onları kandırdım. Tüm mekanizmalarını, iyilik için çalışmaya zorladım. Karanlık güçler bir anlığına ne yapacaklarını şaşırdılar ama bu bir an bile, aydınlık güçlerin hayalimi alıp karanlık güçlerin ulaşamayacağı aydınlık sonsuzluğa götürmesine yetti."

"Bulduğun neydi Anastasya?"

"Hiç beklemedikleri bir şey yapıp, karanlık güçlerin sana, hepsinin üstesinden gelmen gereken zorluklar çıkaracakları zaman dilimini biraz uzattım. Bu zaman diliminde, ışığımla sana yardım etme imkânından da kendimi mahrum ettim. Bunda benim açım-

dan hiçbir mantık bulamadıkları için şaşkına döndüler. Oysa bu zaman dilimi için ışığımı, büyük bir hızla sana yardım edecek insanlara yönlendirdim."

"Bütün bunlar ne manaya geliyor?"

"İnsanların sana ve hayalime yardım edeceği manasına. Işıkları küçük ve neredeyse kontrol edilmez halde. Fakat öyle kalabalık olacaklar ki, hep birlikte hayali gerçekleştireceksiniz. Karanlık güçlerin zaman diliminden geçebileceksiniz. Diğerlerini de geçireceksiniz.

"Zengin ve ünlü olmaya başladığında da kibirli ve açgözlü olmayacaksın. Çünkü paranın başlıca amaç olmadığını, parayla insan ruhunu ve sıcaklığını asla elde edemeyeceğini kavrayacaksın.

"Bunu da, o zaman diliminden geçerken, bu insanları görüp tanıyınca kavrayacaksın. Onlar da kavrayacak. Şu eğilme işine gelince... Bankalarla ilişkilerini tasarlarken, vücudunu ihmal etmeni de hesaba kattım. Yani bankadan para çekerken biraz da jimnastik yapmış olacaksın, tabii karşındaki bankacı da. Varsın biraz komik olsun. Böylelikle ölümcül bir günahtan, gururdan kurtulacaksın.

"İşte, karanlık güçlerin kendi zaman dilimlerinde karşına çıkaracağı tüm bu zorluk ve engeller seni ve etrafındakileri sağlamlaştıracak. Sizi daha bilinçli kılacak. Sonra da karanlık güçlerin pek böbürlendiği karanlık ayartmalarından kurtaracak. Asıl bunlar kurtaracak yani. Bu yüzden bir süre afalladılar. Artık hayalime asla ulaşamazlar.

"Anastasya! Benim sevgili hayalcim. Hayalperestim."

"Ah... Ne güzel dedin. Teşekkür ederim! Teşekkür ederim sana. Çok güzel 'sevgili' dedin."

"Rica ederim. Ama sana hayalperest de dedim. Hayalci de. Gücenmedin mi?"

"Hiç gücenmedim. Canlı ve ayrıntılı tasarlandığında hayallerimin aynen gerçekleştiğini henüz bilmiyorsun. Bu hayalim de

muhakkak gerçekleşecek. En canlı ve en güzel hayalim çünkü. Kitap da insanlarda sıra dışı duygular uyandıracak ve bu duygular onları..."

"Dur biraz Anastasya, yine coşmaya başladın. Sakin ol."

Anastasya'nın bana yalnızca bir fanteziden ibaret gibi gelen coşkulu monologunu yarıda kesmemin üzerinden pek fazla zaman geçmemişti.

O zamanlar, Anastasya'nın monologunun manası benim için pek anlaşılır değildi. Söylediği her şey epey fantastik geliyordu. Yalnızca bir yıl sonra, bu monologun da yer aldığı el yazmalarımı okuyan, *Çudesa i Priklyuçeniya* dergisinin editörü Mihail Fırnin, bana derginin yeni sayısını (Mayıs 1996) verirken epey heyecanlıydı.

Dergiyi okuyunca ben de heyecanlandım. Önemli bilim insanları ve akademisyenler olan Anatoliy Akimov'la Vlaiyl Kaznaçeyev'in makalesinde, Yüce Akıl'ın varlığından, insanla evren arasındaki sıkı bağdan ve insandan çıkan, gözle görünmez ışınlardan bahsediliyordu. Bazı özel aygıtlarla bu ışınları saptamayı başarmışlardı; dergide ışınları gösteren iki de fotoğraf vardı.

Ama bilim, Anastasya'nın sadece çocukluğundan beri bilmekle kalmayıp her gün insanlara yardım etmek için rahatça kullandığı ışından daha yeni bahsediyordu.

Bir yıl önce eski bir etek, çirkin galoşlar giymiş, karşımda heyecanla bluzunun düğmeleriyle oynayan Anastasya'nın, gerçekten de muazzam bir bilgiye, insanın yazgısını etkileyecek güce sahip olduğunu nereden bilecektim ki? Ruhunun gerçekten de insanlık için karanlık ve zararlı olan her şeye karşı koyabileceğini. Rusya'daki ünlü halk şifacılarından, Rus Şifacıları Vakfı'nın baş-

kanı V. A. Mironov, yardımcılarını toplayıp şöyle diyeceğini: "Hepimiz onun karşısında birer böceğiz." Sonra da dünyada Anastasya'dan güçlü hiç kimse olmadığını ekleyeceğini. Onu uzun süre anlamadığıma da hayıflanacağını...

Pek çoklarının, kitaptan yayılan enerjiyi, gücü hissedeceğini.

Kitabın az sayıdaki ilk baskısının ardından, yazara, yani ona ve bana, çamuru temizleyen bahar yağmurları gibi şiir yağmaya başlayacağını.

Şimdi, bu kitabı elinde tutuyor, okuyorsun sevgili okur. İçinde bir duygu uyandırıyor mu, kendin karar ver. Ne hissediyorsun? Seni neye davet ediyor?

Anastasya orada, taygadaki açıklığında tek başına; aydınlık ışığıyla, hayalinin önündeki engelleri kaldırmaya, onları gerçekleştirecek yeni insanlara ilham vererek bir araya getirmeye çalışacak azimle.

En zor anda, üç Moskovalı öğrenci benim yanımda olacak. Emeklerine karşılık hiçbir maddi ödül almadan (hatta bana maddi destek vererek) hem de. Bu çocuklar, özellikle de Lyoşa* Noviçkov, bulabildikleri her işte çalışırken, geceleri de bilgisayarlarında "Anastasya"nın metnini yazacaklar.

Onlar için zor bir ders yılı başladığında bile yazmayı bırakmayacaklar.

Ve Moskova 11. Yayınevi, kitabı ilk olarak iki bin basacak. Bu bir tür yayınevi testi olacak. Hatta bundan evvel, bir tarım gazetesi olan *Krestyanskiye Vedomosti*'de çalışan Yevgeniya Kvitko, basında Anastasya'dan ilk bahseden kişi olacak. Sonra *Moskovskaya Pravda*'dan Katya Golovina, ondan sonra da *Lesnaya Gazeta, Mir Novostey*, Rusya Radyosu. Genelde önemli akademisyenlerin makalelerini yayımlayan *Çudesa i Priklyuçeniya* dergisi, geleneklerini çiğneyerek, Anastasya'ya birkaç sayısında

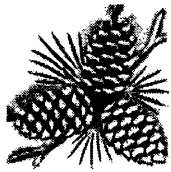
* Aleksey adının kısaltması (ç.n)

yer verecek ve şöyle yazacak: "Akademisyenler, en cüretkâr düşlerinde bile Sibirya taygalarının büyücüsü Anastasya'nın ilmine erişemezler. Düşüncelerinin saflığı, insanı her şeye kadir kılar ve bilge yapar. İnsan, yaradılışın şahikasıdır."

Yalnızca ciddi başkent basını Anastasya'ya dair yayın yapacak. Sanki Anastasya, hayalinin saflığını korumak için bulvar basınını geçip, özellikle onları seçmiş gibi.

Ama bunlar, Anastasya'yla karşılaşmamdan ancak bir yıl sonra ortaya çıkacaktı; o zamanlarsa onu anlamayıp olup bitenlere karşı, kendime has bir güvensizlik duyduğumdan, sözü bana daha yakın bir konuya, işadamlarına getirmeye çalıştım.

28

Güçlü İnsanlar

En yüksek kişilik değerin, etrafındaki insanların sana verdiğidir.

Anastasya, bizim girişimci ya da müteşebbis dediğimiz insanlara, onların toplumun maneviyatı üzerindeki etkilerine dair epey şey anlattı, sonra bir değnek alıp yere bir daire çizdi. İçine de ortalarında birer nokta bulunan bir sürü başka dairecik çizdi. Sonra büyük dairenin yanına başka daireler çizdi. Dünyanın da dâhil olduğu bir tür gezegenler haritası çiziyordu sanki; sonra başka şekiller de ekleyerek şöyle dedi:

"Büyük daire, insanların da yaşadığı gezegen, Dünya. İçindeki küçük dairecikler, bir şekilde bir araya gelmiş insan toplulukları. Noktalar, bu toplulukların başlarında bulunan insanlar. Baştakilerin, insanlara davranış şekilleri, onları yapmaya zorla-

dıkları şeyler, nüfuzlarını kullanarak yarattıkları psikolojik hava, çevrelerindeki insanların iyi ya da kötü hissetmesine neden olur. Çoğu iyi hissederse, her birinden aydınlık ışınlar çıkar ve kolektif bir aydınlık oluşur. Ama kötü hissedince, karanlık olur."

Bazı daireleri karanlık göstermek için içlerini karaladı.

"Elbette, insanın ruh halini etkileyen başka bir sürü unsur vardır fakat böyle bir zaman diliminde, yani bir topluluk içindeyken, etkilendikleri asıl şey, baştakiyle ilişkileridir. Dünya'dan kolektif bir aydınlık ışının yayılması evren için çok önemlidir. Sevginin, iyiliğin ışınının yayılması. İncil'de bu konu hakkında şöyle denir: 'Tanrı, sevgidir.'

Şu girişimci dediğiniz insanlara çok, hem de çok acıyorum, çünkü en perişan halde olanlar onlar. Onlara yardım etmeyi çok isterdim ama bunu tek başıma yapmam çok zor."

"Yanılıyorsun Anastasya, bizde perişan diye emeklilere, işsizlere, başını sokacak bir çatısı bulunmayanlara, giyecek ve yiyecek bulamayanlara denir. Girişimciyse, bunların hepsine, hiç değilse diğerlerinden daha çok sahip olandır. Hatta başkalarının hayal bile edemeyeceği başka hazlara da ulaşabilir."

"Örnek verebilir misin, ne gibi hazlara?"

"Eh, ortalama bir işadamını alsak bile, son model bir arabası, bir dairesi olduğunu görürüz. Giyim kuşam, yemek sorunuysa hiç yoktur..."

"Peki ya mutluluk? Tatmin nerede? Gel bak."

Anastasya, beni otlara götürdü ve kadın daçniki gösterdiği zamanki gibi farklı tablolar göstermeye başladı.

"İşte, gördün mü? Birisi, o şık dediğin arabanın içinde oturuyor. Arka koltukta, tek başına, arabasının mikro iklimine hapsolmuş. Şoför gayet düzgün sürüyor arabayı. Ama bak, arkada oturan işadamının yüzü ne kadar gergin, bir şey düşünüyor, birtakım planlar yapıyor, bir şeyden korkuyor; bak, sizin telefon dediğiniz

nesneye sarıldı. Huzursuz... Herhalde bazı bilgiler edindi. Şimdi derhal bunları değerlendirip bir karara varmak zorunda. Tüm vücudu gerildi... Düşünüyor. Tamam, kararını verdi. Bak, bak, şimdi rahatlamış gibi oturuyor ama yüzü hâlâ kaygı ve kuşku içinde. Neşeden eser yok."

"İş bu, Anastasya."

"Bu bir yaşam tarzı, üstelik sabah uyandığı andan, gece yatıncaya dek en ufak bir ara yok, hatta bazen uykuda da. Ne çiçeklenmiş ağaçları, ne de bahar sellerini görüyor. Etrafı, sahip olduklarını sürekli ondan almak isteyen kıskançlarla çevrilmiş. Kendisini onlardan güvenlik dediğiniz şeyle korumaya çabalıyor; evi tam bir kale gibi ama bu ona huzur vermiyor, ne yaparsa yapsın içinde sürekli korku ve kaygı olacak. Ancak ölümünden hemen önce, son saatlerinde, sırf her şeyini geride bırakacağına pişman olacak..."

"İşadamları da mutludur. Tasarladığı bir planı uygulayıp istediği sonuca ulaştığında sevinir."

"Yanlış, sonuca ulaştığında sevineceğine, derhal daha çetrefil bir başka planı uygulamaya başlar ve her şey, bu kez daha büyük zorluklarla yeniden başlar."

Orman dilberi, dıştan bakıldığında, toplumda başarılı görünen ama aslında en karamsar, en üzücü tabloyu karşıma getirmişti ve bunu kabul edemezdim. Savını çürütmeye çalıştım:

"Yalnız, belirledikleri amaçlara ulaşmaktaki başarılarını, maddi olanaklarını, kadınların hayran bakışlarını ve çevrelerindekilerin onlara duyduğu saygıyı unutuyorsun Anastasya."

Buna yanıtı şöyle oldu:

"Yanılsama. Bunların hiçbiri yok. Şık bir arabanın yolcusuna ya da en pahalı evin sahibine hayranlık ve saygıyla bakıldığını nerede gördün ki? Tek bir insan bile, şu söylediklerini desteklemez. O gördüğün bakışlar, kıskançlık, aldırmazlık veya kin doludur. Kadınlar böyle insanları sevemez, zira adamı mı yoksa sahip olduklarını mı

sevdiklerini ayırt edemeyecek kadar karışmıştır duyguları. Öte yandan, böyle adamlar da bir kadına karşı gerçek bir sevgi duyamazlar, zira böyle muazzam bir duyguya ayıracak zamanları yoktur."

Başka karşı savlar aramak manasız olacaktı, zira söylediği şeyler, ancak bahsettiği insanlar tarafından onaylanabilir ya da reddedilebilirdi. Gerçi ben de bir işadamıydım ama Anastasya'nın bahsettiği konu üzerinde hiç düşünmemiştim; mutlu olduğum anların sayısını düşünmeye, bir de başkasınınkilerle karşılaştırmaya hiç kalkışmamıştım bile. Nedense, işadamları arasında ağlayıp sızlanmak hoş karşılanmaz: Her biri, hayatından memnun, başarılı gibi görünmeye çabalar.

İnsanların kafasındaki, işadamı, hayattan daima iyi şeyleri alan kişidir şeklindeki imajın da nedeni budur herhalde. Anastasya sadece dışa vurduklarımızı değil, içimizin derinliklerine gizlenmiş en ince duygularımızı bile yakalayabiliyordu. İnsanın içinde bulunduğu durumu, yaydığı ışığın miktarından kestirebiliyordu. Sanırım, gördüğü tablolar ve durumlar, ancak onun sesinin sayesinde, benim için de görünür oluyordu. Bunu Anastasya'ya da söyledim. Şöyle cevap verdi:

"Şimdi sana yardım edeceğim. Çok basit. Kapat gözlerini, otlara uzan, kollarını yana aç, gevşemen gerek. Dünyayı gözünde canlandır, rengini, ondan yayılan mavimsi ışığı görmeye çalış. Sonra hayal gücünün ışığını daralt, tüm dünyanın görüntüsüne yayma artık; yavaş yavaş, ayrıntıları görene dek daralt. Mavimsi ışığın yoğunlaştığı yerde ara insanları. Işığını daha da daralt, şimdi bir ya da birkaç insanı göreceksin. Hadi benim yardımımla bir daha deneyelim."

Elimi tutup parmaklarıyla avucunu benimkiyle birleştirdi. Otlar üzerindeki diğer elinin parmakları da yukarı dönüktü. Söylediği her şeyi yapıp hayalimde canlandırmaya çalıştım ve kısa süre sonra gözümün önünde, bir masa başına oturmuş aralarında heyecanla tartışan üç adamın görüntüsü belirdi. Söylediklerini anlayamıyordum. Aslında hiçbir şey duymuyordum ya.

"Hayır" dedi Anastasya, "Bunlar işadamı değil. Şimdi buluruz onları da."

Işığını büyüklü küçüklü ofislerde, kapalı kulüplerde, masalarda, genelevlerde dolaştırdıkça dolaştırdı... Mavi ışık kâh zayıflıyor, kâh görünmez oluyordu.

"Bak" dedi. "Birisi gecenin bir yarısı, sigara dumanıyla kaplı ofisinde tek başına oturmuş ama bu işadamından bir şey çıkmaz. Bak, bir başkası da havuzda keyif çatıyor, yanında kızlar da var. Sarhoş ama ışığı yok. Bir şeyleri unutmak için, kendisini mutlu göstermeye çalışıyor. Biri de evde. İşte karısı, çocuğu ona bir şeyler soruyor... Telefon... Şuna bakar mısın, sevdiklerinin yanında bile yine ciddileşti..."

Ve art arda, olası her durumda, görüntüler geldi geçti; genelde dıştan iyi görünüyorlardı ta ki o korkunç sahneyle karşılaşana dek. Birden gözümün önünde, bir apartman dairesinin bir odası belirmişti; epey seçkin bir odaydı ama...

Yuvarlak bir masanın üzerinde, elleri ve ayakları masanın bacaklarına bağlanmış, ağzı da kahverengi bir bantla kapatılmış çırılçıplak bir adam, başı aşağı sarkmış halde yatıyordu. Masanın başında sağlam yapılı iki genç adam oturuyordu; birinin saçları kısacık kesilmişti, diğerininse dümdüz geriye taranmıştı. Az ötede, abajurun altındaki koltukta da genç bir kadın oturuyordu. Onun da ağzı bantlanmış, göğüslerinin altından bir iple koltuğa bağlanmıştı. Ayakları da koltuğun ayaklarına bağlıydı. Üzerinde sadece yırtılmış iç çamaşırları vardı. Yanı başında oturan yaşlıca, sıska bir adam bir şeyler, herhalde konyak içiyordu. Önündeki sehpada bir kutu çikolata duruyordu. Yuvarlak masada oturanlarsa içmiyorlardı. Masada yatan adamın göğsüne bir şeyler -votka ya da alkol- döküp ateşe verdiler. "Soruşturma" olduğunu anlamıştım.

Anastasya ışığını bu görüntüden uzaklaştırdı. Ama ben haykırıverdim:

"Geri dön! Bir şeyler yap!"

Tekrar bu sahneye dönerek:

"Yapamam" dedi. "Olan olmuş. Durdurmak imkânsız; önceden bir şeyler yapmalıydık, artık çok geç."

Büyülenmiş gibi izliyordum; birden kadının korkuyla dolu ama merhamet dilenmeyen gözlerini açıkça gördüm.

"Bir şey yap!" diye bağırdım Anastasya'ya, "Kalpsizin teki değilsen bir şeyler yaparsın!"

"Ama gücüm yetmez, bu daha önceden, başkasının programladığı bir şey, benim değil; öyle dosdoğru karışamam. Şu anda onlar daha güçlü."

"Peki, nereye gitti iyiliğin, yeteneklerin?"

Anastasya cevap vermedi. Korkunç sahne silikleşmeye başladı. Sonra yaşlıca, konyak içen adam kayboluverdi.

Birden tüm vücudumda bir halsizlik hissettim.

Anastasya'nın elini tutan elim de uyuşmaya başlamıştı.

Nedense çok zayıflamış sesini duydum birden. Güçlükle, "Çek elini Vladim..." diyebildi; adımı bile tamamlayamamıştı.

Elimi Anastasya'nın elinden çekerek kalktım. El veya ayağın üzerine uzun süre oturulduğunda olduğu gibi beyazlaşıp uyuşan elim aşağı sarkıyordu. Parmaklarımı oynatmaya başlayınca uyuşukluk da geçmeye başladı.

Anastasya'ya bir göz atınca dehşete kapıldım. Gözleri kapalıydı. Yüzünün rengi atmıştı. Elinin ve yüzünün derisinin altında hiç kan yokmuş gibi görünüyordu. Soluk almadan yatıyor gibiydi. Çevresindeki yaklaşık üç metre yarıçapında bir alandaki otlar da bembeyaz kesilip solmuştu. Korkunç bir şeyler olduğunu anlayarak bağırdım:

"Anastasya! Ne oldu sana Anastasya?!"

Ama çığlığıma hiçbir karşılık vermedi. O zaman omuzlarından kavrayıp, artık elastikten ziyade pelte gibi görünen vücudunu sarstım. Hâlâ bembeyazdı; kanı çekilmiş dudaklarında da kıpırtı bile yoktu.

"Anastasya, beni duyuyor musun?"

Kirpiklerini güçlükle aralayıp donuk, ifadesiz gözlerle bana baktı. Suyla dolu mataramı alıp Anastasya'nın başını kaldırdım ve içirmeyi denedim ama suyu yutamadı. Telaş içinde ne yapacağımı düşünerek ona bakıyordum.

Sonunda dudaklarını güçlükle kıpırdattı:

"Beni başka bir yere götür... Bir ağaca..."

Basbayağı pelteleşmiş vücudunu kucaklayıp beyazlaşmış otlardan uzağa, yakındaki bir sedir ağacının altına götürdüm. Kısa süre sonra, birazcık toparlanabildi.

"Ne oldu sana Anastasya?" diye sordum.

"İsteğini yerine getirmeyi denedim" diye fısıldadı ve bir süre durup ekledi. "Sanırım başardım da."

"Ama berbat görünüyorsun, neredeyse ölecektin!"

"Doğa yasalarını çiğnedim. Karışmamam gereken bir şeye müdahale ettim. Bu da tüm gücüme ve enerjime mal oldu. Bir şeyler kalmışsa şaşarım."

"Bu kadar tehlikeliyse neden bu işe kalkıştın?"

"Başka çarem yoktu. Bunu yapmamı istemiştin. İsteğini yerine getirememekten, bana bir daha saygı duymayacağından korktum. Durmadan, her konuda konuşup duran gevezenin biri olduğumu ve gerçek yaşamda hiçbir şey yapamayacağımı düşünecektin."

Parlak, yalvaran gözlerini bana dikmişti, konuşurken sesi hafifçe titriyordu.

"Fakat bunun nasıl yapıldığını, bu doğal mekanizmanın nasıl işlediğini sana açıklayamam; hissederim ama açıklamaya kalksam anlamanı sağlayamam, herhalde sizin bilim insanlarınız da şimdilik açıklayamaz."

Başını öne eğerek sustu; gücünü toplamaya çalışıyordu sanki. O yalvaran gözlerini tekrar bana dikerek devam etti:

"Artık delinin teki ya da cadı olduğuma dair inancın daha da kuvvetlenecek herhalde."

Birden onun için iyi bir şeyler yapmak istedim, ama ne yapacaktım? Onu normal, sıradan bir insan, güzel ve akıllı bir kadın saydığımı söylemek istedim ama böyle hissetmiyordum ve doğru söylemediğimi sezeceğinden de emindim.

Sonra birden, çocukluğunda büyük dedesiyle nasıl selamlaştıklarını anlattığı hikâyeyi hatırlayıverdim. Ak saçlı ihtiyarın, küçük Anastasya'nın karşısında diz çöküp elini öpüşünü yani. Anastasya'nın önüne geçip diz çöktüm ve hâlâ beyaz, biraz da soğuk elini tutup öperek:

"Anormal biri olsan da, tüm anormal insanların en iyisi, en akıllısı ve en güzelisin" dedim.

Nihayet Anastasya'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, minnetle bana baktı. Yanakları da yine pembeleşmeye başlamıştı.

"Gösterdiklerin çok karamsardı Anastasya. Bilerek mi seçtin bunları?"

"İyi bir örnek arıyordum ama bulamadım. Hepsi kaygılarının esiri olmuş. Hep sorunlarla karşı karşıyalar ve neredeyse hiçbir manevi bağları yok."

"Peki ne yapmalı, onlara acımaktan başka ne önerebilirsin? Bu arada şunu belirtmem gerek ki, işadamları güçlü insanlardır."

"Çok güçlüler" diye bana hak verdi. "İlginçler de. İki hayatı aynı anda idare ediyorlar. En yakınlarının dahi bilmediği, sadece kendilerine ait hayat ve zahiri, çevrelerindekilerle sürdükleri hayat. Sanırım, aralarındaki manevi ve samimi bağları güçlendirerek yardım edilebilir onlara. Saf düşünceye ulaşabilmek için samimi bir çaba gerekir."

"Anastasya, isteklerini kesinlikle yerine getirmeye çalışacağım. Bir kitap yazmayı da, işadamlarını saf düşüncelerle bir araya getirmeyi de deneyeceğim, anlayabilmemin tek yolu bu."

"Senin için zor olacak. Sana yeterince yardım edemeyeceğim, pek az gücüm kaldı. Tazelemek için de uzun zaman gerek. Bir süreliğine, ışığımla uzaktan göremeyeceğim. Hatta şimdi de seni pek iyi göremiyorum."

"Kör mü oluyorsun yoksa Anastasya?"

"Hepsi düzelecek sanırım. Yalnız, sana bir süreliğine yardım edemeyeceğime üzülüyorum."

"Bana yardım etmen gerekmiyor Anastasya. Sen oğlumuz için kendine iyi bak ve başkalarına yardım et yeter."

Gemiye yetişmek için gitmem gerekliydi. Ama Anastasya hiç olmazsa dışarıdan biraz daha iyi görünene dek bekledim, hemen hemen eskisi gibi görünmeye başlayınca, motorlu tekneye bindim. Anastasya küçük tekneyi çözüp kıyıdan ittirdi. Tekne hemen nehrin akıntısına kapıldı.

Anastasya neredeyse dizlerine dek suyun içine girmişti; uzun eteğinin ucu dalgalarla sallanıyordu.

Motorun ipini çektim. Motor, üç günde iyice alıştığım sessizliği yararak çalıştı ve hızla ileri fırlayan tekne, kıyıda duran tayga münzevisini geride bırakarak hızlandıkça hızlandı.

Anastasya birden sudan fırlayarak kıyı boyunca tekneyi yakalamak için koşmaya başladı.

Rüzgârda savrulan saçları bir kuyrukluyıldızı andırıyordu. Elinden geldiğince hızlı koşmaya çalışıyordu; imkânsızı başarıp hızla ilerleyen tekneyi yakalamak için tüm gücünü harcadığı belliydi. Ama bunu yapamadı. Aramızdaki mesafe, yavaş yavaş artıyordu. Bu yararsız çabasına acımıştım doğrusu; ayrılık anının sıkıntısından bir an evvel kurtulmak isteyerek, motora gaz ver-

dim. Birden aklıma, Anastasya'nın yine ondan korkup kaçmaya çalıştığımı düşüneceği geldi.

Uğuldayan motor, teknenin önünü havaya kaldırmış, gittikçe hızlanıyor, aramızdaki mesafeyi de arttırıyordu...

Anastasya ise... Tanrım! Ne yapıyordu öyle?

Anastasya, koşmasını engelleyen ıslak eteğini, yırtık giysilerini çıkarıp atmıştı. Koşma hızı da artmıştı ve ardında inanılmaz bir şey oldu; tekneyle arasındaki mesafe yavaş yavaş azalmaya başladı.

Önünde neredeyse dimdik bir yamaç görünüyordu. Yamacın onu durduracağını ve benim için acı verici olan bu sahneyi bitireceğini düşündüğümden, elimi gazdan çekmedim.

Ama Anastasya çılgınca koşusuna devam ediyor, ara sıra havayı yoklar gibi ellerini öne uzatıyordu.

Acaba görme yetisi o kadar zayıflamış mıydı, yamacı görmüyor muydu?

Anastasya hiç yavaşlamadan yamaca ulaşınca, yere yuvarlandı, sonra dizlerinin üzerinde doğrulup, ellerini havaya handiyse bana doğru uzatıp haykırdı. Motorun vahşi uğultusu ve su sesi yüzünden sesini bir fısıltı halinde duyabildim ancak:

"Önünde-e-e-e, sığlık-k-k, tomruklar-r-r-r."

Ne olduğunu tam kavrayamadan hızla başımı çevirdim, sonra yekeyi öyle sert bir şekilde döndürdüm ki, tekne neredeyse su alacaktı.

Bir ucu sığlıkta, diğeriyse suyun içinde zar zor seçilen kocaman bir tomruğu sıyırıp geçtim. Bodoslama çarpsaydım, teknenin alüminyum dibi paramparça olurdu.

Nehrin serbest geçidine çıkınca, yamaca dönüp, dizlerinin üzerinde yapayalnız duran ve gittikçe bir noktaya dönüşen siluete bakarak fısıldadım:

"Teşekkürler Anastasya."

29

Kimsin Sen Anastasya?

Gemi beni Surgut'ta bekliyordu. Kaptan ve mürettebat da talimatlarımı bekliyordu. Fakat rotamızı tespit etmeye odaklanamadığımdan, Surgut'ta kalmayı ve yöre halkı için partiler, mallarımızı satmak için sergiler düzenlenmesini emrettim.

Kafam, Anastasya'yla bağlantılı olaylarla meşguldü. Sibirya bölgesindeki doğaüstü olaylar ve özel yetenekli insanlarla ilgili bir sürü popüler bilim kitabı aldım. Sonra kamarama kapanıp bu kitaplarda açıklamalar bulmaya çalıştım.

Diğer şeylerin yanında, köylü kıza yardım etmek için "Seni Seviyorum Vladimir!" diye bağırmanın Anastasya'nın içinde bir sevgi doğurmuş olup olamayacağını da merak ediyordum.

Neden bizim yeterince değer vermeden, sık sık söylediğimiz sözler, yaş ve yaşam tarzlarımız arasındaki farka rağmen Anastasya'yı etkilemiş olsun ki?

Popüler bilim kitaplarında cevabı bulamadım elbette. O zaman İncil'e başvurdum. Ve işte cevap oradaydı. Daha Yuhanna'nın başında şöyle deniyordu: "Başlangıçta SÖZ vardı. SÖZ Tanrı'yla birlikteydi ve SÖZ Tanrı'ydı."

Bu müthiş kitaptaki tanımların kısa ve özlü olması pek çok defa olduğu gibi beni yine şaşkına çevirmişti.

Her şey şimdi daha anlaşılır olmuştu. Anastasya kurnazlığı, yalan dolanı bilmiyordu ve bir sözcüğü sırf iş olsun diye söyleyemezdi. Şu cümlesi aklıma geldi:

"O anda, sözleri böyle basitçe söyleyemeyeceğimi, her sözün ardında mutlaka doğal bilgiye karşı duyulan güven ve inanç duygusunun bulunması gerektiğini unutmuş gibiydim."

Ah Tanrım! Ne kadar şanssızdı! Neden benim gibi pek de genç sayılamayacak, aile sahibi, karanlık ve zararlı dediği dünyevi günahlara bunca bağımlı bir adama bu sözleri söylemişti? O iç saflığıyla, bambaşka birine layıktı. Ama bu kafa yapısına sahipken ve böyle sıra dışı bir yaşam sürerken kim ona âşık olacaktı ki?

İlk bakışta son derece güzel, normal bir genç kız gibi görünüyordu ama onunla yakınlaşınca bambaşka, mantık sınırlarının ötesinde bir varlığa dönüşüyordu.

Belki de varoluşumuzun özünü kavramak için yeterince bilgiye sahip olmadığımdan, içimde böyle duygular uyanmıştı. Başkaları ona farklı yaklaşırdı belki.

Vedalaşırken dahi onu öpme ya da sarılma isteği duymadığımı hatırlıyorum. O bunu ister miydi bilmem. Aslında, genel olarak ne isterdi ki? Bana hayallerinden bahsetmesini hatırladım. Sevgisinde ne garip bir felsefe vardı: Onlara yardımcı olmak için işadamlarını bir araya getirmek. Öğütlerini insanlara aktarmak için bir kitap yazmak. İnsanları, karanlık güçlerin zaman diliminden geçirmek.

Üstelik inancı var! Her şeyin, aynen böyle gerçekleşeceğinden emin. Hem ben de ona iyilik yaptım: İşadamlarını bir araya

getirmeyi ve bir kitap yazmayı deneyeceğime söz verdim. Herhalde artık daha fazla hayal eder bunu. Keşke biraz daha kolay, biraz daha gerçekçi bir şeyler bulsaydı.

Anastasya'ya karşı içimde tuhaf bir acıma duygusu belirmişti. Onu, ormanında tek başına durmuş, her şeyin gerçekleşmesini bekler, hayal ederken düşündüm. Sadece bekleyip hayal etse yine iyi. Daha iyi bir şey yapmak isteyebilir, aydınlık ışığını buna yöneltebilir ve ruhunun tüm enerjisini, olanaksız bir şeyi gerçekleştirmeye çalışmakla harcayabilirdi. Işığının neler yapabileceğini bana göstermesine ve işleyiş mekanizmasını açıklamasına rağmen, aklım bir türlü bunu bir gerçeklik olarak kabul edemiyordu. Kendiniz karar verin: dediğine göre görünmeyen ışığını bir insana yöneltip onu aydınlatıyor, iyiye, aydınlığa ulaşma arzusu yaratan duygular hediye ediyordu.

"Yok, yok, onların bilinçaltlarına nüfuz ettiğimi, akıllarını ve ruhlarını zorladığımı sanma sakın. İnsan, bir şeyi almakta ya da reddetmekte özgürdür. Bu duygulardan hoşuna gideni, kendi ruhuna yakın bulduğunu, kaldırabileceği ölçüde, ne kadar isterse o kadar alabilir. Sonra dıştan da daha aydınlık görünmeye başlar; hastalıklarınızı tamamen ya da bir parça kendisinden uzaklaştırır. Dedemle büyük dedem bunu yapabilir; büyük dedem daha çocukluğumda, benimle oynarken öğrettiği için ben de dilediğim zaman yapabilirim. Ama artık benim ışığım, dedemle büyük dedeminkinden çok daha güçlü, dediklerine bakılırsa bunun nedeni de içimde sevgi dediğiniz duygunun doğmasıymış. Bu duygu öylesine parlak, büyük, tatlı ve biraz da yakıcı ki. Bunu sana hediye etmeyi çok istiyorum."

"Kime dedin, Anastasya?" diye sormuştum.

"Sana ve alabilen tüm insanlara. Herkesin iyiliğini istiyorum. Hayalimi gerçekleştirmeye başladığında, böyle birçok insan getireceğim sana ve hep birlikte..."

Tüm bunları hatırlayıp Anastasya'yı gözümde canlandırınca, birden yapamayacağımı anladım; en azından istediklerini yerine

getirmeyi denemeden duramayacaktım yoksa kalan ömrüm boyunca kuşkular içimi yiyecek, Anastasya'nın hayaline ihanet etmiş olma duygusu yakamı bırakmayacaktı. Varsın gerçekdışı olsun, o kadar çok istemesi yeter.

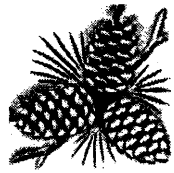
Kararımı verince, geminin rotasını doğruca Novosibirsk'e çevirdim.

Sergi mallarının boşaltım işlerini halletmesi için firmanın idari müdürünü görevlendirdim. Karıma baştan savma bir açıklama yapıp Moskova'ya gittim...

Anastasya'nın hayalini gerçekleştirmek, en azından bunu denemek niyetindeydim.

Devam edecek...

30

Yazarın Okurlara Mesajı

Sevgili okurlar, hepinize teşekkür ederim. Anastasya'ya iyilik ve anlayışla yaklaşan herkese. Bu kadar duygu ve heyecan yaratacağını gerçekten hiç tahmin edemezdim. Tüm mektuplarınıza yanıt vermek isterdim ama bu şimdilik, fiziksel olarak mümkün değil. Bu kitabın son satırlarını Kafkaslar'dayken, yerli arkeolog ve meraklılarla birlikte, Anastasya'nın sözünü ettiği dolmenleri araştırmayı tamamladığımızda yazdım. Arkeologlarla birlikte dolmenleri de bulduk. Kendi gözlerimle gördüm. Fotoğraflarını çektim. Dolmen, antik çağdan kalma bir tür taş yapı. On bin yıllık. Günümüz insanları için bile işlevsel bir görevi var.

Güneyde, Kafkaslar'da, Novorossiya'da, Gelencik ve Tuapse şehirlerinin yakınında bulunuyor. Mısır piramitlerinin atası gibiler. Ama yöre halkı onlara hak ettikleri ilgiyi göstermiyor zira görevlerini bilmiyor. Dolmenler tarihi eser sayılsa da yöre halkınca

tahrip ediliyor. Taşlarını çalmış, hatta onları kilise yapımında kullanmışlar. Bence bu, kutsal olana karşı korkunç bir saygısızlık. Belki de Kuban'daki kırk kutsal mezar, devrim zamanında amansızca parçalara ayrıldı ve dolmenlerin taşları tek tek çalındı. İnsanlar sonunu hiç düşünmeden taşları alıp götürdüler. Şimdiyse, Anastasya dolmenlerden bahsettikten sonra her şey değişecek sanırım. Garip ama gerçek: Söylediklerinin çoğu teyit edildi bile.

Hatta sözünü ettiği dalgalanmalar da -dünyanın arka plan ışımasının dolmenlerin yakınlarında dalgalanması- yerel sağlık birimleri tarafından araştırılıp rapor edildi. Anastasya'nın söylediği ve gösterdiği şeyler arasında, bilimin doğrudan veya dolaylı olarak, somut kanıtlarla, tarihi olaylarla desteklediklerini yayımlamaya karar verdim.

Galiba, daha fazla kalbimin sesini dinlemem gerek. Öylesi daha hızlı olacak. Çünkü bazı şeylerin kanıtlanması epey zaman alacak. Örneğin dolmenler.

Dolmenlerin varlığından gözümle görerek emin olabilmek için yaklaşık altı ayımı, tarihi materyal toplamakla, dağlara tırmanmakla, onları fotoğraflamakla geçirdim. Emin de oldum. Sonuçta, hemen inansaydım bu altı ayı başka bir şey için harcayabilirdim. Pek çok şey inanma kabiliyetine bağlı.

Anastasya'yı ikinci kez ziyaret etme fırsatım oldu. Doğurduğu oğlumu ve ona nasıl davrandığını da gördüm. Elbette epey özgün davranıyordu. Beni botla kıyıya getiren insanlardan bazıları -tek tek ya da gruplar halinde- Anastasya'nın yerini öğrenmeye çalışınca bir de onlarla uğraşmak zorunda kaldım. Kuşkusuz çoğu, gayet iyi niyetliydi. Ama aralarından bir grup alçak, kıyıya kamp kurup, helikopterler de kullanarak Anastasya'nın bölgesini fotoğraflamaya, onu yakalamaya çalıştı. Anastasya'nın taygadan çıkıp onlarla konuşması gerekti; sonra fiziksel şiddet uygulamaya kalkışmalarına rağmen onları gitmeye mecbur etti. Bunu ikinci kitapta anlatacağım. Yalnız şunu ri-

ca ediyorum: Ona dokunmayın; onu rahatsız etmeniz lüzumsuz. Şimdi, o alçaklardan sonra, yöre avcıları taygadaki yabancılara uyarmaksızın ateş açmaya başladı. Elbette bu hoş bir şey değil. Ama varsın ateş etsinler bence. Tayga avcıları, benden önce de Anastasya'nın varlığından haberdarmış anlaşılan. Yalnız kimseye söylemiyorlarmış. Onun bölgesine de hiç yaklaşmıyorlarmış. Civar sakinleri de, ancak Anastasya onların yanın gittiğinde onunla görüşüyorlarmış. Ondan açıkça bahsettiğim, üstelik özellikle de ilk basımda, yaşadığı yeri; insanların, teknelerin isimlerini gizlemediğim ya da değiştirmediğim için pişmanlık duymaya başlamıştım.

Anastasya şunları söyleyerek biraz olsun yatıştırmıştı beni:

"Önemli değil. Tüm insanların karşısına çıkmayı kendim istedim ne olsa."

Ama ancak şimdi fark ediyorum. Her şeyi olduğu gibi aktarmak gerekmiyordu. İleride daha dikkatli davranmaya çalışacağım.

Yine de, ricamı tekrarlamak istiyorum: Lütfen onu rahatsız etmeyin; bunu o da gerekli bulmuyor. Diğer tayga ailesine yaptığımız gibi, onu da öldürmeyelim. V. Peskov'un, *Komsomolskaya Pravda*'da "Tayga Çıkmazı" başlıklı haber dizisiyle tanıttığı Lıkov ailesi gibi. Bildiğim kadarıyla ailenin son ferdi Agafya da, taygadan koparıldıktan sonra kanserden ölmek üzere şimdilerde. Olacağı da oydu zaten. Lıkovlar, uzun yıllar taygada yaşamışlardı ama bizim bilge uygarlığımızla tanışınca ölüp gittiler. Peki "gerçek çıkmaz" hangisinin içinde o zaman?

Pek çok insanın Anastasya'yla tanışmak istemesini anlıyorum. Ama herkesle tanışıp konuşamaz. Hem çocuğu da daha çok küçük.

Krasnodar Bölgesi'ndeki Gelencik şehrinde gayet işlevsel bir "Anastasya" derneği var. Bölgesinde otuz yıllık tecrübeye sahip bir memleket âşığı olan başkanı Valentina Terentyevna Larionova, yerli yurtseverleri ve bölgelerinin manevi mirasıyla, ekolojik sorunlarına kayıtsız kalmayan, farklı mesleklerden insanları çev-

resine toplamış. Bu, "Anastasya" okurlarının kurduğu ilk bölgesel derneklerden biri oldu.

Dernek üyeleri bence epey ciddi keşifler yapıyorlar. Anastasya'daki bilgilerden faydalanarak, atalarımızın unutulmuş emanetlerini, Rusya'ya ve belki de tüm dünyaya döndürüyorlar; bu aralar konuk ve ziyaretçi de kabul ediyor, Anastasya'nın bahsettiği yerlere geziler düzenliyorlar.

Anastasya, Gelencik için, "Bu şehir, Kudüs ya da Roma'dan daha zengin olabilirdi ama ilk yöneticilerinin ihmali yüzünden ölüyor" demişti.

Sanırım, dünyadaki hiçbir yönetici, sıradan insanların ruhlarında bu şehre veya bir başkasına karşı Anastasya kadar heyecan uyandıramaz.

Ve diğerleri. Bu aralar pek çok şifacı, büyücü, vaiz, Anastasya'dan bahsediyor. Rus Şifacıları Başkanı Mironov, Anastasya için "Hepimiz onun karşısında birer böceğiz" demiş.

Bir mezhep toplantısının videokasetinde, vaizin büyük bir dinleyici kalabalığına Anastasya için, "...ideal bir kadın, onun gibi olmaya çalışılmalı" dediğine şahit oldum. Bir de şöyle diyordu: "Muhakeme yeteneği, mantığının seviyesi, günümüz insanının çok üzerinde." Şimdi bu kaset çoğaltılıp yayılıyor.

Hindistan'da yaşayan insanlar da Anastasya'ya benzer bir tepki verdiler.

Bir başka mezhebin vaizi de, Anastasya'ya bizim yaşamımızı öğrenebileceğini ama maalesef gerçek bir erkekle tanışma fırsatı bulamadığını söylemiş. Sonradan, Avustralya'da Anastasya'ya benzeyen bir delikanlı olduğu ve ikisinin tanıştırılması gerektiğini söyleyenler de oldu bana.

Elbette, "gerçek erkek" olma iddiasında değilim, hatta düşüncesi bile uzak geliyor. Ama onu evlendirmek için biraz erken değil mi? Hem onu bu kadar idealleştirmeye de gerek yok.

Asıl Anastasya'yı idealleştirmek, yaptıklarını görmeyi engeller. Yalnızca sakince ve izanla, olup biteni düşünün. Bir çocuk doğdu. Ben de elini tuttum, kalp atışlarını dinledim onun. Çocuk var. Giderek büyüyor. Ama bir doğum belgesi yok. Büyüyünce, bir yerlere, örneğin dünyayı tanımak için yurtdışına gitmek isteyecek. Pasaportunu kim hazırlayacak? Hangi ülkenin vatandaşı olacak? O zaman ne diyecekler çocuğa? "Her nasılsa doğum belgeni hazırlamamışlar. İyisi mi tayganda oturmaya devam et sen."

Bu belge için bir avukatın görüşüne başvurdum. Avukat, Anastasya'nın doğumu mutlaka bir hastanede yapması gerektiğini söyledi; o zaman istemese bile, doğum tutanağı hastane kayıtlarında saklanırmış ve doğum belgesi yerine kullanılabilirmiş ileride.

"İkinci bir yöntem daha var" dedi. "Çocuk bir yetimhaneye verilebilir. Belgelerini orada hazırlarlar. Yetimhanelerin böyle bir yetkisi var. Sonra evlatlık verilebilir." Ama bu yöntem pek makul değildi. Hem Anastasya da razı olmazdı sanırım. Peki ne olacaktı?

Anastasya'ya doğum belgesinden bahsettiğimde, şöyle cevap verdi:

"Böyle bir belge iyi olurdu elbette. Bizim oğlumuzun da diğer insanlar gibi bir belgesi olurdu. Bunu unutmuşum, hiç düşünemedim. Ama kaygılanma, her şey hallolur."

Dikkatinizi, "Bunu unutmuşum, hiç düşünemedim" cümlesine çekmek istiyorum. Onun bile herhangi bir şeyi önceden düşünememesi gayet mümkün. Demek ki hazırladığı plana da kayıtsız şartsız güvenmenin âlemi yok. Bence, planını dikkatle incelemeli ve gereken yerlerini kendi gerçekliğimizle düzeltmeliyiz.

Bir de, bu ne biçim işadamlığı diyorlar: Kitap, hiç yeterli sayıda basılmıyor.

Evet. Henüz bunu yapamıyorum. Çünkü kitabın yayınındaki özel haklarımı hiçbir yayıncıya satmadım. Biri haklarıma sahip

olursa, el yazmalarımı değiştirip dilediği kadar baskı yapabilir, ben de bunu istemiyorum.

Konuştuğum insanlar bana şöyle diyorlar: "...Üslubu düzeltmek, daha edebi hale getirmek gerek. Kitap bu haliyle, Anastasya'nın verdiği bilgiler ve monologlarla *uzuyor*."

Dilimi "antika" buluyorlar. "Tayga Çıkmazı" türünden daha çarpıcı isimler öneriyorlar: "Şifacı", "Uzaydan Gelen" gibi. Ama ben Anastasya'yı uzaylı falan saymıyorum, bir tayga çıkmazında da değil. Sadece sıradan bir insan olmak istiyor. Elbette yazar olarak, yayıncılara karşı kendi fikrimde direnme hakkım var ama buna epey zaman harcamak gerek.

Ailemle ilişkilerime dair bazı durumlardan da bahsetmem gerek. Moskovalı kitap dağıtımcılarına bu konuyla ilgili epey mektup ve telefon gelmiş. Kitapta, mektup ve telefonlar için açık bir ev adresi verilmediğinden şikâyet ediliyormuş.

Seferden döner dönmez Novosibirsk'ten ayrıldım. Sonraki olaylar, ikinci kitapta anlatılacak.

Şirketimin artık kapandığını biliyorum. Cevap verecek kimse yok orada. Ama yazmayı bitirdikten sonra şirketi tekrar kurmaya çalışacağım. Karımla sadece telefonda konuştum. Bu da epey şahsi bir konuşmaydı. Bu arada, yazan herkesten, yanıtlardaki ve kitap teslimlerindeki gecikme için özür dilerim. Kızım Polina, şu anda orada yaşıyor. Onunla görüştüm. Her şeyi düzene sokacak ve ileride böyle sorunlar yaşanmayacak. Kızımla çok şeyi konuşuyoruz, her şeyi de anlıyor. Biraz geç olduğunun farkındayım ama yakında bir cep telefonu edinmeyi düşünüyorum; böylece daha sık görüşebileceğiz.

Gelen tüm mektupları muhakkak cevaplayacağım; hem belki, yayınlayabilirim de. Bunu hak ediyorlar gerçekten. Rusya, sevgi, aydınlık amaçlar üzerine pek çok mektup geliyor. Mektuplar, Yelena İvanovna Rerih'in *Canlı Ahlak* kitabında bahsettiği enerjiyle dolu. Bu mektuplar için teşekkür ederim. Ama bunlardan birine,

Kolomna'dan Nastya* isimli on üç yaşında bir kızın yazdığı mektuba, şimdi cevap vermek gerek; bu cevap, onun gibi kızların yazdığı ve yazacağı mektuplara da karşılık olsun. İşte o mektup:

Merhaba Vladimir Megre!

Size bu mektubu, Kolomna Şehri'nden, Nastya Şapkina yazıyor. On üç yaşındayım, yedinci sınıfa gidiyorum. "Çınlayan Sedir: Anastasya" kitabınızı okudum. Çok ama çok hoşlandım, hatta bu "hoşlandım" sözcüğü buraya pek yakışmıyor (çok kuru geldi), kitaptan sonra içimde bir sıcaklık ve mutluluk hissettim. Hastanede, bana kitaptan bahseden çok oldu, ciddi bir hastalığım var, iki ayda bir hastaneye yatıyorum ve iyileşmeyi çok istiyorum. Sizin kitabınız, tüm bu karanlığın ve kültürsüzlüğün içinde bir ışık gibi parlıyor. Sizinle tanışmayı çok istiyorum ama en çok da Anastasya'yla, bana yardımcı olabilir misiniz acaba? Şimdi herhalde şöyle düşüneceksiniz: "Ne kültürsüz, ne küstah kız." Ama öyle değilim. Bildiğiniz gibi her insan, kendi gözüyle görmedikçe kimseye inanmayacak şekilde yaratılmıştır. Ben de inanıp inanmadığımı bilmiyorum (annem inanmıyor, çevremdeki hiç kimse inanmıyor), çok fantastik geliyor. Yine de neden olmasın, dürüstse inanırım, hem tüm kalbimle inanırım ama çevremdeki herkes: "Masal bunlar, masal" diyor. Kafam karıştı. Lütfen bana yardım edin. Çok cesur bir insan olduğunuzu düşünüyorum, gerçeği yazmışsınız, belki hepsi değil ama büyük bölümü kesin olarak öyle. Anastasya'yla aranızda geçenler, onu aşağılamanız ama sonradan suçsuz olduğunun anlaşılması; daha bir sürü şey, yalnız bence, bir insan anormal ya da şarlatan olsa bile öyle aşağılanmamalı (tabii bu benim şahsi fikrim, belki siz buna katılmazsınız.)

Vladimir (bağışlayın baba adınızı bilmiyorum), Anastasya'nın bebeği oldu mu, olduysa kız mı oğlan mı, ayrıca karınız buna nasıl bir tepki verdi?

* Anastasya isminin kısaltması (ç.n)

Son bir soru, Anastasya'nın dedesiyle büyük dedesinin, parmaklarıyla sedir parçasını ovduğunu yazmışsınız ama Anastasya'nın da bunu yapıp yapmadığı kitapta yazmıyor, bunu unuttunuz mu, yoksa gerçekten yapmıyor mu?

Lütfen cevap yazın (böyle çuvalla mektup aldığınızı biliyorum ama üç satır da olsa yeter).

Hoşça kalın!!!

Anastasya.

*Merhaba Nastyonka!**

Senin gibi güçlü bir ruha sahip, güzel bir kız muhakkak iyileşir. Tekrar yanına gider gitmez, Anastasya'dan sana yardım etmesini rica edeceğim. Doğrusu, Anastasya'nın iyileşme konusunda kendine has bir yaklaşımı var. Hastalığı, Tanrı'yla insan arasında bir görüşme sayıyor. Hastalık, çok daha korkunç bir şeyin uyarısı ya da kurtarıcısı olabilir, Anastasya bana böyle olaylar gösterdi, yeni kitabımda anlatacağım. Onu ikna etmeye çalışacağım. Şu görüşünde çok ısrar etse de çalışacağım: insan, yalnızca kendi ruhu ve bilinciyle olumsuz sonuçlardan kurtularak iyileşebilir, başkasının müdahalesi genelde zararlı olur.

Nastyonka, kavrayış tarzını göz önüne aldığımızda, şimdiden manevi açıdan pek çok insandan daha sağlıklı olduğunu söyleyebiliriz, ki en önemlisi de bu. Gerçekten öyle olduğunu anlamaya başlıyorum. Çevrendekilerin Anastasya'nın varlığına inanıp inanmamalarına da, tanışma fırsatı bulduğum okurlardan birinin sözleriyle cevap vereceğim. Bana birçok kez bu soru sorulduktan sonra ayağa kalkıp şöyle demişti: "Ey millet! Elinizde fikirlerle kaynaşan bir ilham patlamasını, bir çağrıyı, bir planı tutuyorsunuz! Hepsi ellerinizde. Daha ne istiyorsunuz ki? Analize göndermek için kan, idrar ve dışkı

* Anastasya isminin samimi söylenişi. (ç.n)

örneği mi? Bunlar olmadan da idare edemez misiniz? En önemli ve anlamlı kanıtı elinizde tutuyorsunuz."

Anlamışsındır Nastyonka; ben, pek çok insan için Anastasya'nın işe yaramadığını ve ona inanmak istemediklerini anladım. Ne olsa, pek çok teknolojik önceliği, kuralı, kör inancı yıkıyor. Ondan yayılan temizliğin fonunda, kendi pisliğini görmeye başlıyorsun, bu da asla istenmez. Hiç öyle olmasak bile, kendimizi iyi, akıllı, vicdanlı insanlar saymak isteriz hep.

Anastasya, "Kimin için varsam, onlar için varım" diyordu.

Bence, özellikle bu cümlede hiçbir yalan olamaz. İsteyen inansın. İstemeyen inanmasın. Ama aldanırlar. Bazısı, kendisinde hiçbir değişiklik hissetmez. Ama bazısının da... Ruhu sevgi, iyilik ve coşku duygularıyla dolar. Ve dünyasına, bahar yağmurları gibi görkemli, içten sevgi şiirleri yağar; dünyayı kavrama yeteneği artar ve onu başkalarına da geçirir. İşte Anastasya'yı hisseden kişi, onun VAROLDUĞUNU bilir.

Karımın tepkisiyse, herhalde kadınların çoğunun tepkisi gibi oldu Nastyonka. Onunla sadece telefonda konuştum. Ama kızım Polina, bana yardım etmeye hazır. Her şeyi anlıyor, bana mektupları getiriyor; seninkini de o getirdi.

Anastasya'yı öyle aşağılamamın iyi olmadığını söylüyorsun. İyi değil. Şimdi olsa öyle bir şey yapmazdım. Biz hem aynı, hem de çok farklı zamanlardaydık.

Oğlum doğdu. Sağlam bir çocuk. Sürekli gülüyor. Anastasya da çok mutlu ve iyimser.

Sana ve annene selamlar.

Sana mutluluk dolu, keyifli bir yaşam dilerim. Bunu hak ediyorsun.

Güçlü bir kızsın. Ve çevrendekileri de daha bilinçli ve mutlu kılabilirsin.

İnananlara, arayanlara ve onların sorularına gelince.

Ortodoks Kilisesi'nden papazlara ve çeşitli mezheplerin temsilcilerine Anastasya'dan bahsettim. Bazıları olumlu karşılarken, bazılarıysa onu bir putperest sayarak konuşmaktan çekindi. Belki dini öğretilerini yıkmasından, putperestliği canlandırmasından ya da önceden bir şeyleri bilmemelerindendir. Vaftiz edilmemiş olması da hoş değildi.

Dine karşı takındığı tavır, ikinci kitapta ayrıntılı olarak anlatılacak ki o da epey alışılmadık doğrusu. Buraya sadece bir iki cümlesini alacağım:

"Biliyor musun, aslında ruh, iyilik ve ışık konusunda söyledikleri gayet güzel. Hangisi daha değerli? Buna ben karar veremem."

"Ya tarikatlar? Şu yasaklanan tarikatlar. Artık oraya gitmedikleri apaçık. Yanlış yolu tutuyorlar."

"Öyle mi dersin? O zaman şöyle düşün: Bir grup asker ilerliyor. En öndeki kaçmaya ya da bir yöne doğru koşmaya başlıyor ve mayına basıp havaya uçuyor. Elbette şöyle demek mümkün: 'Oraya gitmeyecekti, yanlış yolu tuttu.' Ama, diğerlerini kurtardığını söylemek de mümkün."

"Her neyse, peki hangi din sana daha yakın, hangisi makul geliyor?"

"Vladimir, ebeveynini hiç görmemiş, konuşmamış olsan, onlardan bahseden herkes seni mutlu ederdi. Hatta biraz farklı farklı şeyler anlatsalar da mutlu olurdun. Ama ebeveyninin çocuğu, devamı sen olduğuna göre, hangisinin gerçek olduğunu kendin ayırt etmeli, kendin çözmelisin. Benimse aracılara ihtiyacım yok..."

Pekâlâ. Bu kadar şüphe yeter. Anastasya'nın bizim gerçekliğimizde yarattıklarının epey hoş tezahürleri de var.

Her şeyden evvel, gerçekten de bir kitabı doldurabileceğine inanmamıştım. Bunlar, tıpkı söylediği gibi, sonsuzluğun derinliklerinden gelen onun kombinasyonları, onun ritimleri. Ama kitabın ilk dört bin baskısının hemen ardından inanılmaz şeyler oldu. Bir sürü insanda öyle duygular ve heyecanlar yarattı ki, hemen şiirler yağmaya başladı. Şimdiden epey şiir toplandı. Yazanlarsa sıradan insanlar, şairliği meslek edinmiş olanlar değil. Öyle çok şiir var ki, ayrı bir kitap olarak basılabilir.

Anastasya fenomenini araştıran Moskovalı bir grubun dediğine göre, dünyada geçmişte ve günümüzde bu kadar kısa sürede böyle şairane bir etki yaratan hiçbir kişilik, hiçbir imge olmamış.

Daha da şaşırtıcı olanı, ilk kitapta inançtan, Rusya'dan hemen hiç bahsedilmediği halde, okurların çoğunun şiirlerinde aydınlık amaçlardan, inançtan, Rusya'dan bahsetmesi. Hem bence epey ilham verici bahsediyorlar. Bu da, Anastasya'nın etkisi konusunda içimi rahatlatıyor. Çünkü İncil'de kötünün ve iyinin, insanı gerçekten uzaklaştıran sahte peygamberlerin nasıl ayırt edileceği anlatılıyor. İncil, "Onları meyvelerinden tanıyacaksınız" diyor.

Anastasya'nın amaçları, onun kombinasyonları da böylesine şairane duygular yaratıyorsa, meyveleri de iyidir.

Hatta aklımdan şöyle bir düşünce de geçti: "Böyle devam ederse Anastasya, Rusya'nın en azından yarısını, vatanına, dünyaya ve etraflarındaki doğaya karşı sevgiyle dolu birer şair yapacak."

Şiirleri birkaç kategoriye göre sınıflandırdım: yazarı bilinmeyenler, askerlerden gelenler, imzalı olanlar, memurlardan gelenler. Peki bu sınıflamanın ne gösterdiğini biliyor musunuz?

Kimi zaman, kendi dertlerimizi işadamları, askerler, memurlar gibi belli insanlara yükleyerek toplumu sınıflandırmaya kalkışmamız bomboş bir çaba. Herkesin kalbi aynı şekilde atıyor, tüm sınıflarda, içtenlikle aydınlığa, iyiye ulaşmaya çabalayan insanlar var.

Dertlerse... Herkes kendi derdini yine kendisi yaratıyor herhalde.

Bu baskıda, her sınıftan birer şiir yayınlamaya karar verdim.

ANASTASYA'NIN IŞIĞI

Geçiyor hayatımız telaşla
Yapayalnızız kalabalığın ortasında
Ve ta derinlerinden evrenin
Bir ışık vurdu dünyaya.

Daha parlaktı ışık,
Hem güneşten hem altından:
Merhaba ey insanlar, dedi.
"Sesleniyorum size kardeşçe."

"Gönderildim size sevgiyle!
Gönderildim ebediyen size,
Yaklaşın, alın haydi,
Veriyorum kendimi size."

"Durun, nereye?
Neden hüzünlü yüzünüz böyle?
Ah, bıraktılar diye sizi... Biliyorum...
Biliyorum, buradaki her şeyi."

"İnsanlar! Neniz var ey insanlar...
Çevrenizdeki dünya harikulade.
İnsanlar, ah sevgili insanlar,
Her şeyi yaparım, dostum size."

Ama kalabalık, telaşlı ayaklarıyla,
Dürter gibi sivri bir firketeyle,
Sıkıştırıverdi ışığı,
Pis bir su birikintisine,

Gömüldü suyun içine,
Hiç de gocunmadı buna.
Pis su dönüşüverdi birden,
Bir su pınarına.

Ah! Şamardan hiç korkmadan,
Koşuşturan bir çocuk,
Daldırdı ayacıklarını suya
Ve sıçrattı ışığı her yana.

Buna fena bozulan annesi,
Tam savuruyordu şamarı.
Ama dile geldi birden
Puşkin'in Anıtı:

"Durun! Vurmayın
Çocuğunuza.
Kazara dalmadı suya.
Aydınlatıyor yüreğini."

"Okşayın avucunuzla,
Sevgili yavrunuzu.
Asırlardır yarattığı
Tekmil şairlerin,
İşte bu avuçtan
Yansıyacak yüreklere."

"Anne! Anneciğim! Anne!"
-Koştu annesinin ardından çocuk-

"Şarkıları duyuyor musun Anneciğim,
Şarkılarını neşeli kuşların?
Biliyor musun Anne,
Bir şiir yazacağım sana."

"Mutlu olacaksın Anneciğim,
Öyle istiyorum ki bunu.
Bak ben duyuyorum...
Yazabilirmişim gibi..."

Geçiyor hayatımız telaşla
Yapayalnızız kalabalığın ortasında
Ve ta derinlerinden evrenin
Bir ışık vurdu dünyaya.

Meçhul yazar

ANASTASYA (ANAS)

(V. Megre'nin "Anastasya" kitabının konusu ve kahramanı olan kadına)

Megre anlattı bize bunu, tüm Rusya'ya,
Makaleler ve kitaplarla:
"Çınlayan Sedir, Anastasya"

Anında dikkatleri çekti üzerine.
Bu isimlerle ilk karşılaşmam değil,
Yine de kullanılışı pek nadir.
Ne melodik, lirik Anastasya,
Nastyona, Nastyuşa, hepsi bir.
Nastya'yla adında bir kasabalı tanırdım
Alabildiğine saf, Rus ruhlu,
Ve bir gün, sedir taygasının ortasında,
Bir tanrıça görüyorum, dünya güzeli kılığında.
Sibiryalı Anas, tabiatın kızı,
Çevresindeki dünyayla yaşıyor kardeşçe,
Hayvanlarla bitkiler en yakın dostları
Anlayışı kendine özgü.
Düşünceleri, duyguları capcanlı,
Kâinatı anlayacak kadar zeki, sıradan,
Herhalde, yoktur dünyamızda böylesi,
Bilinmez, yıldızlar arasında rastlanır mı ama?
Anas, keskin görüşüyle şifa verir, iyileştirir,
Gücü çınlayan sedirden gelir,
Mantığı, aklı, dil zenginliğini,
Anas, tüm zamanların kültüründen alır.
Bir tahlilcidir Anas, bir alaylı-ekolojist,
Dünyanın ahengi, yaşamının ereğidir.
Anas'ın sezgileri, en üstün astrologdur.
Ve onun için, imkânsız hiçbir şey yoktur.

N. Mihaylov, Moskova

İYİ YÜREKLİ BÜYÜCÜ KIZ

Gelencik Dolmenleri.
Seneler... geriye...
Zaman, bize pencereyi araladı,
Sonsuzluğun derinliklerini...
Anlamak, değer vermek,
Tatmak, bilmek için.
Maviliklerdeki iyilik ışığı yoluyla
Kendi sınırlarımı aşıp,
Sana geleceğim Anastasya,
Yeniden doğacaksın,
Hiç göz kırpmadan!
Sen, gücünü sedir ormanlarından,
Ve büyülü düşüncelerden alan,
Bilincin ve iradenin çiçeği,
Hazırım sana inanmaya, kolayca.
Her hayvana, kuşlara,
Karıncalara ve parıldayan otlara,
Ve yılanlara.
Ey insanları uyaran,
İyi yürekli büyücü kız...
Bugün senin düşüncelerinden
Işık, olanca gücüyle yayılıyor dünyaya!

O.T. Vyalşina. Gelencik.

ANASTASYA AŞKI

En sevdiğim kadına

Senin için yakarıyorum, sevdiğim.
En sevdiğim kadınım benim,
Mutlu ol, herkese iyilik dileyenim.
Mutlu ol, istediğim gibi.
Kolla, güçlü, zayıf, cesur,
Ve düşüncesiz olanı,
Kolla sevdiğim.
Akıp gidiyor günlerim,
Başı dumanlı dans eder gibi,
Birbiri ardına yanıyor senelerim.
Oğlan, ilk adımlarını attı.
En iyisi senin baban,
En iyisi!
Gizlemek gelmez elimden bunu da...
Gün gelecek oğlan,
Başka kadına hayran olacak.
İlkbahar meltemi okşayacak sizi
Bana yaprakların hışırtısını anlatacak,
Onu ısıtışını,
Ve ne kadar mutlu ettiğini,
Ve ellerinden,
Ve dudaklarından,
Sıcak ve sevecen bakışlarından,
Ayırmaya cüret edemem onu.
Oysa yetmez onlara,
Dertlerden arıtmak için,
Size göndereceğim,
Güneş ışıkları.
Geçiyor seneler.

Gece, zifiri karanlık
Hayat size boş gelince,
Bir yıldız yakacağım yeryüzüne,
Kovacağım ruhunuzdan gecenin karanlığını.
Ve başarabilirsem,
Sana olan sevgimi,
Yok etmemeyi
Senin için dua edeceğim, sevdiğim.
En sevdiğim kadınım benim.

Meçhul yazar.

ANASTASYA'YA

Bir kadına adıyorum bu dizeleri.
Askerim ben. Bir pilot.
Asla şair olamam.
Ama yüreğim tutuştu.
Alev alev göğsümün her yanı.
Anastasya!
Mazur görün.
Olmaz, sevemem ben sizi.
Sarsıcı bir patlama imgeniz,
Müthiş güçlü bir kükreyiş.
Takımlar çalışmıyor... Görünmüyor hiçbir şey...
Anlık bir patlamanın ardından,
İmgeniz,
Işığınız parıldadı.

Hayatı dar kanatlarda bıraktım.
Bir an kaldı.
Sadece bir düşündüğüm,
Uçağım kavuşunca yere,
Parmaklarınızın dokunduğu,
O küçük otlara da kavuşacak.

Meçhul yazar

ÇINLIYOR, ÇAĞIRIYOR SEDİR ORMANI

Vladimir Megre'ye ithafen

Yayılıyordu Sibirya sedirinin,
Reçineli kokusu havaya,
Sonu gelmeyen bir şarkı gibi,
Uçsuz bucaksız tayga.

Burada huzurun bekçisidir sedirler,
Saklarlar yeryüzünün enerjisini,
Aydınlık ruhlar için,
Ve çınlayarak konuşur insanlarla:

Aramızda yaşıyor Anastasya,
Ormanın manevi saflığında,
Ve burada korunuyor Rusya,
Aziz insanların maneviyatıyla.

Düşüncelerini yolluyor, çağırıyor katılmaya
Yüce, tanrısal bir yola,
Veles, Krişna, Rama, Şiva,
İsa, Allah ve Buda'nın yoluna.

Kutsal düşünceler, yıldızların ışığı
Yayıyor bir tipi gibi
Rusya'ya antik saflığı,
Ve ruhun düşlerine çağırıyor.

Varolacağım bu yolu tutanlar için,
Ve tüm aydınlık güçlerimle,
Uyanışı hediye edeceğim,
Tanrı'ya sırtını dönmeyenlere.

Yüce Rusya'nın önünde eğilenlere,
Bizi yaratan Tanrı'nın önünde,
Sedirlerin sürekli çınladığı yerde,
Sevgi ışığını ilahileştirenlere.

Çevirin o zaman ey Ruslar,
İçten çevirin yüzünüzü göklere:
Yaşıyor Tanrı'nın tapınağı Rusya,
Ob, Lena, Yan nehirlerinde.

Çıkın ışığın yoluna,
Kendi kozmik programınızın yüce yoluna,
Rusya'yı Tanrı'ya döndürmek için
İhtiyacımız var arzu ve yanıtlarınıza.

Kâinatın enerjisinin bekçisi,
Çınlayan sedir, taygada bekliyor,
Rusya'yı sevenleri, İsa Mesih gibi,
Yüreği başkaları için de atanı...

Sev doğayı ve dünyayı,
Vicdanlı ol, yalan söyleme,
Götür halka bilgeliğin ışığını,
Diğerlerine ışığın yolunu göster!

Çağır onları Anastasya
Al benim de enerjimi,
Al ki aydınlık güçler,
Yola çıkanlara yardım edebilsin.

Tüm sedirler, çağırıyor umuda,
Tanrısal güzelliğin yoluna:
"Uyanın insanlar, açın gözlerinizi,
Başkalarının yoluna, ruhuna da!"

Sofulara, tüm uyananlara,
Açıyor kâinatın derinliğini,
Birleşip göklere yönelenleri,
Çınlıyor, çağırıyor sedir ormanı

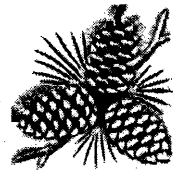
Y.İ. Koltunov
Rus Uzaycılık Komitesi'nde, "Kâinat" Derneği başkanı,
Moskova

İKİ TANRIÇA

Sessiz bir sitemle kutsamak ayıbımı,
Yakışmaz benim meşrebime:
Ne elinle, ne de gizli nazarınla
İstavroz çıkarma sakın göğsüme.
Ürkütmez bodur bir çığlık
Karıştırmaz göksel ruhları,
İlenmez o kutsal ana,
İç içe geçmiş akla ve duygulara
Dünyada her şey var: ışıklar ve fırtınalar,
Aşk ateşi ve çıtırdayan parmaklar,
Yangın ve kül, kan ve gözyaşı,
Aklın yalanları da var ama gerçek duygular da!
Yabani bal bile acılaşır,
Pelinler tatsızlaşır:
Yakalanmaz dünyevi riya,
Uhrevi bilge de ilenir.
Ama dirilir göğün mavisi,
Öyküler, mektuplar ve çiçekler!
Ben sağ oldukça iki Tanrıça var:
Şiirim ve Sen!
Ama gizleyecek kadar küçümseme dizeleri,
Onlar asla ölmez ki!
Sen ölümsüzsün dizelerde, bizimkiyse tesadüf,
Tıpkı doğum ve ölüm gibi...

G.Pautov, fizikçi, Krasnodar

31

Yazarın Girişimcilere Mesajı

Rusya'daki girişimcileri, belli manevi ilkeler çerçevesinde bir araya getirme işi, girişimcilerin bir kısmının böyle bir birliğe açık bir istek göstermesine sebep oldu. Birlikle ilgili haberler kısa sürede Moskova'da yayılıverdi. Rusya'da daha geniş bir yankı bulması içinse önemli bir çaba harcamak gerekliydi. Aksi halde birlik işi suya düşecek, çıkmaz sokağa girecekti. Anastasya'nın planı da gerçekdışı görünmeye başlayacaktı.

Yine de ikinci görüşmemizde Anastasya, bir çıkmaz sokak falan olmadığını, sürecin aksamayacağını söyledi. Önce, bilgiyi yayacak kitap yayımlanınca, birliğin finans çevrelerine bağımlılığı da önlenmiş olacaktı.

Bu ikinci görüşmede bir sorun daha çözümlendi. Moskova'da, müteşebbislerin kurduğu bir birlik vardı ama aramıza katılmak isteyenleri hangi kriterlere göre seçeceğimize bir türlü karar verememiştik.

Anastasya'ysa şöyle bir açıklama yaptı:

"Böyle bir birlik kurulmasını arzulayanların ruhsal dürtüleri, başlıca seçici meziyet olacak. Hiç kimse, bunlara sahip olanların yolunu kesemez. Geçmişteki meziyetlerin bir önemi yok. Zira geçmişte meziyet olan şey, günümüzde olmayabilir, aynı şekilde tersi de mümkün. Sonradan, ruhsal dürtülerinize uyarak bu meziyetlere dair ortak kriterler belirleyebilecek, birliğe üyelik şartlarını oluşturabileceksiniz."

Sürecin aksamasının sorumluluğu elbette bana ait. Birliğe katılmak isteyen tüm Moskovalılardan, ilk toplantıyı epey geciktirdiğim, zaman ve kaynaklarını harcadığım için özür dilerim.

Müteşebbis grubu, gerçekten ciddi işadamlarınca kuruldu. Çoğunun zamanı sınırlı. Yine de projenin dokümanları, gelecekteki birliğin durumu üzerine çalışacak vakti bulabildiniz. Moskovalı sekretarya da şevkle çalıştı. Moskovalı öğrenciler de, gelecekteki birliğe dair muhteşem elektronik versiyonlar hazırladılar. Çıkmaz sokağı, hatamı anladığımda bunları görmek bana daha çok acı verdi. Gücümü toplayıp, hatamı düzeltmeye çalışmalı ve kitap yazmalıyım. Makul bir açıklama bulamayacağımdan, hiçbir açıklama yapmadan inzivaya çekilmeli ve yazmaya başlamalıyım.

Ancak şimdi, kitap yayımlanıp tüm Rusya'ya dağıtıldıktan sonra Anastasya'nın söylediklerinin işlevlerini yerine getirmeye başladı; bunu daha sonra anlatabilirim. Artık, böyle bir birliğin kurulabileceğine dair güven daha da arttı.

Gelen tepkiler, kitabın Rusya'nın çeşitli bölgelerinde, yeterli sayıda girişimciye ulaştığını gösteriyor. Toplantılar düzenleniyor. Birlik kurulacak!

Kafama göre hareket etmekle Moskova'da yanımda çalışanlardan birilerini incitmiş olabilirim.

Moskovalı üç öğrenci, gelecekteki birliğin sekretarya işlerine dek, hemen her şeyde yardımıma koştu. İlk kitabın metnini de bilgisayarlarında yazdılar, hem de ders yılı başlamasına rağmen yaz-

maya devam ettiler. O zamanlar emeklerinin karşılığını verecek durumum yoktu. Ama onlar, bunu görmelerine, anlamalarına rağmen işe devam ettiler. Öyleyse, inançsızlığım ve geçici kayıplar için özür dilerim.

Elbette daha bir sürü şeyi kavramam gerek. Bunlara Anastasya'yla paylaştıklarım da dâhil. Örneğin bu genç münzevinin, böyle planları Sibirya taygasında nasıl oluşturduğunu ve planların nasıl olup da hayata geçtiğini. Kehanette falan bulunmuyordu. Basbayağı kendisi tasarlıyor, planı için mücadele ediyor ve hayata geçiriyordu. Tasarladıkları, fiilen, bir tür süper iş planına benziyordu; gerekli psikolojik etkenlere dek tüm ayrıntıları aklında tutuyordu. Planını hayata geçirmek istiyor ve bizi de ona katılmaya çağırıyor.

Ama biz, o kadar "kör kedi" değil, normal, kendi işinde tecrübeli ve hiçbir insanın, hatta işadamlığından yeterli tecrübesi olan birinin bile her şeyi öngöremeyeceğini aklından çıkarmaması gereken insanlarız.

Anastasya'ysa ısrarlı: "Müteşebbislerinki gibi manevi bağ ile kurulmuş böyle birlikler, evrensel boyutlarda yararlı reaksiyonlara neden olur. Bundan ötesini dikte etmeye gerek yok. Bundan sonra yolunu kendi bulur, günlük olaylardaki önceliklerini kendi belirler."

Peki bu reaksiyonlar ne? Anastasya hangi yolu işaret ediyor?

Bir tür aydınlığa varmak arzusunda olduğunu sezsem de, her şeyi kavramam, somutlaştırmam gerek.

Hepinize başarı ve mutluluk dilerim!

ÇINLAYAN SEDİR DİZİSİ

***Anastasya*:** Çınlayan Sedir Dizisi'nin bu ilk kitabında Rus işadamı Vladimir Megre'nin 1994 yılında Sibirya ormanlarına yaptığı ticari gezinin hikâyesi anlatılıyor. Kutsal "çınlayan sedir" ağaçlarıyla bağlantılı inanılmaz bir spiritüel olguya tanıklık eden Megre, Anastasya adında bir kadınla üç gün birlikte olur; bahçıvanlıktan çocuk bakımına, doğanın korunmasından çevre sorunlarına, cinsellikten dine kadar birçok konuda ilginç ve benzersiz görüşlerini dinlediği Anastasya'dan derin bir şekilde etkilenen Megre'nin bütün yaşamı farklılaşacaktır. Moskova'ya dönen Megre, Anastasya'nın isteğini yerine getirmek üzere kaleme kâğıda sarılır ve kadının kendisiyle paylaştığı spiritüel içgörülerini bu ilk kitapta toplar. Nitekim Anastasya'nın öngördüğü gibi kitap kısa sürede uluslararası çoksatar olarak sayısız okurun hayatını değiştirecektir.

***Rusya'nın Çınlayan Sedirleri*:** Dizinin ikinci kitabında, ilk kitapta ortaya konan evrensel kavramlarla yaklaşımlar daha etraflı bir şekilde ele alınıp işleniyor. Okuru uzay, zaman, ruh gibi geniş alanlarda maceralı bir yolculuğa çıkaran ikinci kitap, Sibirya taygasındaki cennet gibi köşelerden Rusya'nın büyük kentlerindeki kaba gerçeklerine, atalarımızın gizemli geçmişinden insanlığın parlak geleceğine doğru götürürken yeni bir yaşam anlayışını da ortaya koyuyor.

***Sevgi Evreni*:** Üçüncü kitapta Megre, Anastasya'ya ikinci ziyaretini anlatıyor. Çocuk yetiştirmenin doğal yöntemleri, alternatif eğitim, emzirmenin spiritüel önemi ve antik taşların anlamı gibi konularda yeni değerlendirmelerle birlikte Anastasya her bireyin dünyanın kaderi üzerinde nasıl etkide bulunabileceğini ve mutluluk üzerine görüşlerinin nasıl hayata geçirilebileceğini ayrıntılı bir şekilde aktarıyor. Sevginin ve barışçı anlayışın sınırsız gücü etkili bir şekilde ortaya konuyor.

Birlikte Yaratılış: Dördüncü kitapta evrenin yaratılışı ve insanlığın da bu yaratılıştaki yeri konusunda dramatik bir tablo sunuluyor. Bu büyük sır gündelik hayatımızın bir parçası olarak ele alınırken hem metafizik hem de somut ve pratik yaklaşımlar çarpıcı bir tarzda ortaya konuyor. Evrenin ve insanın varlığı, anlamı, amacı gibi her birimizin aklını kurcalayan derin sorulara son derece ilginç yanıtlar veriliyor. Aslında her insanda bulunan bu cevapların nasıl ve neden unutulduğu da ortaya konurken doğa ile uyum ve işbirliği içinde aşkın yaşamımıza nasıl büyük bir enerji aktarabileceği anlatılıyor.

Biz Kimiz: Beşinci kitapta, yazarın, önceki bölümlerde ortaya konan Anastasya'nın vizyonunun gerçek hayat "kanıtlarını" arayışı konu ediliyor. Bu kanıtları bulup, süregiden global çevre tahribatını hesaplayan Megre, Anastasya'nın vizyonunu uygulamaya sokmak için atılacak somut adımları tanımlıyor. İnsanların yeryüzüyle ve birbirleriyle işbirliği yaptıkları yeni bir yaşam tarzının son derece güzel ve gerçekçi imgeleriyle dolu olan dizinin bu kitabında ayrıca mevcut durumun tehlikesini fark etmemizde ve global düzeyde şiddetten arınmış mutlu bir topluma geçmemizi sağlamakta çocukların rolü vurgulanıyor.

Soy Kitabı: Altıncı kitapta, Megre'nin Sibirya taygasında Anastasya'nın yaşadığı ormana bir başka ziyareti anlatılıyor; bu ziyaret sırasında, eğitim, bilim, tarih, aile ve doğa üzerine, büyümekte olan oğluyla yaptığı sohbetler yazarın dünyayı yepyeni bir gözle görmesine sebep olacaktır. Anastasya'nın aktardığı meseller, açıklayıcı konuşmalar ve hikâyeler aracılığıyla binlerce yıldır ya tahrif edilerek anlatılmış ya da sır olarak saklanmış şaşırtıcı ama gerçek insanlık tarihini yeniden keşfedecektir. Bu yeni bilgilerin ışığında modern dünyadaki şiddetin, baskının ve savaşların asıl nedenlerini anlayacaktır.

***Hayat Enerjisi*:** Yedinci kitapta, düşüncenin gücü ele alınıyor; düşüncelerimizin, hem kendi yaşamımız ve kaderimiz, hem de yaşadığımız gezegenin ve bütün kâinatın kaderi üzerindeki etkisi ortaya konuyor. İnsanlık tarihinin unutulmuş sayfalarına ışık tutmaya bu yedinci kitapta da devam ediliyor. Dinler, mezhep savaşlarının kökenleri ya da ideal beslenme gibi konuların ele alındığı bu kitapta yeni düşünce tarzı ve doğayla barışık bir yaşam üzerine değerli bilgiler veriliyor. Suç, yozlaşma, sefalet, çatışma, savaş, şiddet gibi kişisel ve toplumsal sorunların çözümleri ortaya konuyor.

***Yeni Uygarlık*:** İki kitaplık iki bölümden oluşun sekizinci kitapta yazar, Anastasya ve oğlunu bir kez daha ziyaret ederken doğa ile işbirliği ve Anastasya'nın yaşam tarzını kendi yaşamlarımıza uyarlamanın ayrıntıları ele alınıyor. Daha önceki kitaplarla birlikte birçok ülkedeki sayısız insanın yaşamında büyük değişiklikler meydana geldiğini dikkate alan yazar, yeni bir uygarlığın doğuşuna ilişkin sezgilerini ortaya koyuyor. Zengin-yoksul, güçlü-zayıf, kent-kır arasındaki çelişkiler aşılarak insanlığın parlak bir geleceği olabileceği anlatılıyor.

***Sevgi Ritüelleri*:** Sekizinci kitabın ikincisinde ise cinsellik, aile, doğum, çocuğun yetiştirilmesi ve eğitimi gibi konularda bin yıl önce, atalarımızın derin bir spiritüel kavrayışa dayanan yaklaşımlarıyla günümüzün egemen yaklaşımları arasındaki çatışmalar ele alınıyor. Atalarımızın sevgiye dayanan ve şiddeti dışlayan antik yaşam tarzını ve dramatik çöküşünü anlatan yazar, bin yıl sonra, yani günümüzde, bu kavrayışın yeniden doğuşunun koşullarını değerlendiriyor.

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili internet siteleri:

www.VladimirMegre.com

Vladimir Megre'nin kitaplarını diğer dillerde yayımlayan yayınevleriyle, konferans, sempozyum vb. gibi davetlerle, Vladimir Megre'nin kitabını ya da bir kısmını film, dokümanter film, tiyatro oyunu vb. aktarma teklifleriyle, Vladimir Megre'yle televizyon, radyo, gazete, dergi vb. röportajı yapmakla, kitabın veya bir kısmının telif hakları, basımı, yeniden basımı ve Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili her konuda bilgi almak için lütfen şu e-postayı kullanınız:

info@vladimirmegre.com

Fond of Culture and Art of the City of Vladimir "ANASTASIA"
www.Anastasia.ru
fond@anastasia.ru

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin okurlarına yönelik internet siteleri:

TR.RingingCedarsForum.com – Türkçe bilgiler

RU.RingingCedarsForum.com – Rusça bilgiler.

www.RingingCedarsForum.com – İngilizce bilgiler.

Yukarıdaki internet siteleri yardımıyla:

Vladimir Megre'nin kitaplarıyla ilgili ilave bilgilere ulaşabilir,

Vladimir Megre'nin kitaplarına dair tartışma forumlarına katılıp, paylaşımda bulunabilir,

Görüş ve izlenimlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki adreslerden:

Vladimir Megre'nin Türkçe ve diğer dillerde yayımlanmış kitaplarına, Sibirya sediri ürünlerine, çınlayan sedir logolu görsel, işitsel ve diğer ürünlere ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Avrupa
www.RingingCedarsofRussia.org
www.RingingCedarsofRussia.eu
Posta Adresi:
P.O. Box 10 14 18
Reklinghausen
45614
Germany.
Tel: +49-2361-499639 (Almanca)
+44-0870-068-9694 (İngilizce)
Fax: +44-0870-068-9693
info@ringingcedarsofrussia.eu

Amerika Birleşik Devletleri
www.RingingCedarsofRussia.us
Posta Adresi:
130 Church Street Suit 366
New York, NY
10007
USA.
Tel/Fax: 646-429-1985
Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)
(Toll free within US)
Fax: 1-877-549-6902
(Toll free within US)
info@ringingcedarsofrussia.us

ABD harici
Tel: +1-646-429-1985

Kanada
www.RingingCedarsofRussia.ca
Posta Adresi:
1057 Steeles Ave. W.
P.O. Box 81768
M2R3X1
Toronto, ON, Canada.
Tel/Fax: 416-628-8976
Tel: 1-888-994-6495
(Toll free within Canada)
Fax: 1-888-994-9495
(Toll free within Canada)
info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanada harici
Tel: +1-416-628-8976

Diğer tüm ülkeler
www.RingingCedarsofRussia.org
www.RingingCedarsofRussia.com
Lütfen, genel listeden ülkenizi seçip yönergeleri izleyiniz.
Posta Adresi:
130 Church Street Suit 366
New York, NY
10007, USA.
Tel/Fax: +1-646-429-1985

Saygılarımızla,

www.RingingCedarsofRussia.org
«Çınlayan Sedir» Resmi Temsilcisi.

Kuraldışı

nlp

neuro linguistic programming ve

workshop

deneyimsel farkındalık çalışması

psiko kinesiyoloji (Pi-Ki)

kendinizle ve başkalarıyla iletişim

kadın-erkek ilişkileri

özsaygı (self-esteem)

kendinizle yüzleşin

doğru karar alabilmek

gölgelerden aydınlığa

1440 dakika zaman yönetimi

yöneten

nil gün ve saim koç

KURALDIŞI EĞİTİM & DANIŞMANLIK

Ayrıntılı bilgi için: 216 449 98 05 pbx www.kuraldisi.com

neuro linguistic programming

NLP her şeyin kendiliğinden, beklenin de ötesinde bir kolaylıkla yoluna girdiği tesadüfi anların ardında yatan dinamiği inceleme ve uygulama bilmidir. NLP bu anların sizin seçiminiz doğrultusunda bilinçli olarak yaratılmasının bilmidir.

NLP ÖĞRENMEK SİZE NE KAZANDIRIR?

- Bütün ilişkilerinizde istediğiniz sonucu yaratacaksınız.
- Zihinsel stratejileri kolaylıkla çözümleyebileceksiniz.
- Fikirlerinizi net bir şekilde aktarabileceksiniz.
- Başkalarının sizi nasıl algıladığını fark edeceksiniz.
- Günlük yaşamınızda NLP tekniklerini kullanarak yaşamınızı daha kaliteli hale getireceksiniz.
- NLP tekniklerinin öğrenilmesi ve uygulanması kolay, yarattığı sonuçlar güçlü olduğu için sonuçları anında göreceksiniz.

NLP, iletişim kurmayı arzuladığınız her insanın kendine özgü dilini anlama ve o kişiyle kendi anladığı bireysel dilde iletişim kurabilme sanatıdır.

Edilgen insanın yaşamı tesadüflere bağlıdır.

Etkin insan yaşamını kendisi belirler.

Edilgen insan için anlaşılmak önemlidir.

Etkin insan için anlamak önemlidir.

Edilgen insan "Kimse beni anlamıyor" der.

Etkin insan "Seni anlıyorum" der.

NLP, "etkin insan olmak" sanatıdır.

WORKSHOP

psiko kinesiyoloji

(Pi-Ki)

Eğer yaşamımız sadece bilinçli düşüncelerle şekillenseydi, hayatımızın her alanında başarılı olmamız kolay olurdu. Çünkü bilinçli düşüncelerimizi ve inançlarımızı yeni bir bilgiyle, okuduğumuz bir kitapla, deneyimlerimizin istenmeyen sonuçlarını gördüğümüzde, irademizi kullanarak kolaylıkla değiştirebilirdik.

Ama amaçlarımızı, rüyalarımızı gerçekleştirmek için bilinçaltının desteği gerekiyor.

Bilinçaltı inançlarımız bilinçli inançlarımızı desteklemedikçe kendimizi sabote etmeye devam ederiz. Buna da kader, talihsizlik ya da şanssızlık deriz.

Bilinçaltında ise ne tür inançlar barındırdığımızı bilmiyoruz ve inançlarımızın yüzde doksan dokuzu bilinçaltındadır.

Bilmediğimiz şeyi nasıl değiştirebiliriz? Bilinçaltımıza nasıl ulaşabiliriz?

Hayatımız "inançlar"ımızın bir yansımasıdır.

Pi-Ki teknikleri ile bizi sabote eden bilinçaltı programlarımızı keşfedip bize destek olacak şekilde değiştirebiliriz.

Kinesiyolojiyi **(Pi-Ki)** biyo-kompüter ya da kısaca kas testi olarak tanımlayabiliriz. Kaslarda dolaşan yaşam enerjisinin gücü değişik duygu hallerinde, olumlu ve olumsuz inançlarda, hoşlandığımız/hoşlanmadığımız şeylerde, doğru ya da yalan söylediğimizde farklı farklıdır.

Kaslardan aldığımız tepki ile bilinçaltımızdaki inançlarla ilgili test yapabilir, sorunlarımızın kök nedenlerini bulabiliriz ve değiştirebiliriz.

Psiko Kinesiyoloji (Pi-Ki) Workshopları (Temel, İleri Seviye, Master, Trainer); NLP (Nöro Linguistik Programlama), **PSYCH-K** (Psikolojik Kinesiyoloji), **Applied Kinesiology** (Uygulamalı Kinesiyoloji), **Behavioral Kinesiology** (Davranış Kinesiyolojisi), **Energy Medicine** (Enerji Tıbbı), **Energy Psychology** (Enerji Psikolojisi), **3 in 1 Concepts- One Brain, Touch for Health** (Sağlık Dokunuşu), **Health Kinesiology** (Sağlık Kinesiyolojisi), **Educational Kinesiology** (Eğitim Kinesiyolojisi), **Ouantum Touch** (Kuantum Dokunuş), **Supercharging, Reiki, Science of Mind** (Zihin Bilmi), **Holistic Brain** (Holistik Beyin), **EFT** (Duygusal Özgürlük Tekniği) **Hipnoterapi, Biyoenerji** ve **Nefes Teknikleri** eğitimlerinin senteziyle oluşan iş, sağlık, eğitim, ilişkiler gibi hayatımızın tüm alanlarında sonuçlarını hemen göreceğimiz çok etkili bir eğitimdir.

WORKSHOP

kendinizle ve başkalarıyla

iletişim

• NEDEN bazı insanlara anında kanınız kaynıyor ama en sevdiğiniz arkadaşınızın arkadaşı ilk tanışmanızda sizi rahatsız ediyor?

• NEDEN bir çocuğunuza kendinizi yakın hissederken diğerine aynı duyguyu hissedemiyorsunuz?

• NEDEN ilk bakışta âşık olduğunuz insan bir süre sonra, sizi ilk anda çeken özellikleri yüzünden itici hale geliyor; bonkörlüğü müsriflik, rahatlığı sorumsuzluk, kendine güveni ukalalık oluyor?

• NEDEN başka şirkette çalışırken bin bir zahmetle kadronuza aldığınız eleman, şimdi size hiçbir işe yaramadığı duygusunu veriyor?

• NEDEN yıllardır en derin sırlarınızı paylaştığınız dostunuzla artık iletişimin koptuğunu hissediyorsunuz?

NEDEN? NEDEN? NEDEN?

İş, aşk ve arkadaşlık boyutlarında ilişkiyi başlatmanın ne denli zor olduğunu herkes deneyimlemiştir. Diyelim ki siz çok kolay başlatıyorsunuz. Ya sürdürmesi? Evet; sağlıklı bir iletişim için karakter (doğuştan getirdiğimiz) ve kişilik, (aile, okul, çevre vb. etkisiyle sonradan edindiğimiz) uyumu son derece önemlidir. Özetle; sağlıklı bir iş, evlilik-birliktelik ve arkadaşlık ilişkisi oluşturmak zordur. Ama bu ilişkiyi oluşturamamanın ağır bir bedeli var: yanlış anlaşılmak, anlaşılmamak, aldatılmak, başarısızlık ve YALNIZLIK. Anlaşılmamaktan mı şikâyetçisiniz? Siz hiç başkalarını anlamayı denediniz mi? Ya onların bakış açısından görmeyi? Bu workshopa katılın ya da katılmayın; seçim sizin.

Yaşamınızı başkalarının eline teslim etmekle, yaşam geminizin kaptanı olmak arasında yaptığınız seçim gibi, mucizeleri bekleyin. Ya da mucizeleri yaratın!

WORKSHOP

kadın-erkek ilişkileri

- Bu kez farklı olacak diye başladığınız ilişkilerinizin sonu hep hüsran mı oluyor?
- Karşı cinsle iletişim kurmakta güçlük çekiyor musunuz?
- Kadınları/erkekleri anlamak mümkün değil diye mi düşünüyorsunuz?
- Aşk, tutku, alışkanlık ve sevgi arasındaki farkı biliyor musunuz?
- Kadınlar/erkekler konusunda şanssız olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?
- Geçmiş ilişkilerinizdeki partnerlerinizin hep ortak özellikleri var mı?
- Eşinizle/sevgilinizle birlikteliğiniz monotonlaştı mı?
- Anlaşılmadığınızı mı düşünüyorsunuz?
- Partneriniz yaşamınızda bir boşluk mu dolduruyor?
- "Mutlu aşk yoktur" sözüne inanıyor musunuz?
- Evlilik/birliktelik içinde yalnızlık duyuyor musunuz?
- Sevgiyi yaşamanızı engelleyen şeyin, takılan maskeler, benimsenen roller ve imajlar olduğunu biliyor musunuz?
- Siz karşı cins olsaydınız, kendinizi eş ya da sevgili olarak seçer miydiniz?

Bir kadınla bir erkeğin ilişkiyi başlatması kolaydır. Sorunlar ilişkiyi sürdürmekte çıkar. Karakter, kişilik ve gereksinim farklılıkları zaman içinde sorun yaratır. Sağlıklı birliktelik bilgi, bilinç ve emek ister. Bakış açınızı değiştirmeye hazırsanız ve ilişkilerinizde kendiniz olmaya cesaretiniz varsa bu workshopa katılmaya da hazırsınız demektir.

WORKSHOP

özsaygı
(self-esteem)

YÜKSEK ÖZSAYGI, kişinin kendisini hem değerli hem yeterli olduğunu hissetmesidir.

Sevmeye ve sevilmeye layık olduğunu derinden bilmektir.

Hayatın her alanında kendi sorumluluğunu yüzde yüz alabilme gücüdür..

Özdeğer, özgüven, özfarkındalık, kendimize duyduğumuz saygı, özsevgi ve özsorumluluğun bir arada olmasıdır.

Sevebilme ve empatik olabilme yetisidir.

Hem alçakgönüllü hem cesur olabilmektir.

Hayat boyu gelişime ve yeniliklere açık olmaktır.

0-6 yaş arasında temeli oluşan ÖZSAYGIMIZI bilinçlenerek geliştirebiliriz.

İş, sosyal ve aşk yaşamında YÜKSEK ÖZSAYGININ önemi çok büyüktür.

ÖZSAYGI, "evet" demek istediğinde "evet", "hayır" demek istediğinde "hayır" diyebilmektir.

ÖZSAYGI, evde tek başına iken aynada gördüğün kişiyi güvenilir bulmak, ona saygı ve sevgi duyarak gülümseyebilmek, bu insan benim dostum diyebilmek, karşı cins olsaydı onu eş olarak seçmeyi arzu edebilmektir.

ÖZSAYGI, kendini beğenmişlikten kendini beğenmeye doğru yapılan bir yolculuktur.

ÖZSAYGI, KENDİN OLABİLMEK GÜCÜDÜR.

Grup dinamiği oyunları ile değerlilik ve yeterlilik duygularınızı geliştireceğiniz bu bireysel gelişim workshopu, derin bir KENDİ GÜCÜNÜ KEŞFETMEK çalışmasıdır.

WORKSHOP

kendinizle yüzleşin

İnsan, yaşamı boyunca karşısına çıkan olaylar, insanlar, koşullar sayesinde deneyimler kazanarak kendini tanıma (olgunlaşma) yolunda ilerler. "Şimdiki aklım olsaydı" diye yakınanları duyarız. Bu, onların eğer yaşamlarını yeni baştan yaşama imkânları olsaydı tercihlerini farklı şekilde yapacaklarının göstergesidir.

Kendinizle Yüzleşin workshopu 48 saate sığdırılmış "hayatın özet panoraması"dır.

- Yıllar sonra birikmiş "Keşke"leriniz olmaması için,
- Amaçlı bir yaşam için,
- Daha objektif, tutarlı ve isabetli yaşam seçenekleri için,
- Tepkisel değil etkisel, duygusal değil duyarlı bir insan olmak için,
- Kendinizle barışık olmak, kendinizi olduğunuz gibi sevmeyi öğrenmek için bu çalışmaya katılın.

Çünkü değerlisiniz.

WORKSHOP

gölgelerden aydınlığa

- Kendinizden sevgiyi nasıl esirgiyorsunuz?
- İlişkilerinizi nasıl sabote ediyorsunuz?
- Hayallerinizi neden gerçekleştiremiyorsunuz?
- Kendinizi, kendinizden (ve başkalarından) gizlemenin bedelini zihinsel, duygusal, fiziksel sağlığınızla ödediğinizin farkında mısınız?
- Enerjinizi tüketen ve sizi güçsüz kılan davranışlarınızı nasıl değiştirebilirsiniz?
- Suçluluk duygularınızdan nasıl özgürleşebilirsiniz?
- Geçmişinizle nasıl barışabilirsiniz?
- Kendinizi (ve başkalarını) nasıl affedebilirsiniz?

Suçluluk, utanç ve bastırılmış kızgınlık duyguları bizi geçmişe esir kılar. Geçmişin esaretinden özgürleşerek şimdiyle sağlıklı kucaklaşmak için iç dünyamızı iyileştirmek, kendimizi sevmenin, kendimizle barışık olmanın önkoşuludur.

İç dünyamızın iyileşmesi, dış dünyamızı da iyileştirir. Olabileceğinizin en iyi versiyonu olmak en doğal hakkınız. Işığınız, gölgelerinizin ardında sevgiyle sizinle yeniden kucaklaşmayı bekliyor. Kendi ışığınızın yaşam yolunuzu aydınlatmasına izin verin. Gölgelerden aydınlığa çıkın. Yaşamınızı dönüştürün.

Kendi gücünüze, yaratıcılığınıza, "biricik"liğinize ve hayallerinize sahip çıkın.

Yaşamınızı derinden değiştirecek "Gölge Workshopu"na katılın. En harika versiyonunuzla kucaklaşın.

WORKSHOP

doğru karar alabilmek

•Mesleki hedeflerinizi tanımlayabildiniz mi?

•Yaptığınız işten zevk alıyor musunuz?

•Doğru zamanda, doğru kişilere, doğru soruları sorabiliyor musunuz?

•İş arkadaşlarınızın ilham kaynağı mısınız?

•Topluluk karşısında özgün ve etkisel konuşmalar yapabiliyor musunuz?

•Liderlik ve yöneticilik potansiyelinizi maksimum düzeyde kullanıyor musunuz?

•Takım arkadaşlarınızı nasıl motive edeceğinizi biliyor musunuz?

•Verileri, eğilimleri ve riskleri değerlendirerek optimal kararlar alabiliyor musunuz?

•Sizi besleyen ilişkiler mi yaşıyorsunuz yoksa tüketen ilişkiler mi?

•Sıklıkla endişe, öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı gibi duyguların esiri oluyor musunuz?

•Kendi kendinizi sabote ediyor musunuz?

•Başkalarının içindeki en iyiyi ortaya çıkarabiliyor musunuz?

•Kişisel algılamadan çatışmalara çözüm üretebiliyor musunuz?

Doğru karar alabilmek workshopu, negatif bakış açısından "yararlanmanızı" ve pozitif bakış açısının "ilerisine geçmenizi" sağlayan zihinsel bir tekniktir. Yaşamın her alanında en iyiyi elde etmeniz ve kendinizin en iyi versiyonunu yaşamanız için geliştirilen optimal düşünce workshopunda yeteneklerinizi, kaynaklarınızı, zamanınızı, iletişim becerilerinizi ve enerjinizi maksimum düzeye çıkarmayı öğreneceksiniz.